

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2006-15

52

*Yıl:2 *14-27 Temmuz 2006 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

Zulme karşı halkların direnişi büyüyor **Filistin, Irak, T. Kürdistanı İntifada, direniş, diriliş!**

Ezilen dünya halkları bizleri direnişe, intifadaya ve dayanışmaya çağırıyor. Emperyalizmden ve uşaklarından hesap soran taş generallerin çağrısı savaş çağrısıysa, bu çağrıya kulak vermek boynumuzun borcudur!

Kürt halkı ateş altında!

T. Kürdistanı'nda geçtiğimiz yıl operasyonların durdurulması amacıyla yürüyen **Beşiri** halkı, bu yıl evlatlarının nasıl bir vahşetle katledildiğini öğrendi. Günlerdir yayınlanan fotoğraflar, vahşeti belgelerken, devletin yıllardır Kürt halkına yönelik sürdürdüğü kural tanımaz imha politikalarının da aldığı boyutu göstermektedir. Aylardır büyük bir askeri yığınağın yapıldığı bölgede, sadece infazlar yapılmıyor, ormanlar yakılıyor, gözaltılar, tutuklamalar ve daha bir dizi saldırı yaşanıyor. Kürt halkı ise bu kapsamlı saldırılar karşısında direnişin ateşini yakıyor.

Filistin intifadaya çağırıyor!

Yanıbaşımızda Filistin'in eli taşı generalleri intifadının öyküsünü anlatıyor. İsrail Siyonizmi'nin tank ve bombaları, kurşunları altında direnişi örgütleyen Filistin halkı, dünya halklarına önemli mesajlar veriyor. Bir kez daha direnişin tarihini yazıyor Filistinli çocuklar. Ortadoğu halklarının direniş tarihinde bir kez daha açılan bu direniş sayfasında Filistinli çocuklar kulakları sağır olanlara, yürekleri dağlarcasına sadece acılarını değil, öfkelerini haykırıyor: **Duyuyor muyuz?**

İşçi-köylü emekçi halkın sesidir!

Baskılar bizi yıldırılmaz

Son dönemlerde artan demokratik kurumların baskınlarına bir yenisi daha eklendi. Gazetemiz **İşçi Köylü** ve aynı zamanda **Partizan** ve **Yeni Demokrat Gençlik** dergisinin Kartal İrtibat Bürosu **8 Temmuz**'da "**kimliği belirsiz**" kişi ya da kişilerin saldırısına maruz kaldı. Saldırıda büromuzda bulunan kitap, disket ve belgeler karıştırılmış ve ortaklık darmadağın edilmiştir. Ayrıca büroda bulunan 2 adet fotoğraf makinesi ve 1 adet ses kayıt cihazı alınmıştır. **Sayfa 9**

Tutuklananlar serbest bırakılsın!

27 Haziran 2006 tarihinde, Paris Halklarla Dayanışma Derneği'ne, dernek üyelerinin evlerine ve iş yerlerine yönelik Fransız Terörle Mücadele birimlerince bir baskın düzenlenerek, bazı eşya ve envanterlere el konulmuş, çocuklar da dahil evlerde yaşayanlara silah çekilerek "bu dernek artık bitti" tehditleriyle, 6 dernek üyesi gözaltına alınmış ve 5 dernek üyesi tutuklanmıştır. **Sayfa 13**

Emekçi halka işsizlik: Kriz

Mayıs ayının ortalarında başlayan ve Haziran ayında da devam eden ve kimilerince "**mali piyasalardaki dalgalanma**" olarak adlandırılan ekonomik kriz ne anlama geliyor? Ülkemizde özellikle burjuva-feodal basının ekonomi sayfalarında ve kimi "**televole iktisatçısı**" ekonomi profesörlerinin açıklamalarında; "**doların önlenemez yükselişi**", "**sıcak para kaçışı**" faiz ve kur ayarlamaları ile değerlendirilen bu gelişmeler (bazı iktisatçıların haricinde) bilinçli bir biçimde çarpıtılmakta ve halkımızın kendisini birebir ilgilendiren bu konudan hiçbir şey anlamaması için elden gelen bütün çaba sarf edilmektedir.

Sayfa 16-17

Ortadoğu halklarını yalnız bırakmayalım!

Saldırganlığın arttığı bu süreç hiç kuşkusuz emperyalizme karşı yükselen mücadelelerde belli bir ivmelenme yaratmıştır. İşgal karşıtı direnişler, Filistin halkının İsrail Siyonizmi'ne karşı gerçekleştirdiği intifadanın yükselerek sürmesi ve de dünyanın birçok bölgesinde sayıları giderek artan ve de iktidarları zorlayan ulusal-sosyal kurtuluş mücadeleleri bunun göstergesidir.

Halkların emperyalistler tarafından açıkça "terörist" ilan edilmesiyle birlikte tırmanışa geçen saldırıların kapsamı giderek genişlemektedir. Afganistan ve Irak'ın işgal edilmesinden kısa bir süre sonra İran ve Suriye'nin hedef gösterilmesi ve "nükleer silah var" bahanesinin ardına sığınarak, İran'a dönük saldırı hazırlıklarının hızlanması, Ortadoğu'da suların durulmak bir yana, giderek coşkun dalgalara dönüştüğünü göstermektedir.

Emperyalistlerin Ortadoğu'yu bütünüyle ateş topuna çevirmeye çalıştığı hiç şüphe götürmeyen bir gerçekliktir. Bunun en son göstergesi ise, İsrail'in Filistin halkına yönelik hızı giderek artan saldırıları ve bu saldırılarda gerçekleştirdiği katliamlardır. İsrail'in böyle bir süreçte, önceden hazırlıklı bir biçimde kalktığı bu kapsamlı askeri saldırıların ardında, başta ABD olmak üzere, batılı emperyalistlerin olduğu, saldırıların Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında gerçekleştiği ise, bu saldırıların Suriye'yi de içine alacak biçimde genişlemesinde, Suriye'nin hedef olma durumunun her vesile ile "hatırlatılmasında" görülmektedir.

Ortadoğu'da yakılan bu ateşin tüm dünyayı sarıp sarmalaması ise halkların emperyalizme karşı mücadeleyi daha da yükseltilmesiyle ilintili bir durumdur.

Saldırganlığın arttığı bu süreç hiç kuşkusuz emperyalizme karşı yükselen mücadelelerde belli bir ivmelenme yaratmıştır. İşgal karşıtı direnişler, Filistin halkının İsrail Siyonizmi'ne karşı gerçekleştirdiği intifadanın yükselerek sürmesi ve de dünyanın birçok bölgesinde sayıları giderek artan ve de iktidarları zorlayan ulusal-sosyal kurtuluş mücadeleleri bunun göstergesidir.

Emperyalizme karşı verilen bu mücade-

lelerin başarıya ulaşmasının başlıca koşullarından biri, halkların kendi aralarındaki dayanışmayı geliştirmesinde yatmaktadır. Ortadoğu'da yaşanan işgallerle birlikte bu dayanışmanın dünya çapında gerçekleşmesine dönük çabalar görülmektedir. **Anti-emperyalist mücadele bugün öncelikli olarak Ortadoğu halklarıyla dayanışma temelinde yükselmektedir.** Çünkü emperyalizmin Ortadoğu'ya dönük saldırılarına karşı koymak, yaşamın tüm alanlarındaki saldırılarına da karşı koymak anlamı taşımaktadır.

Irak'ta işgalin sürdüğü, İran'a dönük saldırı hazırlıklarının hız kazandığı, Suriye'nin hedef gösterilmeye devam edildiği ve de Filistin'in İsrail Siyonizmi tarafından yine kan gölüne çevrildiği bu günlerde bu karşı konuşun önemi daha da artmıştır.

Bu önemin farkında olan ilerici, devrimci, anti-emperyalist güçler tüm dünyada tepkilerini örgütlemeyi hızlandırmışlardır. Aynı durum ülkemiz güçleri açısından da geçerlidir. İran'a saldırı hazırlıklarının gündeme gelmesiyle birlikte, bu yönlü tepkinin en geniş kesimlerle birlikte örgütlenmesi çabaları belli bir sonuç vererek, bir birlik oluşturulmuştur. Bu birlik bir süre önce kendini kamuoyuna deklare ederek, önüne bir eylem programı koymuştur.

Ülke geneline yayılarak hayata geçirilmesi öngörülen ve de Eylül sonuna kadar sürececek olan bu programa ilişkin çalışmalar, dönem dönem yapılan basın açıklamaları vb. eylemlerle sürmektedir. Bugün bu birlik, **İstanbul, İzmir, Adana** vb. illerde toplantılar yaparak sürece dahil olurken, diğer illerde de çağrılar yaparak çalışmalara başlamak önemlidir.

İran gündemi özgülünde gerçekleşen bu birlik, aynı zamanda Ortadoğu'daki her acil gelişmeye dönük de vakit geçirmeden tepki

örgütlemeye çabasıdır. Örneğin, topraklarımızda nükleer bombaların olduğu açıklamasına, Filistin'deki son duruma ilişkin verilen tepkiler bu çabanın ürünüdür.

Ancak genelde Ortadoğu'daki işgaller, özelden ise İran'a karşı saldırı hazırlığı temelinde oluşturulan bu birlik henüz geniş kesimleri kucaklamaktan, harekete geçirmekten uzaktır.

Bu harekete geçirmekten uzak olma durumunu sadece birliğin dışındaki kesimler açısından değil, bizzat birliğin içinde yer alan güçler açısından da geçerlidir. Hem de öncelikli olarak!

Bunun içinde yer alan her güç, hiç şüphesiz kendi içinde bunu tartışıyor/tartışacaktır ve de tartışmalıdır. Bu meseleyi bizim kendi cephemizden nasıl ele almamız gerektiğine gelince:

Her şeyden önce mücadelenin bütünlüklü kavranması ile ilintili bir sorundur bu.

Emperyalizmin Ortadoğu'ya dönük, işgal ve katliamları kapsayan saldırılarına karşı koymanın, hem ülkemizdeki hem de tüm dünyadaki işçi emekçi yığıllara dönük tüm saldırılara karşı koymak olduğu kavrama sorunudur. Kısacası, emperyalizmin siyasal-ekonomik-ideolojik-kültürel ve her türden saldırılarına karşı koymak demek olduğunu kavrama sorunudur.

Bu kavrayıştan henüz çok uzak olduğumuzu ise, **anti-emperyalist** mücadele temelindeki işgal karşıtı eylemlere katılımımızda görmekteyiz. Bu katılımın genelde bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda ve de birkaç kurum çalışanı insanlardan oluşması, süreci ve de mücadeleyi bütünlüklü kavrama sorununu aşamadığımızın somut bir göstergesidir.

Bu durumu aşmanın tek yolu ise, sürecin dışında kalan alanların önderliklerinin bu so-

runu kendi alanlarına taşımada, başta kendilerini olmak üzere, tabanlarını bu yönlü bilinçlendirmesinde-egitmesinde ve de harekete geçirmesinde yatmaktadır.

Yaz aylarında genel olarak yaşanan belli bir durağanlık ve bu durağanlığın getirdiği bir rahavet vardır. Geri kesimler açısından bunu böyle açıklamak mümkünken, ileri kesimlerin, mücadelenin belli noktalarında konumlananların böyle bir gerekçenin ardına sığınma, aynı rahavete kapılma hakları ve de lüksleri yoktur!

Emperyalistler ülkeleri işgal etme, halkları katletme, ekonomik-demokratik hakları gasp etme, temel insan hak ve özgürlüklerini ortadan kaldırmaya dönük anti-terör vb. yasaları çıkarma ve bu yönlü politikaları hayata geçirme saldırılarında hiçbir rahavete kapılmıyor. Aksine, halklara dönük her türden saldırılarını daha da pervasızlaştırıyorlar. Bunu çok iyi bilince çıkarmak ve giderek artan saldırı dalgasını göğüslemek için var gücümüzle harekete geçmek bugün artık zorunluluktan da öte, aciliyet taşıyan bir durumdur.

Bu süreç aynı zamanda işçi sınıfı ve onun öncü güçleri açısından bir sınav niteliği taşımaktadır. Egemenlerin insanlık tarihine kanlı sayfalar eklemeye hız verdiği bu süreç, insanlığın kurtuluşu için mücadele edenlerin yükselteceği cansiperane direnişlerle ve bu direnişlerin önünü açacak devrimci-demokratik, anti-emperyalist, mücadelelerle tersine çevrilmelidir. Bugün Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı geliştirmenin ve de bu bağlamda Irak ve Filistin halklarının direnişine destek vermenin, İran'a dönük saldırı hazırlıklarına güçlü bir biçimde karşı koymanın anlamı budur!

Bunun içindir ki, Ortadoğu halklarını yalnız bırakmayalım!

**İşçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

“Gerilla onurdur, onuruna sahip çık!” “Onurumuz” ve dağlarımız yakılıyor!

TC tarihinin her karesinde yazılı olan zulüm, katliam ve vahşet, karşı karelerini yani direniş, başkaldırı ve isyanları doğurmuştur. Tarihin her sayfasında gördüğümüz sadece zulüm değil direniş de olmuştur. Son dönem Kürt coğrafyasında tanıklığa zorlandığımız da yine aynı karelerdir. Binlerce askeri gücü ile gerillanın imhasına yönelen Türk hakim sınıfları, sadece dağları değil, şehir merkezlerini de askerlerle doldurarak, kapsamlı saldırılarını aylardır sürdürmektedir. Çatışmalarda önemli kayıplar veren HPG güçleri, savunma temelinde yürüttükleri karşı saldırılarında TC ordusuna da kayıplar verdirdi. T. Kürdistanı'nda bir dizi bölgede, kuşatma ve yığınağa rağmen askeri noktalara yönelik yapılan saldırılar, TC ordusunu psikolojik açıdan önemli oranda etkilemekte ve yıpratmaktadır.

Yıllardır bölgede hakim sınıflar tarafından yürütülen haksız savaşın bilançosu incelenmeye kalkışıldığında karşımıza çıkan fotoğraf kareleri “tüyler ürpertici” olarak tanımlandı sadece. İşkence yapılmış gerilla cenazeleri ve bunlarla çekilen hatıra fotoğrafları... Bunlar haksız savaşın işleyen kanunları olarak tarihteki yerini alırken, bugün yürütülen bu savaşın bilançosunu incelemeye kalktığımızda karşımıza çıkan yine aynı kareler, aynı fotoğraflar oluyor.

Geçtiğimiz yıl Beşiri'de halkın operasyonların durdurulması için yürüyüş yaptığı yerde 6 gerilla cenazesinin yakılarak katledilmesi belgelerle kamuoyuna açıklanmıştı. Sağ yakalanan gerillanın önce sorgulandığı, ardından öldürüldüğü, ardından operasyon bölgesine götürülerek diğer 5 gerilla ile birlikte yakıldığı tüm belgelerle kanıtlanmış olmasına rağmen, sorumlular devletin adli mercilerinde “yargılanacak” bir deşer taşınmamıştı. Kürt halkının yüreğinde ve bilincinde derin etki ve yaralar açan bu gerçekler, toplumun büyük bir çoğunluğu için suskunlukla karşılanmaya değer görülmedi.

Saldırlara yanıt: “Dağlara çıkacağız”

ABD ile yürütülen pazarlıkların ardından bölgeye yığınak yapan TC, Kürt

ulusal hareketini teslim alma ve tümden etkisizleştirme amaçlı yürüttüğü bu kapsamlı operasyonda yargısız infazlar da dahil olmak üzere bir dizi hak ihlali ile saldırılarını sürdürüyor. Gerilla karşısındaki çaresizliğini ve acizliğini saldırılarını artırarak örtbas etmeye çalışan devlet, katletmekle yetinmeyerek T. Kürdistanı'nın her karış toprağını ateşe veriyor. Gerillanın barınağı ve yurdu **Cudi Dağı** üç hafta boyunca ateşe verilerek yakıldı. Gerillayı evsiz ve yurtsuz bırakarak, çıplak alana mahkum etme hedefiyle yapılan bu uygulama karşısın-

Ancak gerçek olan bir durum var ki, o da halkın bu saldırılara karşı ve yıllardır ödenen bedellerin yarattığı ağır tahribata rağmen silaha sarılmaktan başka çaresinin olmadığını. Geline aşamada “çözüm” ve “barış” adına sunulan projelerin karşılığı saldırıların boyutlandırılması ile yanıtlandı. TC'nin barışının bundan öte olamayacağı gerçeğini ödediği bedellerden çok iyi bilen halk, bugüne kadar ödenen bedellerden daha fazlasını özgürlük için ödemesi gerektiğini de yine bu koşullarda görüyor.

Savunma durumunda yürütülen sa-

vaşın karşılığı gerilla cenazelerine yapılan ve son dönemde gittikçe yoğunlaştırılan işkencelerin olması, gerilla cenazelerinin ailelerine verilmeyerek kimsesizler mezarlıklarına gömülmesi, halkın biriken tepkisinin patlamasına oldukça güçlü zeminler hazırlamaktadır. “Barış” ve “susunluk” döneminde yaşadığı “rahatlamanın” son bir yıllık zaman dilimi içinde aldığı boyut olan nefes alamaz hale getirme durumu halkın ayağa kalkışının nedeni olmaktadır. Askeri operasyonların yanı sıra sokakta sivil faşistler aracılığıyla yapılan linç saldırıları, İzmir örneğinde olduğu gibi Kürt ailelerinin yaşadıkları bölgeyi terk etmek zorunda kalmaları, TMY ile tüm toplumun cendere altına alınmasının yanı sıra Kürt halkına yönelik saldırıların bu

yasal düzenlemelerle daha da tırmandırılması egemen sınıfların Kürt sorununun çözümüne yönelik projelerinin somut adımlarıdır.

Devletin anladığı dil

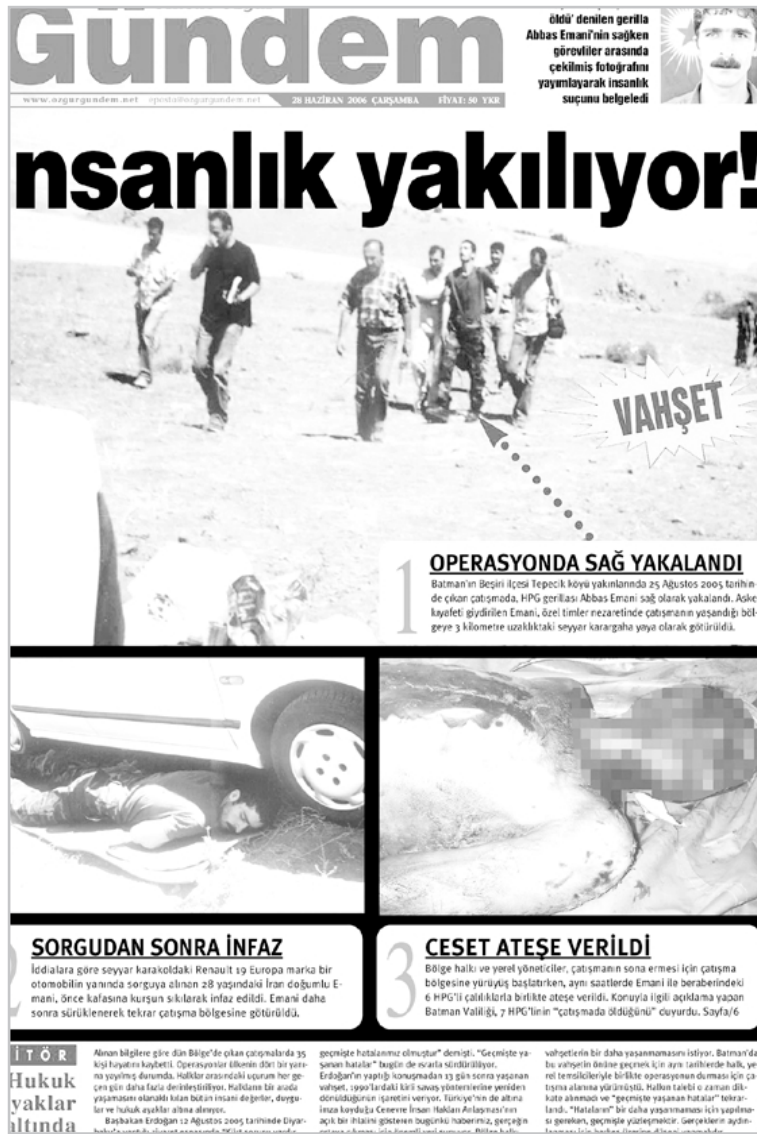
TC ordusunun sınırdaki HPG gerillalarına yönelik sürdürdüğü kapsamlı saldırılara ek olarak İran devleti de sınırları dahilindeki bölgeleri bombalayarak, saldırının diğer halkasını tamamlamaktadır. Gerillaların barındığı bölgelerin bombalanması ve Peşmergelerin bu bölgelerde ileri sürülerek gerillaya karşı kullanılması ABD'nin bölgeye ve Kürt hareketine yönelik önümüzdeki

dönem hayata geçirmeye çalıştığı politikaların bir parçası olarak işlemeye devam eden bir süreç özelliği taşımaktadır. Yine Barzani'ye bağlı Peşmergelerin ABD ordusu tarafından eğitilerek, “bölgenin güvenliğini” ABD askerlerinin yerine koruyacak donanımlı bir ordu durumuna getirilmesi yönlü çalışmalar, bu süreçte gözden kaçırılmayacak önemli gelişmelerdir. Ülkemizde ve yakın coğrafyamızda yaşanan bu gelişmeler birbirini tamamlar niteliktedir. Emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik politikalarının bir parçası olarak işletilen bu sürecin gittikçe kızışacak bir noktaya geleceği bugünden bellidir.

Ülkemizde Kürt halkı merkezli sürdürülen saldırı politikalarını ise “Zeytinalı Projesi” gibi “iyimser” politikalarla yanıtlanamayacağı ortadadır. TC'nin saldırılarının niteliği ve kapsamından da anlaşılacağı gibi, devletin anladığı tek dil silahın dilidir. Barış mektupları ve barış heyetlerinin bu süreçte hiçbir etkisinin olamayacağı gibi, Kürt halkının yaşadığı zulmü ifade etmemektedir. **Bugün T. Kürdistanı'nın her bir karesinde yaşanan zulüm, ancak her bir karesinde geliştirilecek direniş ve başkaldırıyla bertaraf edilecektir.**

Böylesine kapsamlı saldırıların yaşandığı dönemlerde komünistler tarafından ortaya konulan irade oldukça önemlidir. Gerilla başta olmak üzere geliştirilen saldırılar, haklı savaşın geliştiği koşullarda devletin hiçbir ayırım yapmaksızın uygulayacağı yöntemlerdir. Bu bilinçle bu saldırılara karşı durmak önemlidir. Ve en önemlisi de sorunu birilerine havale etme anlayışını terk etmek zorundayız.

Yakılan gerilla cenazelerinin, ateşe verilen T. Kürdistanı'nın her karış toprağının, bedenleri kurşun yağmuru altında delik deşik edilen çocukların hesabını sormak zorundayız. Bu gelişmeler karşısında demokratik kamuoyunun tepkisinin örgütlenmesi mücadelesinden, hesap sorucu eylemlere kadar bu saldırılara yanıt olmak zorundayız. Kürt halkı kendi kaderine bırakılmayacak kadar yoğun bir saldırı ve kuşatma altında. Bu kuşatmayı yarmanın tek yolu, saldırı cenderesinin içinde direnişi örgütlemekten geçiyor. **Zulmün kol gezdiği bu topraklarda, direnişi örgütlemeyi ertelediğimiz her gün ölen çocukların, yakılan gerillaların hesabını sormayı erteliyoruz demektir. Bu ertelemenin hesabını vermek ise oldukça zordur.**

da ortaya konulan tepki bir anlamda suskunluğun adresini gösteriyordu yine.

“Gerilla onurdur, onuruna sahip çık” dövizleri, “Dağlara çıkacağız, hesabını soracağız” pankartı taşıyan halk, bu saldırıların nasıl ortadan kalkacağına tek ve doğru adresini gösterirken, artan saldırıların yarattığı tepkiyi de ifade etmesi açısından da oldukça çarpıcıydı. Amerikan basınına yansıyan bilgiler Mayıs ayından bugüne ve özellikle de Diyarbakır'da yaşanan katliam ve direnişin ardından HPG'ye katılımın arttığı ve bir ay içerisinde 100 kişinin gerillaya katıldığı ifade edilmektedir. Bu rakamlar kuşkusuz onların hesabı.

Sınıfsal Bakış

PAROLA: DEVRİM, İŞARETİ:
SİLAHLI MÜCADELE

“Hastanede çalışıyor ama viziteye çıkamıyoruz!”

Egemenler çıkardıkları yasalarla işçi ve emekçilerin örgütlülüklerine saldırmakta; örgütsüz, dağınık, hakkını aramayan, sinmiş bir toplum yaratmaya çalışmaktadır. Hakkını arayan, örgütlenmek isteyen işçiler ise baskı altına alınmakta, hukuksuz bir şekilde işlerine son verilmektedir. Özellikle son birkaç aydır ülkenin birçok yerinde sendikalı oldukları, örgütlendikleri için yüzlerce işçi işten atıldı. Bu uygulamalara karşı hemen her yerde işçiler haklarını almak için direnişler örgütlediler.

Bu direnişlerin bir tanesi de **İzmir**'de bulunan **9 Eylül Üniversitesi Hastanesi**'nde çalışan temizlik ve hasta bakımı işini yapan işçilerdir. Sendikalı oldukları için işten atılan bu işçiler **11 Haziran 2006** tarihinden itibaren direnişe başladılar ve hala direnişlerini sürdürmektedirler.

Biz de direnişteki işçileri ziyaret ederek, yaşadıkları sıkıntıları ve süreçlerini gazetemize anlatmalarını istedik. İşçilerin temsilcisi olan **Ali Haydar Aydoğan**'la yaptığımız kısa söyleşiyi yayımlıyoruz.

- Bize sürecinizi anlatır mısınız?

- A. Haydar Aydoğan: 2003 yılının ortalarında sendikal süreç başladıktan sonra 11 kişi işten atıldı. 2003'ün sonlarında 51 kişi daha atıldı. Toplam 62 kişi işten atıldı. Onlar dava açtılar. Dava devam ederken arkadaşlar tekrar işe alındı. Ondan sonra 2003'ün sonuna doğru çoğunluğu sağladık, yetki için Bakanlık'a başvuruldu. İş koluna, çoğunluğa

itiraz edildi. Yaklaşık bu davalar 2.5 yıl sürdü. En son Nisan ayının ortalarında Bakanlık bize **“Toplu iş sözleşmesine oturabilirsiniz”** diye yetki verdi. Daha sonra Mayıs'ın 16'sında toplu iş sözleşmeleri için görüşmelere başlandı. O süreçte bizim bazı taleplerimiz oldu. Bu arada taslaklarımızı hazırladık. Temsilcilik talep ettik. Bize temsilcilik odası verdiler. İşçilerin elbiselerini verdiler, odayı boyadılar. 10-15 gün kadar biz bu odayı kullandık. Sonra 5 Haziran günü polis zoruyla odamız geri alındı. Normalde bir olay, bir iş yerinde yirmi dört saat uygulanırsa o iş yeri kuralı haline gelir. Biz burada işgalci durumuna sokulduk. Bu arada polislerle ve başhekimle yapılan pazarlıklar sonucu tekrar odanın anahtarının geri verileceği ve açılacağı söylendi. Ve bu işçiler arasında kulaktan kulağa yayıldı ve ertesi gün beklenmeye başlandı. Yaklaşık 200 kadar arkadaş burada bekledik. Sonra sendika başkanımız geldi görüşmeye başladı. Başhekim temsilcilik odasını geri vermeyeceğini söyledi. Haziran'ın 9'unda 213 kişi 25. maddeye dayandırılarak tekrar işten çıkarılarak iş akitleri tazminatsız olarak fesh edildi. Aynı 11'inden beri oturma eylemine devam ediyoruz. Ve bu arada rektörlükle, başhekimle, şirket müdürleriyle görüşmeler yapıldı. Bunlardan bir sonuç çıkmadı. Şu anda toplam 165 kişinin davası açıldı. Eylemimize devam ediyoruz. Bu eylem ne kadar sürer bilemiyoruz.

- Talepleriniz nelerdir?

- Biz bu davayı işe iade ve sendikal tazminat olarak açtık. Dava sonucunda ne olur bilmiyoruz. Bizim talebimiz işe iadedir. Onlar bizi yasaklı grev nedeniyle işten atmıştır, fakat bu böyle değildir. Buradaki saldırı tamamen sendikal örgütlülüğe karşıdır, hedefi budur. Buradaki rektör ve başhekim kamuoyuna ilerici, aydın, sosyal demokrat olarak gösterilmektedir; ama bunlar böyle değildir. Biz bunu daha önceki süreçlerde de ya-

şadık. O zaman da aynı oyalama taktiklerini yapıyorlardı. Bunlar kesinlikle ilerici aydın değillerdir, bunlar sadece okumuşlardır. Eğer ilerici aydın olsalardı bu görüntü burada olmazdı. Kendi söylemlerinde her zaman örgütlü bir toplumu savunduklarını ifade ediyorlar, ancak söyledikleriyle yaptıkları birbirini tutmadı.

Bizim taleplerimize gelince, iş güvencesi istiyoruz. Her yıl ihale oluyor, ihaleye göre işçiler işlerine devam edebiliyorlar. İşten atılma korkusunu ortadan kaldırmak istiyoruz. Burada 713 kişi çalışıyor ve kanunda der ki 50 kişiyi geçtikten sonra personel hekim bulundurmaya zorundasın, biz hastanede çalışıyoruz ve 713 kişiyiz, personel hekimimiz yok. Burada vizite kâğıtlarında problemler çıkartıyorlar. Vizite kâğıtlarını önce şeflere danışarak (sanki burda şefler doktor pozisyonuna sokularak) onların kararı doğrultusunda hareket edilerek vizite kâğıdı veriliyor. Onun haricinde 30 kadar vardiya var burada, bu da çok şaşırtıcıdır. Bunların düzenlenmesi ve bazı diğer sosyal haklar talep ediyoruz. Bunlar gayet insani taleplerdir.

- Gazetemiz aracılığıyla diğer işçilere söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- İşçi sınıfı bir olmak zorundadır. Bir olduğu sürece güçlü hale gelecektir. İşçi sınıfı birliği sağladığı takdirde yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Her türlü engeli aşar. Bunu işçi sınıfının bilmesi, öğrenmesi gerekir. Bu duyguyu yaşaması gerekir. Sonuçta bir olduğumuz sürece haklarımızı alabiliriz. Bölük börcük, dağınık olursak, bizleri kamplara ayırdıkları sürece her zaman için sermayedarların istedikleri olur, bizim taleplerimiz yerine getirilemez. Türkiye'de ve dünyada yapılan böl-parçala-yönet sistemidir. Bizim işçi sınıfı olarak bu oyuna gelmememiz gerekir. Bütünlüğümüzü sağlamak, bunu muhakkak başarmak zorundayız.

(İzmir)

Elele Tekstil patronu alacaklarını vermediği işçileri dövdürttü!

30 Haziran akşamı **Kartal Yakacık Mahallesi** mevkiinde bulunan **Elele Tekstil Atölyesi işçileri**, 5 aydır paralarını vermeyen patronla görüşmek için gittiklerinde insanlık dışı bir uygulamayla karşılaştılar. Paralarını sürekli bir bahane öne sürerek vermeyen patronla uzun süre tartışan işçiler, **“Hakkımızı vermeden buradan gitmeyiz”** şeklinde konuşunca, patron 5 kadın işçiyi atölyeye kilitleyip kaçı! 2 saatten fazla içeride mahsur kalan işçilerin yanına İşçi-köylü gazetesi olarak, onların çağrısı üzerine gittiğimizde polis ve patron da işyeri önüne gelmişlerdi. İçerideki işçilerin haber verdiği arkadaşları dışarıdan **“Yaşasın işçilerin birliği”** sloganları atarak işçi arkadaşlarına destek verdiler.

Çağdaş köleler; İşçiler!

Gazetemiz muhabirine de hakaret eden, fotoğraf ve bilgi almasını engellemek isteyen polis ve patronun adamları, işçilerin sahiplenmesi üzerine geri adım atmak zorunda kaldılar. Kapının açılmasıyla birlikte polis-patron ve işçiler arasında yaklaşık 2 saat süren bir tartışma yaşandı. Tehditleri işe yaramayan polis çareyi işçilere saldırmakta buldu. Bir kadın işçiyi merdivenden atan polis, biber gazı kullanarak zorla işçileri gözaltına aldı. Aldıkları darbeler ve biber gazı nedeniyle fenalaşan işçiler, hastaneye kaldırıldı. Hastanede ve gözaltında psikolojik baskının sürdüğünü ifade eden işçiler, **“Hakkımızı alana kadar direneceğiz”** şeklinde konuşarak yılmayacaklarının ifade ettiler. Uzun süre gözaltında tutulan işçiler ifadeleri alındıktan sonra gece 02:00 gibi serbest bırakıldılar. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

Sınıf dayanışmasını büyütelim!

Sendikalar emek örgütleridir, sendikalar demokrasi mücadelesinin yürütüldüğü örgütlerdir, en önemlisi sendikalar işçi sınıfının okullarıdır. Dünyada ve ülkemizde sınıfa karşı başlangıç eş zamanlı diyebileceğimiz; ekonomik, siyasi ve sosyal boyutlu saldırılar yaşandı. Bugün yaşanan süreç, yarım asrı geçkin bir ön hazırlığın emek cephesine yansımalarıdır. Değerlendirme ve politikalarımızı bunun üzerinden yaparsak, ancak o zaman **“neler oluyor?”** ve **“neler yapabiliriz?”** sorusuna doğru bir yanıt verebilir ve gereğini düşünerek, değişimi doğru yerden, doğru politikalarla başlatabiliriz.

Bu sürecin ilk aşamasında egemenler önce işçi ve memur olarak böldüler işçi sınıfını, sonra kendilerince tehlikeli aşamaya vardığı zamanlarda sendikaları kapatmaktan

dahi çekinmediler. Resmi ideolojilerine ters düşmeyen işçi ve memur konfederasyonlarının, sınıf karşıtı faaliyetlerini ekonomik ve siyasi desteklerle açıktan büyüttüler ve alternatif olarak sınıfa sundular. Elbette ki işçi sınıfının bölünmesi egemen sınıf ideolojisinin en güçlü silahlarından birisidir. Bu silah dönem dönem egemenler tarafından grevlerin ertelenmesi, iptal edilmesi ve çeşitli etkinliklerin engellenmesinde rahatlıkla kullanılmıştır. Örneğin 2000'li yıllarda çeşitli işçi sendikalarının grev kararları milli savunma ve çevre sağlığı gibi gerekçelerle ertelenmiş, engellenmiş ve konfederasyon yönetimleri ile iş kolu yöneticilerinin bu kararlara karşı tavrı düğme iliklemekten başka bir şey olmamıştır.

Dün meşru, fiili mücadele ile tarih yazan

işçi sınıfı konfederasyonları, gelinen aşamada bürokratism ve patron-ağa sendikacılığını yazıyor, tarihe armağan ediyorlar. Ancak bu durumun böyle devam etmeyeceği ortadadır. Çünkü egemenlerin işçi sınıfı ve tüm emekçilere yönelik saldırıları dünden daha fazla artarak devam etmektedir. Gelişen direnişler ve eylemler karşısında işbirlikçi sendika yönetimlerinin tavrı aynı olsa da; değişen hergün daha da gerileyen emekçilerin yaşam koşullarıdır.

Reform adı altında, 1800'lerden beri can bedeli mücadelelerle kazanılan tüm kazanımlarımız bugün itibari ile elimizden alınmak istenmekte ve bu uygulamaların yasal dayanakları oluşturulmaktadır. Bir dönem işçi sınıfının soluk borusu olan **KESK** ve en aktif bileşeni **Eğitim-Sen** neden bir dönemler 200'binleri temsil ederken, emeğin ve demokrasinin temsilcisiyken, yetki sürecinin değişmez adyken, bilimsel-parasız-nitelikli-anadilde ve evrensel nitelikteki eğitimin yılmaz mücadelecisiyken bugün bu durumdadır. Bu sorulara verilecek doğru yanıtlar ve bu yanıtlar doğrultusunda atılacak pratik adımlar, yarın daha güçlü örgütlenmeler

yaratmak için önümüzü açacaktır.

Ülkemizde devam eden bir dizi direniş bugünün koşulları içinde oldukça önemlidir. Kartal Belediyesi'nde kazanımla sonuçlanan görüşmeler, **Dokuz Eylül Hastanesi**'nde ve **Desan**'da devam eden direnişler desteklenmesi, büyütülmesi ve örnek alınması gereken direnişlerdir. **Unutulmamalıdır ki, egemenlerin bu kadar pervasız saldırılarının bir nedeni de, işçi sınıfının örgütsüz oluşundan aldıkları güçtür.** Devletin saldırılarının her yönü ile giderek arttığı, sendikacıların ve işçilerin gözaltına alındığı, tutuklandığı bir dönemde bu direnişlerle dayanışmayı güçlendirmek, **“Yaşasın sınıf dayanışması”** sloganını öne çıkarmak önemli ve anlamlıdır.

Biz de DDSB'liler olarak yolumuzu aydınlatan işçi sınıfının perspektifiyle, sınıf bilincinden bir an bile ödün vermeden örgütlü bulunduğumuz tüm iş kollarında sınıf dayanışmasını büyütme için yorulmadan, yılmadan mücadeleyi büyütme, sınıfın çıkarlarını koruma ve yenilerini kazanma, ileriye taşımak perspektifi ile ısrarcı olmaya devam etmeliyiz.

Halkın sağlığı devletin umurunda değil!

Uzun bir süredir ülke gündemini meşgul eden “Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi” hastalığı ve bu hastalık sonucu yaşanan ölümler ve panik, sistemin niteliğini, egemen sınıf ve sözcülerinin halka “halk sağlığına”na ne kadar değer verdiklerini bir kez daha gün yüzüne çıkarırken, bir yandan da sistemin tarım politikalarını teşhir ediyor. Kamuoyunda Sağlıkta Dönüşüm Programı’na ve egemen sınıfların çıkarlarının temsilcisi faşist, halk düşmanı AKP hükümetinin sağlığa bakış açısına yöneltilen eleştiriler üç yıldır ardı arkası kesilmezken, pek çok ülkenin “ciddi halk sağlığı sorunu” kategorisine koymadığı onlarca hastalık Türkiye’de görülüyor ve halkımızın yaşamına mal oluyor. Geçen yıl “Kuş Gribine” dört kurban verilmesinin yankıları halen sürerken kenelerin bulaştırdığı Kırım Kongo Kanamalı Ateşi hastalığı nedeniyle yalnızca bu yıl şu ana kadar 12 insanımız yaşamını yitirdi. Türkiye’de ilk kez 2000 yılının başında Kelkit Vadisi ve çevresinde görülen hastalık o yıldan bu yana 40’ı geçkin insanımızın ölümüne yol açtı. Bu yıl daha geniş bir coğrafyada görülen kenelerin Karadeniz illeri başta olmak üzere metropol kentleri de dahil olmak üzere 22 ildeki halk sağlığı ve yaşamını tehdit ettiği bilim insanları tarafından belirtiliyor.

Ölüme çözüm: “Çıplak ayakla yere basma!”

Kuş Gribinden sonra 4 yılda 43 can alan ve kenelerden bulaşan Kırım Kongo Kanama-

lı Ateşi hastalığı aynı zamanda komprador patron-ağa devletinin ve hükümetin ziraat ve tarım politikalarını teşhir ederek gerçek özlerini ortaya koyuyor. **30 Haziran** günü **İstanbul’da Tabip Odası ve Veteriner Hekimler Derneği** üyesi uzmanlar bir basın açıklaması yaparak, bilimsel verilerle sistemin uygulamalarını teşhir ettiler. Toplantıda ilk sözü alan Veteriner Hekimler Derneği Şube Başkanı **Prof. Dr. Tahsin Yeşildere**; “...son yıllarda artan kene vakalarının, ziraat politikalarındaki yanlışlardan ve yetkililerin zamanında tedbir almamalarından kaynaklı olduğunu” belirterek “...Bu hastalık ilk ola-

“Tek suçlu keneler mi?”
Kapatılan Zirai Mücadele Genel Müdürlüğü’nün açılmasını isteyen uzmanlar, veterinerlerin yeniden örgütlenmesi gerektiğini vurguladı
Zeynep Sahin

rak 7 yıl önce görüldü. Buna rağmen devlet işin üzerine gitmeyerek ge-

rekli tedbirleri almadı. Ve yine kene vakalarında son yıllarda görülen artışın en önemli nedeni, sahada yürütülen veterinerlik faaliyetlerinin 80 sonrası ortadan kaldırılmasıdır. Eskiden Veteriner Hekimler, Veteriner Sağlık Teknikerleri’yle birlikte köyleri tek tek dolaşır ve vatandaşları bilgilendirirdi. Veterinerler, hayvanların üzerinde yaşayan kene-pire vb. zararlılara karşı köylerde ilaçlama havuzları kurdururdu. Ancak sonrasında bu gezici veteriner hekimlik faaliyeti maliyet gerekçe edilerek durduruldu...” dedi. Yine toplantıda konuşan Tabip Odası Başkanı **Prof. Dr. Öz-**

demir Aktan da koruyucu sağlık hizmetlerinin ortaya çıkan hastalıkları tedavi etmeye çalışmaktan çok daha önemli olduğunu belirterek; “...Koruyucu sağlık hizmetleri oldukça ucuz bir hizmettir. Yeteri kadar önem verilseydi bugün ne Kuş Gribi, Kırım Kongo Kanamalı Ateşi olurdu ne de insanlarımız ölürdü...” diyerek sistemi eleştirdi. Egemen sınıfların uşağı-temsilcisi faşist AKP hükümeti ise bu duruma, yani hastalıklar ve ölümlere ilişkin gerçek anlamda tedbir almazken, gerek bakanları aracılığı ile “...ortada düşünüldüğü veya aksettirildiği gibi büyük bir salgın yok...” vb. açıklamalarla olayı kapatmaya çalışırken, bir gazetecinin “son günlerde kene ısırması vakalarında bir artış var.

Bu konuyla ilgili ne gibi tedbirler alınıyor?” sorusuna karşılık olarak “...alınacak en önemli tedbir vatandaşlarımızın kenelerle karşılaşabilecekleri ortamlarda vücutlarının kol, bacak ve ayakları gibi açıkta kalabilecek bölümlerini örtmeleri, çıplak ayakla yere basmamalarıdır...” gibi abes bir cevapla, hastalığa karşı alınacak tedbirleri halka yüklemeye, kendi sorumluluklarından böylelikle kurnazca sıyrılmaya çalışmaktadırlar. Ama nafiye, halkımız da görüyor ve göremeyenler de görecektir. Çünkü tüm gerçekler bir yanda hastalıklar noktasında, diğer yanda yaşanan ölümler noktasında patron-ağa devletini, faşist sistemini ve halk düşmanı AKP hükümeti eliyle yürüttüğü, uyguladığı halka yönelik saldırı politikalarını işaret ediyor. **(Erzincan)**

Siyanürlü altın etkisini göstermeye başladı!

Yıllardır **İzmir Bergama**’daki köylüler siyanürle altın aranmasına karşı çeşitli eylemler yapıyorlar. Emperyalist şirketlerin insan sağlığını hiçe sayarak siyanürle altın aramasına karşı **Uşak Eşme ilçesi** ve köylerinde de benzer çalışmalar başlatılmış, buna karşı Eşmeliler de çeşitli eylemlerle yaşanan tehlikeye dikkat çekmeye çalışmıştı. Ancak devlet tarafından efendilerinin çıkarlarını korumak için bu tepkiler bastırılmış ve bölgede yaşanacak tehlike örtbas edilmişti.

Yapılan araştırmalara bakıldığında görülecektir ki, birçok emperyalist ülkede nükleer santraller kapatılmış, siyanür vb. kimyasallarla yapılan çalışmalar engellenmiştir. Ancak emperyalistler bizim gibi yarı-sömürge, sömürge ülkelerde nükleer santraller kurarak, siyanür kullanarak çalışmalarını hızlandırmışlardır. Kendi ülkeleri için tehlikeli gördükleri bu yöntemleri bizim gibi ülkelerde uygulamak için ise çeşitli anlaşmalar imzalamış, uşaklarını da bu yasaların gereğini yerine getirmek için baskı altına almışlardır. Zira uşak ve işbirlikçi sistemlerin kendi halklarını düşünenecek, ya da emperyalistlere karşı koyacak bir pozisyonları yoktur.

Bergama’da, Uşak’ta başladıkları siyanürlü altın çalışmalarını Dersim gibi bölgelere de yaymaya başladılar. Ancak her ne kadar “hiçbir tehlikesinin olmadığı”ni iddia etseler de, bu çalışmaların önlenemez sonuçları halk üzerinde etkilerini göstermeye başladı. Geçti-

ğimiz günlerde **TÜPRAG** şirketine ait siyanürlü altın madeninin çevresinde bulunan Eşme ve köylerinde yaşayan 1.500’ün üzerinde insan kusma, bulantı, titreme, halsizlik, şiddetli baş ağrısı ve el ayak uyuşması şikâyetleri nedeniyle hastanelere başvurdu.

Duruyla ilgili basına açıklama yapan köylüler, madende her zamankinden farklı büyük patlamalar meydana geldiğini, patlama sonrası havaya karışan toz bulutunun renginin siyah ve kahverengi, alevin de mor renkli olduğunu, zehirlenme olaylarının da madenin kuzeybatı-güneybatısındaki köylerde oluştuğunu, o gün aynı yönde poyrazın estiğini, ayrıca Eşme’de su içmeyenlerin de zehirlendiğini söylüyorlar. Hastaneye başvuranların birçoğunun tedavisinin ayakta yapıldığını, hiçbir tetkik ya da araştırma yapılmadığını da belirtiyorlar.

Saklanmaya çalışılan nedir?

TC devletinin yetkilileri ise, her zaman olduğu gibi bu olayın üstünü örtme telaşına düşüyorlar.

Zehirlenme olaylarının duyulmasının ardından **TTB**, **İzmir Tabip Odası**, **Uşak Tabip Odası**, **İzmir Kimya Mühendisleri Odası** ve **Elele Hareketi** üyelerinden oluşan bir heyet bölgede yaşananları incelemek için **Eşme**’ye

gitti. Burada zehirlenen köylülerle konuşan, kan örnekleri alan heyet, Eşme Kaymakamı tarafından, incelemenin resmi olmadığı gerekçesiyle engellenerek, aldığı kan örneklerine el konuldu. Evet, senaryo bildik, yöntemler ay-

rı. Olayın basına yansımalarının ardından Uşak İl Sağlık Müdürlüğü tarafından yapılan açıklamada “**İlçenin içme suyuna kanalizasyon karışması**” olarak gösterilmeye çalışıldı olay. Ancak zehirlenenler arasındaki birçok kişi içme suyunu kullanmamıştır. Ve zehirlenmelerin yaşandığı yerler altın madeninin çevresi ve rüzgârın estiği yöndeki köylerdir. Yetkililer tarafından yapılan açıklamalar ve heyetin incelemelerinin engellenmesi, gerçeği tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermeye yetmektedir.

Bu durumla ilgili uzmanlar tarafından yapılan açıklamalar da dikkat çekicidir. **Dr. Oya Otyıldız** “Siyanür vücuttan 66 saatte atıldığı için hızlı hareket etmek zorundaydık. Türk Tabipler Birliği Başkanı’ndan izin alarak bölgeye gittik. Ancak hastalardan kan örneklerini imza karşılığı almamıza rağmen, bu engelleme şüphelerimizi kuvvetlendirdi. Aksi takdirde neden bu kadar telaş yapılsın ki? Resmi makamlar içme suyuna kanalizasyon karıştığı için vatandaşların zehirlendiğini söylediler. Ancak bu açıklamayı yapabilmek için tahlilin üzerinden 5 gün geçmesi gerekiyor. Ancak yetkililerin bu açıklamayı ikinci günün sonunda yapmış olmaları çok garip” dedi.

Sonuç olarak ülkemizde emperyalist tekeller tarafından kurulan, birçok yerde de kurulmaya çalışılan nükleer santraller ve siyanürle altın arama çalışmalarını önümüzdeki yıllarda yaşanacak faciaların sinyallerini şimdiden vermektedir. Eşme’de çok kısa bir zamanda ortaya çıkan, fakat etkisi uzun yıllar sürecek siyanürlü çalışmalara karşı gelişen köylü hareketliliğine destek vermek, bu durumu teşhir etmek bugün açısından önemli bir görevdir. Bu noktada neyi sakladıklarının cevabı da bizler açısından oldukça açıktır. **(İzmir)**

Tarım işçileri; “Yevmiyeler kurtarmıyor, ama başka çaremiz yok!”

Hasat mevsimi; hayallerini, gelecek düşlerini, toprağa eken köylüler için maratonun sonu. Binbir emekle yetiştirdikleri, gözleri gibi sakındıkları ürünlerinin yolunu bekliyorlar sabırsızca. **Varını yığını toprağa sunan, borç harç tarlaya ayak basan emekçilerin gelecek hayallerini üründen kazanacağı paralar belirleyecek.** Çoluk çocuk genç yaşlı ovaları dolduran köylüler, bir telaş, bir koşuşturmaya içinde. Yapılan sohbetlerin konusu belli: “Pazarda mal kaçıyor? Duyduk ki fiyatlar düşecekmiş doğru mu acaba? Yurtdışından tüccarlar ürün ithal etmişler, ne olacak şimdi? Şu fiyatlar yükselse de borcumuzu ödesek! Bir dahaki sene fasulye ekilir mi?” vb. Yapılan tartışmalar köy kahvesinde, su başında, halde böyle uzayıp gidiyor.

Hemen hemen bütün yaz boyunca küçük farklılıklar dışında konuşulanlar birbirine benziyor. Tartışmaların içinde bir çaresizlik, bir çıkmaz, bir sitem hissediliyor. Yaşamı her gün daha fazla çekilmez hale gelen, bunun farkında olan ancak ne yapacağını nasıl değiştireceğini bilmeyen bir insanın ruh hali!

Damla damla öfke birikiyor, sitem harlanıyor, isyana dönüşeceği günü sabırsızlıkla bekliyor!

İlkbaharla beraber toprağa atılan tohum; sadece köylüler için değil aynı zamanda mahsulü toplayacak tarım işçileri için de umut oluyor. Her sene ürünün boy vermesi ile çeşitli illerden evlerini sırtlayıp ekmek parası için yola düşüyorlar. Birçoğunun kendi bölgesinde, yöresinde yapabileceği bir işi, ekebileceği bir toprağı yok. Toprak köylüler için olduğu kadar tarım işçilerinin de geçim kaynağı. İşlerin iyi gitmesi, ürünün iyi para etmesi, satılması en az köylüler kadar onların da hayatını etkiliyor. Mahsul ne kadar iyi olursa o kadar iş, bir o kadar işgücüne ihtiyaç oluyor. **Hâkim sınıfların uyguladığı tarım politikalarından en fazla etkilenen kesimlerden birini oluşturuyor tarım işçileri.**

Köylülüğün tasfiye edilmesine bağlı olarak topraklarını kaybeden üreticiler bir süre sonra tarım işçisi olarak çalışmaya başlıyor.

Şimdi tarım işçiliği yapanların bir kısmı geçmişte toprağını ekip biçen insanlardan oluşuyor. Örgütsüz oluşları ve seslerini duyuramamaları, yok sayılmalarına görmezden gelinmelerine neden oluyor. İşlerinin sürekli olmaması, bilinç ve örgütlenme seviyelerinin geri olması büyük arazi sahiplerinin her söylediğine boyun eğmelerine neden oluyor. Çok düşük bir

ücrete çoğunlukla da ailece çalışan işçiler yaşadıkları sefaletten kaynaklı; ne verilirse ona razı oluyor, hatta genellikle fiyatları kırarak daha ucuza çalışıyorlar. Bu durum en çok da elçilerin işine yarıyor.

Elçi; tarla sahipleriyle işçiler adına pazarlık yapan ve bundan belli ücret alan kişiye deniliyor. **Elçi getirdiği her işçi başına 3.5 YTL para alıyor. Yani 16 YTL'ye anlaşılacak işçiye 12.500 YTL veriyor.** Fiyatlar kişiden kişiye de değişiyor. İşçilerin kalabalık gruplar halinde 25-30 kişiyle gezdiği düşünüldüğünde oldukça yüksek bir miktar elçinin eline geçiyor. Elçi çarşıya inemeyen işçilerin her türlü

Kuşkusuz tarım işçilerinin içindeki devrimci faaliyetin cılız oluşu, yaşanan korkunç örgütsüzlük koşullarında böyle düşünceleri oldukça normal bir durum.

Egemenler emekçilere yaşamı zindan etmek için and içmiş!

“Sabah 6:00’da kalkıyoruz akşam 6:30’da bitiriyoruz. Toplama olduğunda daha zor oluyor. Seraların içi çok sıcak. Dışarıda 30 derece, içeride 40 dereceyi buluyor” sözleriyle yaşadıklarını dile getirmeye çalışan Yunus binlerce işçiden biri.

İşsizliğin on milyonlara ulaştığı ülkemizde, gizli işsizler ordusunu oluşturan mevsimlik işçiler; bütün bir sezon boyunca çadırlarda yoksullukla boğuşurken paralarını ancak aylar sonra alabiliyor.

Yunus, 19 yaşında. 4 yıldır doğup büyüdüğü **Hatay**’ın **Altınözü** ilçesinden **Mersin**’in **Adanalıoğlu Beldesi**’ne biber toplamaya geliyor ailesiyle beraber. 7 ay boyunca biber topladıktan sonra Temmuz’un sonlarına doğru Adana’ya giderek iki ay da burada pamuk topluyor. Yunus, diğer tarım işçilerine göre oldukça **“şanslı”**. Hem 7 ay çalışıyor hem de ağanın kendilerine verdikleri evde barınıyor. 350 YTL maaşla çalışan genç işçi konuşurken oldukça sıkılıyor. Söyleyecek, anlatacak çok derdi var ama nereden başlayacağını bilemiyor.

“Ben bu işi meslek olarak görmüyorum, gelecek için bu işi yapmayı düşünmüyorum. Ne yapacağımı da bilemiyorum. İlkokul mezunuyum okumayı düşündüm, ama maddi sıkıntı olduğu için okuyamadım” diyen Yunus, yaptığı işi değiştirmeyi düşünüyor ancak, Altınözü’nde yapacak başka bir işi de yok. Kayıt ciha-

zını kapattıktan sonra daha rahat konuşan genç işçinin bir de gönül yarası var.

Ve artık başroldeyin!

“10 yaşından beri çalışıyorum 15 yaşında evlendim. Kocamın tarafı geldi gördüler, babam vermiş. İlk çocuğum 16 yaşında oldu. Çocuğumla beraber büyüdüm. Eşim trafik kazasında öldü. **Yevmiye kademeleri için 10 YTL. 10 YTL nedir ki?** Paranın değeri kalmamış. Bu parayla geçinmek çok zor. Fakir fukaranın durumu böyle. Hem anne hem babayım. Çocuğumun birini evlendirdim, şimdi öteki askere gidecek. İhtiyaçlarını karşılamamız gerekecek. Gücümüz olduğu sürece çalışacağız. Annemin kucağında başladım tarlaya gitmeye, bazen çalıştığımızın karşılığını 1-2 yıl sonra alıyoruz” sözleriyle sohbe katılıyor Aslıhan Bülbül.

Oğlunun anlatamadıklarını, dile getiremediklerini aktarıyor. Tarlada çalışmanın yanında evin bütün sorumluluğunu da taşıyor sırtında. Hayatı tarlalarda çalışarak pamuk ve biber toplayarak geçmiş. Onun da **“kaderi”** milyonlarca kadınınkine benziyor. Bir gün annesi artık büyüdüğünü ve evlenme vakti geldiğini söylüyor, sonra da babası evlenmesi ve **“sevmesi gereken”** müstakbel kocasını gösteriyor ve böylece evleniyor. Ardından çoluk, çocuk sahibi oluyor ve mutlu olmuş gibi davranıyor. Hayatı anlamaya, tanımlamaya çalışırken omuzlarına kaldrabileceğinden çok fazla yük biniyor. Toplum ona hemen bir rol veriyor ve sahneye doğru itiyor. Ve işte artık başroldeyin!

Yunus’a kıyasla daha konuşkan ve daha sıcak karşılıyor bizi. Onu dinledikçe televizyon ekranlarında pembe tablolar çizen mutluluk gülcükleri dağıtanların yüzlerine taktıkları maskeler düşüyor bir bir. Genelgelerle töre cinayetlerini engelleme iddiasındakilerin kadınlarla ilgili yasa çıkartırken karısını döven milletvekillini hatırlıyor insan. **“Büyüyoruz, geliyoruz”** naraları 10 YTL’lik ücretin karşısında tuzla buz oluyor.

Sömürücü zorbalar bir avuç asalak, emekçi halkımızı işsizlikle, açlıkla **“terbiye”** ederken onların kını de giderek büyüyor. Emekçiler er veya geç onları bu karanlığa hapseden zebanilerden hesap soracak.

Bir gün gelecek alttakiler yerin derinliklerinden yükselen çığlıklarını yeryüzüne taşıyacak. Bunun bir an önce gerçekleşmesi ise bizim elimizde. İşçi, emekçilerin içindeki devrimci faaliyetimizi artırmalı ve onlara daha fazla gitmeliyiz. Karanlığın içindeki ateş böcekleri olarak karanlığı yırtan ateşi emekçilerin eline tutuşturalım. Karanlığa bir meşalede biz yakalım! **(Mersin)**

Toplumla Mücadele Yasası tepki toplamaya devam ediyor!

TMY (Terörle Mücadele Yasa) Tasarısı tepki toplamaya devam ediyor. Tasarı geçtiğimiz hafta, Meclis'ten geçerken toplumun birçok kesiminden de tepki toplamayı sürdürdü.

Sendikaları, dernekleri, vakıfları, kitle örgütlerini, devrimci basını etkileyecek ve demokratik haklarda kısıtlamalar getirecek tasarıya tepki olarak **Partizan**, **DTP**, **ESP**, **SDP**, **DHP**, **ÖMP**, **SODAP**, **TÖP**, **Boğaziçi Üniversitesi Öğrencileri** ve **EMEP**; **28 Haziran Çarşamba** günü **Mecidiyeköy**'de basın açıklaması yaptı.

Saat 11:00'de Metro çıkışında buluşan kitle, buradan AKP il örgütü binası önüne yürüdü. Bina önüne geldiğinde **"Toplumla Mücadele Yasası'nı Geri Çektireceğiz"** yazılı pankart açan kitle adına açıklamayı **Ersin Sedefoğlu** yaptı.

Katılımcı kurumlar adına yapılan açıklamada TMY'nin Meclis'te görüşülmeye başlanacağı belirtilerek, yalnızca TMY gibi bir yasa ile yetinmeyen devletin Toplantı, Gösteri ve Yürüyüş Kanunu ve Polis Vazife ve Salahiyeti Kanunu'nda yapılmak istenen ve yapılan değişikliklerle de devlet terörünü genişletmek istendiğinin altını çizdi.

En demokratik hakların bile mengeneyle alınacağını, saldırıların önünün açılacağını, yargısız infazlar ve işkencenin devlet güçleri için yasal bir hale geleceğini söyleyen Sedefoğlu, AKP'nin ve MGK'nın halka karşı suç işlediğini, AKP'nin tüm tepkilere rağmen egemenlerin isteği ile yasayı Meclis'ten geçirdiğini belirtti.

Açıklama sırasında **"Faşist yasalar değil, demokratik haklar"**, **"Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez"**, **"TMY tasarısı geri çekilsin"** sloganları atılırken açıklamanın ardından kitle 10 dakikalık oturma eylemi yaptı. Bu süre boyunca sloganlarla çevredekilere ajitasyon çeken kitle adına AKP il teşkilatına çıkmak isteyen heyet, Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin topladığı 153 imzanın AKP'ye verileceğini söyledi.

Ancak AKP girişinde duran polisler buna izin vermedi. Kısa süren bir tartışmadan sonra AKP yetkililerinden birisi aşağıya inerek heyetin elindeki imzaları alarak iletceğini söyledi. Eylem **"Kahrolsun MGK, MİT, JİTEM, Kontrgerilla"**, **"Baskılar bizi yıldırılmaz"**, **"TMY tasarısı geri çekilsin"** sloganları ve alkışlarla son buldu.

"Muhalefet" değil, ortak parti: CHP!

TMY'nin hazırlığı sırasında özellikle

"Apo'ya af maddesi var" diye yaygara koparak yasa tasarısının daha da ağırlaştırılması için alkış tutan CHP de TMY'ye olan tepkiden nasibini aldı.

29 Haziran Perşembe günü **CHP Be-yoğlu ilçe binası** önünde toplanan kitle burada basın açıklaması yaparak öğretim görevlilerinden toplanan imzaları ve bunun yanındaki metni CHP'ye ilettiler.

Kitle adına eylemde açıklama yapan Yaman Yıldız; CHP'nin ve kendine **"muhalefet"** yaftası yakıştıran kimi çevrelerin TMY çerçevesinde koparttığı yaygara ile yasanın ağırlaştırılmak istendiğini ve buna bağlı olarak değişen bazı yasaların şu anda daha da ağırlaştırılmak istendiğini belirtti. Polis Vazife ve Salahiyeti Kanunu'na değinen Yıldız, bu yasada yapılan değişikliklerle polise sınırsız silah kullanma yetkisi verildiğini belirtti.

Açıklamanın ardından Ersin Sedefoğlu ve Yaman Yıldız, ellerindeki imza föylerini vermek üzere CHP binasına girdiler. 10 dakika kadar sonra çıkan Yıldız ve Sedefoğlu yaptıkları açıklamada; imzaları verdiklerini ancak bu sırada bir polis komiserini arayarak **"Şimdi size imza teslim edecekler, bilginiz olsun..."** dediğini söyledi. Açıklamanın ardından eylem sloganlarla bitirildi. **(İstanbul)**

Faşist yasalara karşı mücadeleye

TMY'ye karşı Bursa'da devrimci ve demokratik kitle örgütleri çeşitli eylem ve etkinlikler gerçekleştirdiler.

28 Haziran günü Heykel Postanesi önünde bir araya gelen **İHD**, **KESK Bursa Şubeler Platformu**, **İşçi Hakları Derneği**, **Tuncelililer Derneği**, **Diyarbakır Derneği**, **Pir Sultan Abdal Derneği**, **Anadolu Evliyalılar Derneği**, **Hacı Bektaş-ı Veli Derneği**, **Partizan**, **DHP**, **ESP**, **SDP**, **DTP**, **KP**, **BATİS** ve **Halkevleri TBMM Başkanlığı'na** TMY'nin geri çekilmesi için faks eylemi gerçekleştirdi.

Yine aynı kurumlar **30 Haziran** günü **Setbaşı Mafel Kafe** önünde bir araya gelerek basın açıklaması yaptı. Açıklamayı kurumlar adına **İHD Şube Başkanı Abdulaziz Akyol** okudu. Akyol "Emperyalistler ve özellikle ABD emperyalizmi dünya halklarına saldırılarını artırmaktadır. Dün Afganistan'a ve Irak'a yapılan işgal şimdi de İran'a yapılmaya çalışılmaktadır. Özellikle Ortadoğu'da ve ülkemizde gelişen anti-emperyalist mücadeleyi bastırmak için çeşitli yöntemlere başvurulmaktadır" dedi.

Ayrıca **İHD Bursa Şubesi** de **"TMY geri çekilsin"** şiarı ile Eğitim-Sen Toplantı Salo-

nu'nda bir panel düzenledi. Panele **ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozağaçlı**, Bursa Barosu avukatlarından **Yahya Şimşek** konuşmacı olarak katıldı. Açılış konuşmasını yapan **İHD Şube Başkanı Abdulaziz Akyol**, egemenlerin girdikleri krizlere karşı gelişen toplumsal muhalefeti teslim almak için, bu yasayı çıkardıklarını vurgusunu yaptı.

Selçuk Kozağaçlı ise TMY'nin içeriğini ve uygulamalarını anlatarak "Bu yasanın engellenmesi için çokça ihlal edilmesi gerekiyor. Yaygın olarak ihlal edilen yasanın işlevi yoktur. Bu nedenle tüm muhalif kesim olarak ihlal edelim" dedi.

Av. Yahya Şimşek ise "Bize verilen hak ve özgürlükler yukarıdan verilmiştir. Verilen hak ve özgürlükler rüzgârla gelir, rüzgârla gider. Ancak bizler dışımızla tırnağımızla kazanacağımız hakları korursak kalıcı olur" diyerek herkesin dili döndüğünce bu yasayı insanlara anlatması ve toplumsal bilinci yükseltmek gerektiğini dile getirdi. **(Bursa)**

Adana'da gergin TMY yürüyüşü

DTP, **EMEP**, **SDP**, **ÖDP**, **THAYD-DER**, **Eğitim-Sen**, **SES**, **DİSK**, **Adana Tabip Odası**, **TMMOB**, **TÜMTİS**, **ÇHD** vb. kurumların **26 Haziran** tarihinde yapmak istedikleri yürüyüş gergin geçti. **İnönü Parkı'na** gelen kitle **Çevik Kuvvet** ekiplerinin kendileri ile beraber yürütmesine tepki gösterdi. Çarşı merkezinden **AKP Adana İl Başkanlığı** önüne kadar yürüyen kitle adına konuşan **EMEP Adana İl Başkanı Sevil Aracı**, Ülkede **Özgür Gündem** gazetesinin iki gündür manşetinden verilen **"İnsanlık yakılıyor"** haberini göstererek, TMY'nin yasallaşması halinde bunun gibi infazların artacağı endişesi taşıdıklarını söyledi.

Açıklamanın ardından **AKP önüne bırakılmak istenen siyah çelenk**, polisler tarafından engellenmek istendi. **AKP önüne çelenk bırakan İHD Adana Şube Sekreteri Ethem Açıklam**, anti-demokratik yasa olan TMY'yi protesto etmek için ve **TBMM'de** çıkarması için **AKP önüne siyah çelenk bıraktıklarını** söyledi. **(Mersin)**

"TMY geri çekilsin!"

ÇHD Adana Şubesi Terörle Mücadele Yasası'nın geri çekilmesini istedi.

Adana Adliyesi önünde 5 Temmuz günü bir araya gelen **ÇHD üyeleri**, yasanın demokratik hakları sınırlandıracağını, şüphelinin savunma hakkına ciddi sınırlamalar getirdiğini, tutuklu ve hükümlülerin hapisshanedan alın-

"Bu yasa devlet terörünü yasallaştırıyor"

Terörle Mücadele Yasa Tasarısı'na karşı Ankara'da yapılan yürüyüşe çok sayıda kitle örgütü katıldı. **Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı** önünde bir araya gelen **İHD Ankara Şubesi**, **DİSK Ankara Bölge Temsilciliği**, **KESK Ankara Şubeler Platformu**, **TMMOB**, **DTP Ankara İl**, **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği**, **Tuncelililer Derneği**, **ÇHD Ankara Şube**, **ESP**, **HÖC**, **Partizan**, **Alınteri**, **Kadın Dayanışma Vakfı** ve **SDP'liler** **"Toplumla Mücadele Yasasına Hayır!"** yazılı pankart açarak, "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganı eşliğinde **AKP il binasına** doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşün ardından ortak açıklama yapan **KESK Ankara Şubeler Platformu** Dönem Sözcüsü **Cemal Yıldırım**, TMY Tasarısı'nın, **Diyarbakırlı ilkököl çocuklarını**, **lisede ÖSS'ye**, **üniversitede "YÖK'e hayır"** diyenleri ve **"Demokratik Türkiye"** diyenleri terörist ilan etme yasası olduğunu söyledi.

Yıldırım, ayrıca "Bu yasa terörle mücadele değil, toplumla mücadele yasasıdır. Bu yasa devlet terörünü yasallaştırma yasasıdır" dedi ve **IMF**, **Dünya Bankası** programlarına, **işsizliğe**, **yoksulluğa**, **kamusal alanın tasfiyesine**, **anti-demokratik uygulamalara** ve **savaş tehditlerine** karşı gelişecek halk muhalefeti- nin **Terörle Mücadele Yasası ile engellenemeyeceğini** dile getirdi. **(Ankara)**

rak işkence yapılmasına ve sorgulanmasına olanak tanıdığını, bununla işkencenin önünün açıldığını belirterek geri çekilmesini istedi.

(Mersin)

İşçi-köylü, emekçi halkın sesidir, saldırılar bizi yıldırılmaz!

Son dönemlerde artan demokratik kurumların baskınlarına bir yenisi daha eklendi. Gazetemiz İşçi Köylü'nün aynı zamanda Partizan Dergisi ve Yeni Demokrat Gençlik dergisinin Kartal irtibat bürosu 8 Temmuz'da "kimliği belirsiz" kişi ya da kişilerin saldırısına maruz kaldı. Saldırıda büromuzda bulunan kitap, disket ve belgeler karıştırılmış ve ortalık darmadağın edilmiştir. Ayrıca büroda bulunan 2 adet fotoğraf makinesi ve 1 adet ses kayıt cihazı alınmıştır.

Çalışanlarımız büroya geldiklerinde balkon kapısının kırılarak içeri girildiğini ve kapının kırılarak dışarı çıkıldığını görmüşlerdir.

Yapılan saldırı ilk olmadığı gibi son da değildir. TC devletinin muhalif kurumlar, demokratik kitle örgütleri ve devrimci ve sosyalist basın üzerindeki bu politikaları sürekildir. Sistemli ve düzenli olan bu saldırılar içinden geçilen sürece göre farklılık gösterse de sürekliliği korunmuştur.

Devrimci-sosyalist ve ilerici bası-

nın matbaaların basılıp gazetelerinin yakıldığını, bürolarının bombalandığını, çalışanlarının öldürüldüğünü, hapsedildiğini, kaçırıldığını görmüştür. Bir dönem fiziki baskıyı yoğunlaştıran TC devleti, bir dönem yoğun bir şekilde sansür, yasaklama, kapatma, dağıtım engelleme, okurlara tehdit ve gözdağını uygulamıştır. Bu uygulamalar halen devam eden uygulamalardır, belli dönemlerde yoğunluğu artmakta, belli dönemlerde azalmaktadır. Hiç kuşkusuz ki, bunu belirleyen ülkemiz emekçi halkının sisteme karşı verdiği mücadelenin ivmesidir.

Hatırlanacağı gibi Mayıs ayı içerisinde Erzincan büro muhabirimiz **Murat Demir**'e yönelik bir silahlı saldırı olmuş, çalışmamız ağır yaralanmıştı. Malatya çalışmamızın evi ise sivil faşist güçlerce dağıtılmıştı. Yine Umut Yayımcılık bünyesinde çıkan gazete, dergi ve kitaplara yönelik onlarca dava ise halen devam ediyor.

Elazığ'da 1 Mayıs kutlamalarını izleyen Malatya Büro Temsilcimiz

Erdinç Özbay ise, hukuki hiçbir dayanağı olmadığı halde halen Malatya E Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunuyor.

TC devleti, bir dönem yoğun olarak polisleriyle yaptığı büro baskınlarını, bir süre sivil faşistlere havale etmiş ve "halkın tepkisi" olarak göstermeye çalışmıştı. Linç saldırıları ile piyonlarını devreye sokan sistem, şimdilerde yaptığı gizli ve "faili meçhul" saldırılarla, olayı farklı yansıtmaya çalışıyor.

Ancak bu ülkenin komünistleri, devrimcileri ve demokratları mücadele ederken, gelebilecek tüm saldırıların bilincindedirler, bu yüzden de nasıl gelirse gelsin, her türlü karşı-devrimci saldırı bizleri yıldırılmaz bir kenara, yaptıklarımıza dört elle sarılmamızı sağlamaktan başka bir şey sağlamayacaktır. Yeni TMY Yasası ile getirilen ağır baskıcı hükümler de tıpkı bu tür saldırılar gibi, emekçi halkın sahiplenmesi, birliği ve ortaklaşa mücadelesiyle bertaraf edilecektir. (H. Merkezi)

17'ler onurumuzdur!

İzmir'de bir araya gelen BDSP, DHP, Devrimci Hareket, ÖMP, Partizan, Köz, Kaldıraç ve İCİ 24 Haziran 2006 tarihinde Ada Kültür Merkezi'nde düzenlenen etkinlik ile 17'leri andı. Tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan anmada ortak bir metin okundu. Metinde "Faşizmin saldırıları çok yönlü artarak devam etmektedir. Yakın zamanda Şemdinli'de, Diyarbakır'da yaşanan katliam ve saldırılar, önümüzdeki süreçte de bu tür olayların yoğunlaşarak devam edeceğinin işaretidir. Bu nedenle süreç bizden sorumluluğumuzu yerine getirmemizi, daha yüksek birliktelikler için çabalarımızı artırmamızı bekliyor. 17'ler nezdinde somutlaşan ve umut verici olan devrimci dayanışmayı daha ileri taşımak ve bu dava için canlarını veren tüm şehitlerimizi kitlesel katılımlarla anmalıyız" denildi. Ardından Yürek Sevdası adlı grup bir şiir dinletisi sundu. Dinletinin ardından bir müzik grubu ve Yenikapı Tiyatro Grubu sahne aldı ve kısa bir ara verildi. Bu arada DHP'liler tarafından oluşturulan anı defteri misafirlere sunuldu. Aranın ardından gösterime hazırlanan sinevizyon izlendi ve Kawel Müzik Grubu'nun ezgileri ile etkinlik sona erdi. (İzmir)

Türkiye Kürdistanı'nda baskıya son

8 Haziran 2006 tarihinde Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelen Halkların Kardeşliği İnişiyatifi Türkiye Kürdistanı'nda gerilla cenazelerinin kaçırılmasını, ailelerine verilmemesini, orman yakmaları protesto etti.

Kitle adına basın açıklamasını okuyan **İlker Eraslan**, 6 HPG gerillasının katledildikten sonra yakıldığını, Cudi dağı'nın eteklerinde "güvenlik" gerekçesiyle başlatılan yangının Çember, Basta ve Meva dağına

sıradığını ve halen devam etmekte olduğunu belirterek Kürt halkına gözdağı vermek için **Seferi Yılmaz**'ın da tutuklandığını sözlerine ekledi.

Açıklamada egemenlerin Kürt halkını katliamlarla, tutuklamalarla, işkenceler ve infazlarla yıldırılmayacakları belirtilerek "Bizlere yoldaş olmuş dağları da yakmakla tüketemeyecekler" denildi. Eylem Galatasaray Postanesi'nden Seferi Yılmaz'a kart gönderilmesiyle son buldu. (İstanbul)

Gerillayı yaşam alanlarından koparmak, operasyonlarda kolaylık sağlamak için ormanları yakan TC devleti, gerilla cenazelerini ailelerine vermeyerek gerillalardan duyduğu korkuyu ele veriyor.

Geleceğimizi ateşe veriyorlar!

Devletin "güvenlik" gerekçesiyle **Cudi, Gabar ve Basak** dağlarını ateşe vermesini protesto etmek için 1 Haziran günü İstanbul'da yaşayan Şırnaklılar İHD şubesinde basın açıklaması düzenledi.

Kitle adına açıklama yapan **Mehmet Şakır**, Cudi dağındaki yangının 17. gününe girdiğini ve yangına müdahale etmek isteyen halkın da kolluk güçleri tarafından

engellendiğini söyledi.

Şırnak milletvekillerini ve duyarlı kamuoyunu ekolojik dengiyi korumaya ve ortak tavır almaya çağırarak Şakır; yaşanan ve yaşatılan dehşeti durdurmak için demokratik eylemliliklerle seslerini daha da çoğaltacaklarını açıklayarak açıklamasını bitirdi.

(İstanbul)

“Güvenlik” gerekçesiyle kamuoyuna sunulan F Tipi Hapishanelerde

Ulucanlar Hapishanesi'nde tutulan 3 kadın tutsak **Nilüfer Şahin**, **Figen Çağrı** ve **Necla Çomak**, hapishanenin boşaltılacağı bahane edilerek saldırıya uğradı.

Konuyla ilgili **5 Temmuz Çarşamba** günü açıklama yapan TUYAB'lılar, “Sürgün sevkler bizleri yıldırılmaz”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur” sloganlarıyla açıklamalarına başladı.

Kitle adına okunan basın metninde kadın tutsaklara işkence edilerek Sincan 2 No'lu F Tipi'ne yerleştirildikleri söylendi. Operasyon tarzındaki sevkte zorla koşullarından çıkarılan kadın tutsaklar, burada tartaklandı ve ring araçlarına bindirildi.

Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne getirilen kadın tutsaklar burada erkek tutsakların da maruz kaldığı uygulamalara tabi tutuldu. Uzun süre üst araması bahanesiyle kaba dayak uygulanan tutsaklar, daha sonrasında zorla çınlıplak soyularak arama yaftası altında cinsel taciz yapıldı. Kadın tutsaklar “hoş geldin” işkencesinden sonra tek tek ayrı hücrelere kondu.

İnsanlık onuruna aykırı sayılan “iç ara-

ma”ya (anal ve vajinal arama) tabi tutulmak istenen kadın tutsaklara “direnmeye kalkmayın erkekleri içeri alırız!” denildi.

Katliamları saklamadılar ama bunu saklamak istediler

Geçmişte de sürgün sevkleri kamuoyuna duyurmamak için saklanmak istenmesine tanık olduk. Geçen sene Haziran ayında Tekirdağ 1 No'lu Hapishanesi'nde yapılan bunlardan biriydi. Tutsakları çeşitli gerekçelerle farklı yerlere gönderenler kısa süre geçmeden de “disiplin cezaları” yağdırmıştı.

30 Haziran tarihinde meydana gelen sürgün sevklerin farklılığı ise kadın tutsakların öncesinden olmadığı halde F tipi hapishanelere sevk edilmesi ve durumun gizlenmeye çalışılmasıdır.

Tutsakların görüşlerine giden avukatlar ilk gün kabul edilmeyerek “Daha avukat kayıt defterimiz yok (!) sizi kaydedemeyiz. Olduğu zaman gelin” denmiş, avukatların bir gün sonra yoğun çaba ve ısrarları ise başarıya ulaşarak tutsaklarla görüşebilmişlerdir.

Tutsakların can güvenliği yok!

Basın açıklamasının ardından TUYAB'dan aldığımız bilgiye göre avukatlar ertesi gün tekrar hapishaneye giderek müvekkillerini gördüklerinde hapishane idaresinin yaptığı işkence ortaya çıkmıştır.

F tipi hapishanelerde sistematik işkence her daim!

Basın açıklamasında ve avukatların DKÖ'lere aktardığı bilgede tutsakların arama diyerek çınlıplak soydukları ve cinsel tacize maruz kaldıkları bildirildi. Görüş sırasında vücutlarındaki darp izleri ve çürükler bariz olan tutsaklarınsa revire çıkmalarına dahi izin verilmedi.

Uğradıkları saldırıyı belgelemek için Adli Tıp kurumuna gitmek isteyen tutsakların dilekçeleri hapishane idaresi tarafından reddedilirken, gazetemizin çıkmaya hazırlandığı süre zarfında da bu konuda bir değişim olmamıştır.

Konuya ilişkin açıklamalarında TUYAB'lılar şunu demektedir; “Bizler de hapishane idaresine soruyoruz; Adli Tıp'a götürmeleri için yaralarının iyileşmesini mi beklemekteler? Bugüne kadar onlarca direniş ve katliama tanık olmuş Ulucanlar Hapishanesi bir kez daha devrimci kadınların onurlu direnişine tanık olmuştur.”

Devam eden açıklamada Ulucanlar Hapishanesinde **26 Eylül 1999** yılında yapılan ve **19 Aralık katliamının** provası olarak bilinen Ulucanlar katliamına da değinilerek,

burada yaşanan onurlu direnişin hafızalarda taze olduğunun altı çizildi ve şunlar eklendi; “**Ulucanlar tarihi, hapishaneler mücadelesi bakımından direnişlerin tarihidir**”.

Türkiye hapishanelerinde katliamların ve işkencelerin bir diğer yüzünü ise sakat bırakmalar oluşturuyor. Bugüne kadar Türkiye hapishanelerinde sakat kalan insanların asla tam bir resmi rakamı olmadı, ancak sayı arttı.

TUYAB'ın açıklamasında kadın tutsaklara yönelik gerçekleştirilen saldırının yanında bir başka saldırı da F tiplerinden devletin beklentisini ortaya koyuyor. **İzmir Kırıklar 2 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nde tutsak kalan **Bayram Kaymaz** olmuştur.

Kaymaz “tedavi” için götürüldüğü hastanede yanlış iğne(!) sonucu felç kaldı. Hastaneden Kaymaz'ı alelacele çıkartan hapishane yetkilileri ise felç kalan ve şu anki koşullarında tek başına yaşayamayacak olan Kaymaz'ı tek kişilik hücreye koydu.

Daha önce de **Mesut Deniz**, **Savaş Kör**, **Ersin Eroğlu** gibi ihtiyaçlarını tek başına karşılayamayacak olan tutsakları tek kişilik hücrelere koyan TC devleti, devrimci tutsakları “ceza içinde cezalandırarak” intikam almaya ve dışarıdaki devrimcilere mesaj göndermeye devam ediyor. Bayram Kaymaz örneği Tekirdağ 1 No'lu Hapishanesi'nde yaşamını yitiren **Salih Sevinel** olayı gibi, devrimci tutsakların hiçbir şekilde can güvenliğinin olmadığı bir göstergesidir.

(İstanbul)

Tecrite Karşı Dayanışma Komitesi Adalet Bakanı ile görüştü

ÇHD İstanbul Şubesi, hapishanelerde süren tecrit uygulamalarının son bulması için Adalet Bakanlığı'na diyalog çağrısında bulundu.

27 Haziran tarihinde **Galatasaray Postanesi** önünde bir araya gelen ÇHD üyeleri burada bir basın açıklaması yaparak, F tipi hapishanelerde süren tecrit uygulamalarının son bulmasını istedi. Kitle adına açıklama yapan ÇHD İstanbul Şube Başkanı **Fatmagül Yolcu**, tecridin kaldırılması için 5 Nisan'dan itibaren ölüm orucuna başlayan Av. **Behiç Aşçı**'nın durumuna dikkat çekti. Yolcu, “Cezaevlerinde yürütülen tecrit uygulamalarının kaldırılmasına yönelik acilen somut adımlar atılması gerektiği görüşündeyiz. Bu sebeple Haziran ayı başında tecrit sorununun kaldırılması için başlatılan girişim çalışmalarını ve çeşitli gazetelerde ilan edilen ‘**tecrit işkencedir**’ başlıklı bildiriye yer alan görüşlerin kabul edilmesini istiyoruz. Tecrit uygulamasının ‘**tartışılabilir**’ olduğunun kabul edilmesini ve Adalet Bakanlığı'nın girişimin sözcüleri ile

görüşmesini istiyoruz” şeklinde konuştu.

Açıklamanın ardından kitle, postaneden Adalet Bakanlığı'na faks çekti.

Adalet Bakanlığı'nın görüşme talebini kabul etmesi üzerine İstanbul Barosu Başkanı **Kazım Kolcuoğlu**'nun da aralarında bulunduğu 5 kişilik heyet, Adalet Bakanı **Cemil Çiçek** ile görüşmek üzere Ankara'ya gitti. Ankara'ya gitmeden önce Galatasaray Lisesi önünde toplanan avukatlar adına açıklamayı **Av. Taylan Tanay** yaptı.

Tecrite Karşı Dayanışma Komitesi içinde yer alan Ankara Barosu Başkanı **Ahsen Coşar**, İstanbul Barosu Başkanı **Kazım Kolcuoğlu**, Prof. Dr. **Hüseyin Hatemi**, ÇHD Başkanı **Selçuk Kozagaçlı** ve TTB eski 2. Başkanı **Metin Bakkalçı**'dan oluşan bir heyet komite üyesi diğer avukatlarla Güvenpark'ın Adalet Bakanlığı çıkışında “**Meslektaşım, müvekkilime ve mesleğime sahip çıkıyorum**” yazılı siyah pankart açarak buluştu. Avukatlar adına açıklama yapan Av. Taylan Tanay, F Tipi ve tadilatlı E Tipi hapishane

hücrelerinde tek kişilik veya küçük grupta izolasyon esasına dayanan “**tecrit-tretman**” modelinin uygulandığına işaret ederek, ilgili tüm bilim çevrelerinin, baronun, tabip ve mimar odalarının temel ve vazgeçilemez insan haklarının açık ve ağır bir şekilde ihlal eden bu modele son verilmesi gerektiğini ifade etmelerine rağmen modelin hükümet tarafından ısrarla savunulduğuna işaret etti.

29 Haziran'da geri dönen komite üyeleri yaptıkları görüşmenin içeriğine ilişkin bir açıklama vermezken, görüşmelerin bundan sonra da sürdürüleceğini kaydetti.

8 Haziran'da ise ÖO'nda olan Av. Behiç Aşçı'ya destek vermek için oturma eylemi yapıldı. Taksim Gezi Parkı'nda bir araya gelen kitle, basın açıklaması yaparak, tecridi protesto etti. Kitle adına açıklama yapan **Songül Çalış**, 19 Aralık 2000'den bu yana uygulanan F tiplerinin tecrit olduğunu söyledi.

Açıklamanın ardından oturma eylemi yapan kitle daha sonra eylemi bitirdi.

(H. Merkezi)

İHD ve ÇHD'den suç duyurusu

17 Haziran 2006'da Kemeraltı girişinde biraraya gelen İCİ üyeleri bir basın açıklaması yaparak bildiri dağıttılar. 2000 adet bildiri aynı zamanda tüm devrimci ve sosyalist basına da verilerek semt satışlarında dağıtımı sağlandı. Eylem sırasında “**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**”, “İçerde dışarıda hücreleri parçala”, “**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**” sloganları atıldı. Basın metnini **Özgül Mollaibrahimoğlu** okudu. Açıklama sırasında İCİ üyeleri ağızlarını siyah bantlarla kapatarak tecriti protesto ettiler.

(İzmir)

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

F tipi hapisanelerde türlü işkence ve hak ihlalleri devam ederken, devrimci tutsakların direnişleri de tüm bu saldırılara rağmen yükseliyor. Tutsakların direnişini sahiplenen ve büyütme hedefleyen TUYAB da (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği) bu süreçte eylemlerine devam ediyor.

30 Haziran Cuma günü **Sultanahmet Adliyesi** önünde toplanan TUYAB'lılar burada "**Ceza İnfaz Kanunu Değiştirilsin Disiplin Cezaları Son Bulsun**" yazılı pankart ve "**İçerde türkü söylemek yasak**", "**İçerde konuşmak yasak**" vb. yazılı dövizler açarak eylemlerine başladılar.

"**Baskılar bizi yıldırılmaz**", "**Ceza İnfaz Yasası geri çekilsin**" sloganları atan kitle adına konuşma yapan **Semiha Kırkoç**; 6 yıldır süren tecrit uygulamasında 122 kişinin yaşamını yitirdiğini ve 527 kişinin de ise fiziki, psikolojik rahatsızlıklarla karşı karşıya kaldığını hatırlatarak, devletin F tipi uygulamasının bir

bilançosunu çizdi.

Devrimci tutsakları düşüncelerinden vazgeçirmek için uygulanan tecrit ve izolasyon politikasının süreklileştirilmesi için **1 Haziran 2005** tarihinden beri hapisanelerde "**disiplin(!) cezalarının**" daha da ağırlaştırıldığını belirten Kırkoç, bu uygulamalara dair örnekler verdi. Tutsakların toplatması olmayan yayınları okuma komisyonunun "**güvenlik**" gerekçesi ile aldığı kararlar yüzünden alamadığını, revire çıkmalarının engellendiğini söyleyen Kırkoç; ailelerin götürdükleri ilaçların tutsaklara verilmediğini, kimi ameliyat ve tedavilerin para ile yapıldığını, eşyaların fahiş fiyatlarla satıldığını vurguladı.

Aynı amaçlı bir uygulamanın da sevkler konusunda yapıldığını, aileleriyle daha rahat görüşmek isteyen tutsaklara "**paralı sevk**"in dayatıldığını anlatan Kırkoç, yine sürgün sevklerle saldırı altında olan tutsakların bu uygulama sırasında dövülüklerini ve çeşitli maddi ve manevi zor-

luklarla karşılaştıklarını anlattı. Kırkoç'un konuşmasının ardından açıklama yapan **Gülmez Ana**; oğlu Ali Gülmez'in 5 yıldır Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutulduğunu ve her türlü iletişim ve haberleşme hakkının engellendiğini belirtti.

Gülmez Ana, oğlunun görüşüne gide-mediklerini, ziyaretçilerinin kabul edilmediğini, değil toplatması olabilecek bir yayının kültür-sanat dergilerinin bile verilmediğini, sık sık mektup ve görüş cezası aldığını belirterek sözlerine şöyle devam etti; "**Oradakilerin hepsi benim evladım. İnsanları daha duyarlı olma-ya, onların direnişine sahip çıkmaya çağırıyorum.**"

Konuşmaların ardından aileler şikâyet başvurusunda bulunmak için Savcılık'a çıktı. Adliye'ye giderken polislin "**Biz sizi bu önlüklerle Adliye'ye almaya-yağız, Savcılığın emri var**" diyerek aileleri engellemek istemesi üzerine kısa bir gerginlik yaşandı. (İstanbul)

Konuşmaların ardından aileler şikâyet başvurusunda bulunmak için Savcılık'a çıktı. Adliye'ye giderken polislin "**Biz sizi bu önlüklerle Adliye'ye almaya-yağız, Savcılığın emri var**" diyerek aileleri engellemek istemesi üzerine kısa bir gerginlik yaşandı. (İstanbul)

Konuşmaların ardından aileler şikâyet başvurusunda bulunmak için Savcılık'a çıktı. Adliye'ye giderken polislin "**Biz sizi bu önlüklerle Adliye'ye almaya-yağız, Savcılığın emri var**" diyerek aileleri engellemek istemesi üzerine kısa bir gerginlik yaşandı. (İstanbul)

TAYAD'lılardan tecrit eylemi!

TAYAD'lılar **9 Temmuz Pazar** günü **Sultanahmet Parkı**'nda hapisanelerde uygulanan tecridi ve insanlık dışı uygulamaları temsilen yapılmış bir hücre ve Ölüm Orucu'nda bulunanların resimleriyle protesto etti.

Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Musa Kurt**'un annesi oğlunun yazdığı mektuptan alıntılar yaparak hapishanedeki keyfi uygulamaları ve tutsaklar üzerindeki baskıları anlattı. Daha sonra **TAYAD'lılar Tekirdağ 2 No'lu F Tipi**'nde bulunan Kutlu'nun mektubunu okudu. (İstanbul)

İzmir'de TAYAD'lı ailelere saldırı

26 Haziran 2006 tarihinde sabah saatlerinde **Forbest Caddesi** girişinde açlık grevi yapan TAYAD'lı ailelere polis, zabıta ve Çevik Kuvvet saldırıydı. Saldırı sırasında **Songül Ekenoğlu**, **Burak Demir**, **Osman Bezek**, **Ömür Cerrahoğlu**, **İlknur Varal**, **Hamza Çimen** dövülerek ve yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Ancak gözaltına alınanlar ayrı ayrı yerlere bırakıldı.

Saldırının ardından tekrar açlık grevi yaptıkları yere gelen aileler eylemlerine devam edeceklerini duyurdular. Saat 12:00 civarında yine aynı ekipler tarafından ailelere yönelik bir saldırı daha gerçekleşti. Saldırı ve gözaltıların ardından aileler direnmeye devam edeceklerini belirttiler. (İzmir)

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde hak ihlalleri bitmek bilmiyor

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde hak ihlalleri devam ediyor. Uzun bir süredir su sorunu yaşayan tutsaklara şimdi de sıcak su, haftada bir buçuk saat olmak üzere bir kez verilecek. Soğuk suyun düzensiz de olsa günde üç defa olmak üzere 10 dakika verildiği hapishanede içme suyunu tutsaklar kendi imkânlarıyla kantinden parayla satın alıyor.

Daha önce ziyaretçilerin getirdiği gazete ve dergileri kendi ziyaretçisinin dışında bir başkasının adına yatırması engellenmezken, son dönemlerde ise kendi ziyaretçinin dışında kimsenin bıraktığı dergi ve gazeteler tutsaklara verilmiyor. Hapishanede yaşanan çeşitli hak ihlallerini şöyle sıralamak mümkün;

* **Nihat Konak**'ın ziyaretçisinin getirdiği gazete ve dergilerin Hasan Rüzgar ve Erkan Altun adına da yatırılması engellendi.

* Yine Murat Karayel'in ziyaretçisinin

de aynı şekilde yanında getirdiği dergiyi Karayel dışında başkalarının adına da yatırması engellendi.

* **Hasan Rüzgar**'ın dört haftadır kantine yazdığı **Yürüyüş** dergisi verilmeyi. Yine **Devrimci Demokrasi** gazetesinin son sayısı aynı şekilde verilmeyi.

* Hücre değişikliği yapmak isteyen **Barış Akkuş** ve **Murat Aktaş** adlı tutsakların yaptıkları bütün girişimlere olumsuz karar verilerle yer değişikliği yapılmıyor.

* **Muhammet Akyol**, **Yaşar Eriş**, **Bayram Kama** ve yine Murat Karayel, **Cihat Özdemir** ve S. Yılmaz Bulduruk'un kaldıkları hücrede kırılan sandalyeleri değiştirilmiyor. Değiştirilmesi yönünde yaptıkları girişimlere "**parayla satın alın**" denilerek satın alınması dayatılıyor.

* **İsmail Yılmaz**, adına kayıtlı olup da şu an depoda bulunan televizyonu **Erol Volkan İldem**'e hibe etmek istiyor. "**Hibenin yalnızca tahliye koşullarında**" olabi-

leceği söylenerek reddediliyor.

* Aynı son haftasına denk gelen aylık açık görüş zamanında ziyaretçilerin getirdikleri ve içerden dışarıya gönderilmek istenen eşyalar keyfi bir şekilde kabul edilmiyor.

* **Cem Demirbaş**'ın Bayram Kama'ya gönderdiği mektuba "**seminer niteliğinde**" denilerek el konuldu.

* Görüş esnasında aynı hücrede kalan tutsakların görüşçüleriyle görüş kabiniinde karşılaşip selam vermelerine dahi müdahale ediliyor. "**Herkes kendi görüşçüsüyle görüşecek bakanlığın emridir**" denilerek engelleniyor. Yine tutsaklar ziyaret, revir vb. gibi yerlere çıktıklarında da aynı koridorda kalan tutsakların birbirleri ile havalandırma camından selamlaşmaları ve bakmaları da müdahale edilip engelleniyor.

* **19 Mayıs 2006**'da tutuklanan **Özgür Ertürk** ve **Ulvi Yalçın** adlı tutsaklara hapishane girişinde çıplak soyunmayı kabul

etmedikleri için kaba dayak eşliğinde zorla kıyafetleri çıkartılıp arama yapılmıştır. Sonucunda bir ay haberleşmeden (mektup-faks vs.) men, bir ay da ziyaretten men soruşturması açılmıştır.

Bu disiplin soruşturmasına İnfaz Hakimliği'ne yaptıkları itiraza infaz hakimliği red kararı vermiştir. Bu karara tekrar Tekirdağ Ağır Ceza Mahkemesine itiraz edilmiştir. Henüz bir yanıt gelmedi.

Ulvi Yalçın'ın ziyaretçisinin **Fevzi Oğuz Arslan**, **Hüseyin Uzundağ** ve **Turgut Kaya**'ya yatırmak istediği gazete, kitap ve dergiler alınmamış, "**önceki haftalarda alındığı**" söylendiğinde, "**yanlış uygulama yaptık**" denilerek yeni uygulama meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

Devrimci tutsaklar, dilekçe vererek kendilerine başka ziyaretçilerin kitap ve eşya yatırabileceğini söylemesine rağmen, uygulama devam etmektedir. (H. Merkezi)

Semt faaliyetinde yayın organımızı kullanmaya dair...

Araçları kullanmadaki eksikliğimiz aynı zamanda hedeflerimiz noktasındaki duruşumuzda yaşadığımız zaafaların da bir yansıması. Semt birçok faaliyet alanına göre daha zor bir alandır. Burada verim elde edebilmek için sabırlı uzun erimli bir hat izlemek gerekir. Mahalle halkının gündemine girerek onları değiştirmek kısa vadede gerçekleşmez. Bununla beraber buradaki çalışma daha kalıcıdır.

Bizler; işçi sınıfı ve halkımızın her türlü zulüm ve baskıdan kurtulması, özgür ve bağımsız bir ülke için sömürünün olmadığı bir dünya için mücadele yürütüyoruz.

Bu mücadelenin temel gücü halk yığınları işçi ve emekçilerdir. Yığınların örgütlenmesi ve mücadelesi olmadan, amacımıza ve geleceğe dair hedeflerimize ulaşmamız imkânsız. Bizler işçi ve emekçilerin örgütlü öncüleri olarak onlara sürekli bilinç taşımalı, onlarla kopmaz bağlar kurmalı, onlardan öğrenmeliyiz.

Tam da bu noktada göstereceğimiz pratik, hedeflerimizi ve misyonumuzu ne kadar kavradığımızı da gösterecektir. Halk kitlelerinin sistemin zincirlerinden kurtulması ancak bizim elimizdeki bilimsel ideolojinin onlara ulaştırılması ile olacaktır. Bunun için emekçilerle politik bağlarımızı artırmalı, kullanılacak her türlü aracı birer mücadele silahı haline getirmeliyiz. Kuracağımız ilişkileri ilkelerimize ve anlayışımıza aykırı olmadan sayısız yöntemle harekete geçirebilir, böylece onların yaratıcı, sınır tanımayan gücünü açığa çıkartabiliriz. Kitlelerin gücü oldukça imkânsızlar başarılabilir, her türlü mucize yaratılabilir.

Yığın denizinde birer damla olarak bizler onlara gitmek için yazılı, görsel, legal, illegal her türlü aracı kullanabiliriz. Bu yöntemlerden biri de yaygın yayın dağıtımdır.

Altınçağ'a uzanan yolculuğumuzda bizi zafere götürecektir düşüncelerimizi kitle-

lere taşıyan, onların sesi soluğu olan gazetemizi bir araç olarak daha etkin kullanabilmeliyiz. Yayınımız, bizlerin faaliyetinin bir aynası emekçilerle kurduğumuz bağların bir göstergesi aynı zamanda. Düşüncelerimizi derli toplu ve sistemli bir şekilde en iyi yansıtabilecek araçlardan biri. Sözlü aktarımın verimi düşünüldüğünde yayının önemi ve etkisi daha iyi anlaşılacaktır. Yayın özellikle semt faaliyetinde kullanılacak en önemli araçlardan biridir. Yayın faaliyetinin kitlelerin gözündeki genel meşruluğu dikkate alındığında hareket alanının genişliği de ortaya çıkmaktadır. Başka şekillerde yapılması çok daha zor olan bir ajitasyon ve propaganda çalışması yayın aracılığı ile daha rahat yapılabilmektedir. Böylece kitlelerle daha kolay ilişki kurma olanakları da doğmaktadır.

Elbette yayın, semt faaliyetinde sadece bir araçtır amaç ise semtte bir örgütlülük yaratabilmek, komiteler kurmak, kitlelerin yaşadığı sorunlara müdahale ederek örgütlülüğün niteliğini yükseltmek ve anlayışımızın daha geniş ilişkilere ulaşmasını sağlamaktır. Yani kısaca hedef bir örgütlülük yaratmaktır. Bu hedef yayın faaliyeti ile tek başına başarılabilir. Semtte bunun dışında semtin sorunlarına dair eylemler yapılabilir, karşı devrimcilere karşı şiddet uygulanabilir, korsan yürüyüşler yapılabilir, illegal yayın dağıtımı, yazılamalar, afiş çalışmaları yapılabilir, konserler düzenlenebilir, mahalle toplantıları alınabilir, festivaller örgütlenebilir, kültür merkezleri açılabilir vb. örnekleri çoğaltmak mümkün. Kuşkusuz tüm bunlar faaliyet yürütme ve örgütlülük yaratma noktasında net bir duruşa sahip olunursa pratik olarak geçerli olacaktır.

Araçları kullanmadaki eksikliğimiz aynı zamanda hedeflerimiz noktasındaki duruşumuzda yaşadığımız zaafaların da bir yansımasıdır. Semt birçok faaliyet alanına göre daha zor bir alandır. Burada verim elde edebilmek için sabırlı, uzun erimli bir hat izlemek gerekir. Mahalle halkının gündemine girerek onları değiştirmek kısa vadede gerçekleşmez. Bununla beraber buradaki çalışma daha kalıcıdır.

Konunun daha iyi anlaşılması için birkaç deneyim aktarmak faydalı olacaktır.

Bizim şu anda faaliyet yürüttüğümüz semtler Kürt nüfusunun yoğun olduğu bir bölgelerdir.

Buradaki faaliyetimiz oldukça yeni ve zayıf. Ancak buna rağmen Kürt halkı bizi sahiplenmektedir. Genel olarak devrimcileri sahiplenmektedir. Bunda ulusal hareketin yarattığı değerlerin etkisi çok büyüktür. Özellikle dil sorunu yaşamamıza rağmen devrimci olduğumuzu söylememiz bizi sahiplenmeleri için yeterli olmaktadır. Kimliğimizi öğrenmeleri ise bizim çalışmamızın sürekliliğine bağlıdır. Faaliyetimizin daha verimli olması onlarla aynı dili konuşabilen Kürt milliyetinden yoldaşların çabalarına önemli oranda bağlıdır. Yayınımızın Kürtçe olmaması okunmasını zorlaştırmakta, okuma oranının zayıf olması da buna eklenmektedir. Ancak buna rağmen okuyamamaları bile Kürt halkı gazetemizi almakta ve sahip çıkmaktadır.

Bizim yapmamız gereken onlarla aynı dili konuşmanın yollarını aramak, özellikle Kürtçe ajitasyon ve propagandaya ağırlık vermek olmalıdır. Ancak şu anda bu noktada zayıf olmamız yayınımızla onlara gitmemizin önünde engel olmamalıdır. Elbette sıkıntı yaşayacağız ve verim düşecektir. Ancak ilişkilerimiz geliştikçe araçları da geliştirebiliriz. Öte yandan birkaç yerden beklediğimiz tepkileri almamamız moralimizi hemen bozmamalı, semtteki faaliyeti geliştirmek için bizi ateşlemelidir. Çünkü aynı insanlar yurtsever hareketin çağrılarını yanıt vermektedir. Yani sorun bizi yeteri kadar tanınamaları, kendimizi yeterince anlatamamamızdır. Kalı ki pek çok bölgeye göre bu semtlerdeki tepkiler çok daha ileri noktadadır. Silahlı mücadeleye yaklaşımları da yine aynı şekildedir.

Kürt halkı, gerilla faaliyetimizden etkilenecek, gerillaya dair ilgilerini her fırsatta dile getirmektedir. **Newroz sürecinde mahallede 4 gün boyunca yaşanan çatışmalarda bizlere sempatiyle yaklaşmışlardır.** Kürt gençliği ile bu çatışmalarda yakaladığımız ilişkiler bizim şu anki faaliyetimizin gücünü oluşturmaktadır. Bugün silahlı mücadeleye en yakın kesim 20 yılı aşkın gerilla mücadelesi deneyimi olan Kürt halkıdır. Buradan yola çıkarak Kürt halkının yaşadığı emekçi semtlerde yayın dağıtımını da içinde olmak üzere faaliyetimiz sürekliliğini sağlamalı, mahallenin gündemine yönelik eylemlere ağırlık verilmelidir. Özellikle mahallelerde yaşanan uyuşturucu ve çeteleşmeye karşı eylemlilik geliştirmek çok önemlidir.

Eylemlilikler çok çeşitli nitelikte olabilir. Şunu öğrendik ki özellikle Kürt halkı eyleme, harekete daha fazla önem vermektedir. Newroz pratiği bunu en iyi kanıttır. Kürt milliyetinden yoldaşların yönelimimize uygun olarak Kürt gençliğine, Kürt kültürüne yönelik araştırmalara daha fazla ağırlık vermeli ve yapabileceklerinin önemi üzerinde daha fazla düşünmelidir.

Bizler çabuk sonuç alma hastalığına kapılmamalı, her türlü tepki ile karşılaşacağımızı göz önünde bulundurmalı ve faaliyete daha fazla yüklenmeliyiz!

Gelişim için planlı programlı ve sürekli bir faaliyet yürütmek bir zorunluluktur.

(Mersin'den bir İK okuru)

İflas eden yaklaşım: ÖZELLEŞTİRME

Temmuz ayının başında 13 ilde yaşanan elektrik kesintilerinin arkasından, özelleştirme politikasının iflası çıktı.

1 Temmuz Cumartesi günü Bursa'da "küçük bir arızadan" kaynaklandığı iddia edilen elektrik kesintilerinin gerçek nedeninin, otoprodüktör santrallerinin maliyetlerini karşılayamadıkları gerekçeyle şalter indirilmesi olduğu ortaya çıktı. Bu durum basında "Devlet bir santrale bile söz geçiremedi" (Radikal Gazetesi, 05.07.2006) şeklinde yer aldı. Hem özel sektör açısından hem de devlet açısından farklı iddiaların öne sürüldüğü bu süreçte mağdur olan her zamanki gibi halk oldu.

İçinden geçtiğimiz süreçte, toplam elektrik üretiminin % 20'sini elinde bulduran özel sektör, maliyetlerinin satış fiyatının üzerinde olmasından şikayetçi. Elektrik Üreticileri Derneği, yaşanan sorundan hükümeti sorumlu tutarak, elektrik üretiminde kullanılan doğalgaza sürekli zam yapılırken, elektrik satış fiyatının arttırılmamasını, AKP hükümetinin popülist yaklaşımına bağlıyor. Hükümet ise özel şirketlerin daha fazla kâr için şalter indirdiklerini öne sürüyor. Her iki cepheden de gelen iddialar bir yana elbette ki yaşanan sorunun sorumlusu, hem özel şirketler hem de hükümetin dâhil olduğu sistemin ta kendisidir. Bugün, kamu hizmeti olarak sunulması gereken elektrik dağıtımının özel sektöre peşkeş çekilmesi ve hatta yaşanan bu soruna rağmen Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler'in "Özelleştirmelere devam edeceğiz" (06.07.2006 tarihli haberler) şeklinde açıklamalarda bulunması, sistemin bu sorunlardan ziyade emperyalizmin isteklerini (özelleştirmelere devam!) dikkate almadığının açık bir göstergesidir.

1 Temmuz'da yaşanan sorun, TEİAŞ Genel Müdürü İlhami Özşahin'in görevinden alınmasıyla kapatılmak istendi ancak, elektrik üretiminin özel sektörde kaldıkça yaratabileceği sorunların açık bir kanıtı olan 1 Temmuz elektrik kesintisi, bundan sonra da böylesi sorunların, herhangi bir bürokratın görevinden alınmasıyla çözüme kavuşturulamayacağını göstermektedir. Bursa'dan 12 ile sıçrayan sorun, böylece, özelleştirme saldırısının iflasını bir kere daha gözler önüne sermiştir. (Kartal'dan bir İK okuru)

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Tutuklananlar serbest bırakılsın!

Emperyalist-kapitalist sistem içinde bulunduğumuz süregelen krizi kontrol edebilmek için dünya işçi sınıfının kan, can pahasına yarattığı sosyal hak ve özgürlüklere yönelik saldırılarına hızla devam ediyor. Hak gasplarının son dönemde oldukça yoğunlaştığı ülkelerden biri de Fransa. Fransa'da sistematik olarak çıkartılan yasalarla bu gasplar açıktan yapılmakta, bu uygulamalara karşı da önderlikten yoksun isyanlar gelişmektedir. **Bu haksızlıkları direk yaşayan, son yasalarla birçok demokratik hakkı elinden alınan göçmenler, sistemin faşizan uygulamalarıyla ezilmekte, buna karşı örgütlü bir güç olmaya doğru ilerlemektedir.** Tam da bu sebeple, Fransız burjuvazisi çeşitli gerekçelerle devrimci-demokrat ve yurtseverlere sudan bahanelerle saldırmaktadır.

Hatırlanacağı gibi en son 27 Haziran 2006 tarihinde, **Paris Halklarla Dayanışma Derneği**'ne, dernek üyelerinin evlerine ve iş yerlerine yönelik Fransız Terrorle Mücadele birimince bir baskın düzenlenerek, bazı eşya ve envanterlere el konulmuş, çocuklar-

da dahil evlerde yaşayanlara silah çekilerek "bu dernek artık bitti" tehditleriyle, 6 dernek üyesi gözaltına alınarak 4 gün sorgulanmış, bu sorgulamanın sonunda 5 dernek üyesi "hiçbir gerekçe ve delil olmadan" soruşturma bitene kadar tutuklanmışlardı. Fransız burjuvazisinin kendi karakterine uygun bu saldırısı, bununla da bitmemiş, medya aracılığıyla dernek ve üyeleri hakkında asılsız, karalayıcı ve burjuvazi patentli "klasik" baştan sona manüpile ve aldatmaca kokan haberler yayarak, kendini devrimci-demokrat ve yurtsever halka ve göçmenlere teşhir etmiştir.

Bu saldırıya karşı duran devrimci-demokrat ve yurtsever kurumlar biraraya gelecek ileriye göçmen kurumlarına yönelik saldırılara karşı ortak ve örgütlü bir cevap verebilmek ve bu saldırıları teşhir edebilmek amacıyla **8 Temmuz 2006** Cumartesi günü bir açıklama yaptılar. **FTİF, FGİF, FDHF, Anadolu Kültür ve Dayanışma Derneği, Bir-Kar, Odak Dergisi ve Alınteri Dergisi** birleşenleri tarafından İçişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı ve diğer saldırganlara gönderilmek üzere imza toplama kampanyası düzenlendi. Saat 18:00'de Paris'in **Chatles Les Halles**

meydanında biraraya gelen devrimci-demokrat ve yurtsever Türkiyeliler, Fransızca "Göçmen Kurumlara Yönelik Anti-Demokratik Uygulamalara Son!" pankartı açarak, dünyada ve ülkemizde; hapishanelerde, işkencelere, tecritlerde ölen devrimciler için bir dakikalık saygı duruşu yapılarak eyleme geçtiler. Yaklaşık 2 saat süren eylemde yaşanan son saldırıyı anlatan binlerce bildiri dağıtıldı. Fransız halkı tarafından ilgiyle izlenen eyleme, Fransız halkı da, yapılan bu saldırıyı protesto etmek amacıyla hazırlanan metinlere imza atarak ve alkış tutarak katıldı. Son olarak alkışlar ve sloganlar eşliğinde eylem bir dahaki buluşmaya kadar bitirildi. Bizler Türkiyeli illeri göçmen kurumları ve dernekleri olarak, yapılan bu saldırıya sessiz kalmayacağımızı ve kurumlarımızı sonuna kadar koruyacağımızı bir kez daha haykırıyoruz. Ve bir kez daha diyoruz ki; **Asıl terörist, biz dünya proleteryası ve ezilen halkları değil, asıl terörist kapitalizm ve onun temsilcisi olan sizlersiniz.**

(Fransa Türkiye İşçiler Federasyonu)

Adıyaman Tekstil Fabrikalarındaki GENEL DURUM ÜZERİNE...

Adıyaman'da son birkaç yıldır kurulan fabrikaların sayısı hızla artmıştır. **Ancak bu fabrikalar her ne kadar ildeki işsizlik sorununu çözme adı altında kurulsun da, temelinde sermayeye kâr sağlamak ve sömürünün katmerleşmesini sağlamak başka bir amaca hizmet etmemektedir.** Adıyaman'da gelir kaynaklarının büyük bir kısmının tarıma dayalı olması, tarım arazilerinin geniş yer kaplamasına karşın bugün insanların ihtiyaçlarını karşılamayacak duruma gelmiştir. **Çünkü köylüler emeklerinin karşılığını alamamışlar ve ürünleri gereken değeri bulamamıştır.** Bu da insanları sanayi sektörüne yönlendirmiştir ve yeni açılan fabrikalar kentteki işsizlik oranının had safhada olması nedeniyle insanları düşük ücret karşılığında dahi olsa çalışmaya zorlamıştır. **Özellikle tekstil fabrikalarında bu durum daha da büyük boyutlara ulaşmıştır.** Günde 12 saat çalıştırılan, bunun dışında da hafta sonları ve gece geç saatlere kadar çalıştırılan, ancak bunun karşılığında sadece 200 milyon maaş alan ve sigortaları dahi yatırılmayan insanlar ağır şartlarda çalışmaya zorlanmaktadır. Bu da bize doğru açıdan bakıldığında Türkiye'de yaşanan yoksulluğun boyutunu göstermeye yetmektedir.

Her ne kadar AB ile iktisadi ve sosyal sorunlarımızın çözüleceği söylene de AB sürecindeki değişikliklerin halka hiçbir yarar getirmediğini (özelleştirmeler sonucu

işsizlik, sendikasılaştırma ile ilgili politikalar), çıkarılan yasaların yapılan reformların ne kadar da havada kaldığını göstermektedir.

Halen sigortasız işçi çalıştıran fabrikaların, asgari ücretin 553 milyon olmasına rağmen aylık 200 milyona çalışan işçilerin varlığı geçim sorununun can yakıcılığını hissettirmektedir. 200 milyon gibi komik bir ücret karşılığında çalışmalarının nedeni ancak ve ancak var olan yoksulluktan kaynaklı olduğu, insanların yiyecek eklemek bulamadığını göstererek, başka bir taraftan da parasının hesabını bile bilmeyen insanların olması, bize sınıf çelişkinin ne

kadar derinleştiğini, ezen ezilen arasındaki uçurumun boyutunun ne kadar büyük olduğunu göstermektedir. Sınıf mücadelesinin, çelişkiler çok açıkken olması gereken yerden geri bir halde kalmasının nedeni ülkemizdeki devrimci hareketin özelde de bizlerin üzerimize düşen sorumlulukları layıkıyla yerine getiremememizin bir sonucudur.

Bu sene Adıyaman'daki fabrikalara son zamanlarda binlerce işçi alımı yapıldı. Ve halen Adıyaman'da işsiz kişi sayısı binlerle ifade edilmektedir. **Köyde tarımla uğraşan köylüler arazilerinin ihtiyaçlarına cevap vermemesi nedeniyle genç nüfus**

şehre geleceklerini sağlamak için çalıştırılmaya gönderilmektedir. Ancak aldıkları maaş değil gelecek vaat etmek, günlük ihtiyaçlarını dahi karşılamaya yetmemektedir. **Daha önceden sezonluk işlerde çalışan çeşitli illerde kayısı, fındık, pamuk, elma, patates, fıstık vs. toplamak için giden insanlar yaşadıkları sorunlardan kurtulmak için kendilerine bir umut kapısı olarak gördükleri fabrikalardan da umduklarını bulamamışlardır.** Yaşam koşullarının dayatması sonucu düzenin kendilerine sunduğu çalışma koşullarını kabullenmekten başka seçenekleri kalmamıştır. Oysa biz diyoruz ki; çözüm örgütlülüktedir, çözüm sistemin bize dayattığı yaşamda değil, insanca yaşamdadır. Bu sömürü karşısında mümkün olduğunca geleceğimizin karartılmasına dur demeli, emeğimizin başkaları tarafından sömürülmesine izin vermeyerek bunun için mücadele etmenin bir ihtiyaç olduğunu görmeliyiz. **Bunlar bizim gerçeklerimizdir.** Sadece Adıyaman'da değil Türkiye'nin her yerinde bu böyledir ve böyle devam etmesi de kaçınılmazdır. Tam da 15-16 Haziran işçi direniş ruhunu yaşatmak için, sömürüye zulme dur demek için, insanları sendikasılaştırmaya, kimliksizleştirmeye, kendi geleceğine sahip çıkmayan insanlar yetiştirmeye çalışan bütün düşüncelere karşı sınıf savaşımı yükseltelim!

(Adıyaman'dan bir İK okuru)

Üç büyük köprüyü havaya uçuran, bölgenin en büyük enerji santralini bombalayan ve böylece bu bölgedeki Filistinlileri sudan ve elektrikten mahrum bırakan, hastanelerin elektriklerini kesen İsrail, bir yandan da ikiyüzlüce, "sıradan Filistinlileri cezalandırmak gibi bir derdimiz yoktur" diyor.

İsrail'in bu son kapsamlı saldırısının hazırlık sürecinin aylar öncesine dayandığına ilişkin birçok gösterge mevcut. Aynı zamanda ABD ve AB emperyalistlerinin bu hazırlığın ardında olduğuna dair de... Beklenen şey sadece uygun bir "gerekçe" yaratmaktır.

İsrail'in saldırılarının ardında emperyalist projeler yatıyor!

İsrail'in Filistinli direnişçilerce kaçırılan askerini bahane ederek geçtiğimiz günlerde başlattığı askeri saldırıların kapsamı giderek genişliyor. İsrail'in bu saldırılarla askerini kurtarmak istemediği kesin. **Gazze Şeridi**'nde başlattığı askeri saldırının kapsamı ve de karakteri bile tek başına bunu göstermekte.

Üç büyük köprüyü havaya uçuran, bölgenin en büyük enerji santralini bombalayan ve böylece bu bölgedeki Filistinlileri sudan ve elektrikten mahrum bırakan, hastanelerin elektriklerini kesen İsrail, bir yandan da ikiyüzlüce, "sıradan Filistinlileri cezalandırmak gibi bir derdimiz yoktur" diyor.

Bu saldırılar sırasında Gazze Şeridi sınırı da kapatılmış bulunuyor. Bu da tabii ki gıda, tıbbi malzeme ve tüm diğer hayati ihtiyaçların karşılanamaması anlamına gelmekte ve bu durum ise daha şimdiden insanlık faciasına yol açmaya başlamış bulunmakta...

Filistin halkını bombalamayı ve de her türden insani koşuldan mahrum bırakmaya dönük çabalarını sürdüren İsrail "daha katı önlemler" alacağını söylemekte. Bunun anlamı ise çok açıktır ki, daha fazla Filistinli'nin kanının döküleceğidir. Hatta yapılan yorumlar "ikinci Cenin" vakası yaşanabileceği yönündedir...

İsrail'in, son yılların en kanlı ve şiddetli saldırısı olma özelliğini taşıyan bu saldırıyı daha da büyüteceğini ve de uzun süreli bir askeri saldırı hedeflediğini ise, İsrail Dışişleri Bakanı **Amir Perez**'in, panzer birliklerini güçlendireceği ve de bu birliklerin uzun yıllar içinde İsrail devletinin kaderini belirleyebileceği yönlü açıklamalarından da çıkartılabilmek mümkün.

Ancak İsrail'in kapsamı giderek genişleyen bu son saldırılarını sadece Filistin-İsrail sorunu olarak ele almak, hele de bu süreçte, meseleyi darlaştırmak olur. İsrail'in kuruluşundan bu yana Ortadoğu'da emperyalizmin jandarması rolünü üstlendiği bir gerçekliktir. Zaten batılı emperyalistlerin her türden desteği ve de teşviki ile kurulmuş olan İsrail'in kurdurulmasındaki amaç da özde budur.

İsrail'in bu son kapsamlı saldırısının hazırlık sürecinin aylar öncesine dayandığına ilişkin birçok gösterge mevcut. Aynı zamanda ABD ve

AB emperyalistlerinin bu hazırlığın ardında olduğuna dair de... Beklenen şey sadece uygun bir "gerekçe" yaratmaktır.

Bu yönlü hazırlıkların somut olarak başlaması ise, esas olarak Hamas'ın **25 Ocak**'taki Filistin seçimlerini kazanmasının ardından gündeme gelmişti. Filistin'i askeri ve ekonomik bir kuşatmayla boğmaya dönük karara gerekçe yapılan şey ise, Hamas'ın İsrail'i tanımaması ve İsrail'in imhasını hedeflediği yönlü yaklaşımdı.

İsrail bu saldırı öncesindeki haftalarda da, Filistinli sivil hedeflere dönük roket vb. ağır silahlarla gerçekleştirdiği saldırılarda onlarca sivil çocuk-yaşlı demeden katletmişti. Plajda oynayan çocukların İsrail gemilerinden atılan roketlerle can vermesi, hemen ardından benzer başka hedeflere yönelmesi, bugün giderek artan şiddetin habercisiydi.

Aynı günlerde İsrail hapishanelerindeki Filistinli önderlerin hazırladığı bir anlaşma metninin imzalanması gündemdediydi. Bu anlaşma aynı zamanda Hamas'ı "ikili devlet çözümü" formülünü kabul etmeye zorluyordu. Bununla birlikte Hamas ve El Fetih'in ortak bir yönetim organı oluşturması söz konusuydu. Bu anlaşmanın yapılmasıyla birlikte ortaya çıkacak olan Hamas-El Fetih ortaklığı ise, İsrail'in Filistin'e dönük, başta ABD olmak üzere, diğer emperyalist güçlerin Ortadoğu'ya dönük planlarını zorlaştıracaktı.

İsrail askeri Şalit'in Filistinli milislerce kaçırılması tam da bu sürece denk gelmekte. Ama aynı zamanda da Hamas'ın İsrail'i tanınması anlamına da gelen anlaşmayı onayladığı bir sürece...

Şalit'in nasıl ve hangi koşullar da kaçırıldığı da ayrı bir soru işareti. Yani bu kaçırılmaya, yaratılmak istenen "gerekçe"den dolayı aslında göz mü yumuldu sorusu var ortada. Çünkü İsrail gizli servisi **Şin Bet** olayın ardından kesin bir dille şunu iddia etmekte:

"Biz hükümeti Filistinlilerin, İsraili askerleri İsrail-Gazze Sınırının Güney kesiminde bulunan geçiş noktasındaki bir tünelden kaçırmak istedikleri konusunda uyarıştık."

Asker Şalit'in kaçırılmasının ardından Fransa gibi emperyalist güçlerin yanı sıra, emperyalizmin bölgedeki işbirlikçilerinden olan Mısır hükümeti, Hamas'la sözde bir diploma-

si trafiği başlatıyor. Aynı saatlerde ise İsrail Filistin'i bombalar ve roketlerle vurmaya başlıyor.

İsrail'in çok kısa bir süre içinde üç bin asker ve yüz panzeri harekete geçirmesi, saldırının önceden planlanmış olduğunu bir kez daha göstermektedir. Aynı şey 64 Hamas milletvekili ve 23 Filistinli subayın İsrail tarafından bir baskın gerçekleştirilerek, tutuklanması açısından da geçerli. İsrail'de çıkan bir günlük gazetede yer alan haberde, bu tutuklamaların haftalar öncesinden planlandığına ve hemen öncesinde de savcı tarafından onaylandığına yer verilmekte.

Böylelikle, Filistin'in seçilmiş hükümetinin çok sayıda üyesini kaçırarak, benzeri görülmedik bir pervasızlığı da hayata geçiren İsrail, bunu askerinin bırakılması amacıyla gerçekleştirdiği açıklamasını yapsa da, yine İsrail içinden gelen bilgiler, Filistinli hükümet üyelerinin sorgulanmak ve belirsiz sürelerle hapiste tutulmak veya imha edilmek üzere kaçırıldığı yönünde.

ABD'nin bu sürece onay vermenin ötesinde, bizzat yönlendirdiği ise saldırıların hemen akabinde Goncaloza Rice'in "İsrail kendini koruyor" açıklamasında çok bariz görülmektedir. ABD Dışişleri Sözcüsü Snow ise sinsice Hamas-El Fetih anlaşmasına gönderme yaparak, "eğer Hamas ABD'nin ve müttefiklerinin ekonomik boykotunun kalkmasını istiyorsa şu üç şartı yerine getirmelidir: İsrail'in varlığını tanıması, terörü lanetlemesi ve eski anlaşmaların tümüne uyulması! Şartlar bunlardır" diyor.

İsrail, savaş uçaklarından attığı bombalarla, roketlerle saldırılarını Filistin'in dört bir yanına yaymayı, dünyanın gözleri önünde her gün onlarca Filistinliyi katletmeyi sürdürüyor. Bu roketlerin ve bombaların hedefleri arasında kaçırılan asker Şalit'in tutulduğu düşünülen Filistin kampları da bulunmakta. Bu da çok açık göstermektedir ki, İsrail'in, iddia ettiği gibi kaçırılan askerini "sağ salim evine götürme" gibi bir derdi yoktur...

Kurulduğu günden bu yana Filistin halkına tarifsiz acılar yaşatan Sionist İsrail, bir yandan bu son saldırıları ile Filistin halkına dönük yeni katliamların altına imzasını atmayı sürdürürken, bunun sadece Filistin'le sınırlı kalmayacağını sinyallerini de açık açık vermekte. ✍

Bunun en somut göstergesi ise, İsrail'in Suriye'ye dönük **"teröristleri koruyor"** açıklamalarının hemen ardından, İsrail savaş uçaklarının Damaskus'taki Suriye başkanlık binasının üzerinde uçması. İsrail'in iddiası şu: "Suriye başkanlık sarayında oturan **'adam'** barışa dönük tüm şansları ortadan kaldırma kararlılığını koruyor!"

Ayrıca İsrail askerlerini kaçırma emrini Hamas lideri **Halid Meşal**'in verdiğini iddia ederek, Meşal'ı öldüreceği tehditlerini savurmayı da sürdürüyor. Böyle bir eylemin, Suriye'ye savaş ilanı anlamına geleceği ise herkesçe bilinmekte. Ancak şu da yine herkes tarafından bilinmekte ki, İsrail Suriye hedefli açıklamalarını Washington ve müttefiklerinin bölgeye dönük politikaları doğrultusunda yapmakta. Tıpkı Filistin'e dönük bugünkü sürecin ABD ve müttefiklerinin bilgisi ve onayı dâhilinde gerçekleşmesi gibi.

İran ve Suriye geçtiğimiz Eylül ayından itibaren iyice belirginleşen bir biçimde ABD ve diğer batılı emperyalist güçler tarafından hedefe oturtulmuş durumda. İran'a dönük saldırı hazırlıkları artık bayağı yol almıştır ve bu saldırı için de uygun bir **"gerekçe"** yaratılmaya çalışılmaktadır. Aynı durum Suriye açısından da geçerlidir.

Özellikle de ABD emperyalizminin İsrail'in Filistin'e ve de Suriye'ye dönük saldırganlık yöneliminde doğrudan katkısı olduğu çok açıktır. ABD emperyalizmi Irak'ta girdiği bataktan çıkmanın yolunu, Ortadoğu'ya dönük askeri saldırganlığın genişlemesinde görmektedir. Bu genişlemenin ilk hedefleri ise İran ve Suriye'dir. Amerika Ortadoğu'ya ve buradaki petrol zenginliklerine hâkim olabilmenin yolunu bu tür çıkışlarda aramaktadır.

ABD Filistin'e dönük saldırıya Mayıs sonunda, Beyaz Saray'da gerçekleşen **"Strateji-Toplantısı"**nda onay vermiş olmalı. Aynı toplantı da İran'ın **"nükleer silahları"** ve Irak işgali de gündeme alınmıştı. Ve aynı zamanda **BOP**'un bölgede nasıl hayata geçirileceği...

Hamas'ın Ocak ayındaki Filistin seçimlerini kazanması aslında ABD'nin BOP'u hayata geçirilmesi yönü çabalarına da hız vermesini getirmişti. ABD'nin **"terör listesi"**nin baş sıralarında yer alan Hamas, Filistin'e, oradan da Ortadoğu'nun diğer bölgelerine dönük saldırılara rahatlıkla **"gerekçe"** olarak gösterilebilirdi. Çünkü Filistin'de işbaşına gelen bir **"terör örgütüydü."**

İsrail, Hamas'ın seçilmesinin hemen ardından, Arafat döneminde de sıkça dile getirdiği **"barış görüşmelerinde muhatap bulamadığı"** açıklamalarını yapmaya başladı. Arafat'ın askeri ve politik izolasyonu da aynı gerekçelerle gündeme getirmiş, onun yerine gelen Abbas'a dönük de aynı iddialarını sürdürerek, Abbas'ı **"İslami savaşçıları denetleyememekle"** suçlamıştı. Hamas'ın seçilmesiyle birlikte, İsrail Filistin'e dönük askeri

ve ekonomik bir abluka gündeme getirmiş ve bunu ise **"İslamcılar İsrail'i tümünden ortadan kaldırmayı hedefliyor"** gerekçesiyle batılı emperyalistlere onaylatmıştı..

Filistin'deki işgal bölgelerinde Ocak ayından itibaren süren ekonomik abluka giderek ağırlaşan sonuçlar doğurdu. Bu bölgelerdeki çalışanlar maaşlarını uzun zamandır alamadığından ve de artık İsrail tarafında çalışmadığından, yoksulluk ve sefalet giderek arttı.

Askeri abluka ise bugün Filistin halkına dönük katliamların genişlemesine dönüşmüştür. Büyük çaplı bir insanlık trajedisinin yaşanması an meselesidir.

Doğrudan sivil halkı hedef alan saldırılarda

kadın, çocuk, yaşlı her yaşta Filistinlinin katledilmesinin yanı sıra, Gazze'deki tek enerji santralinin imha edilmesi, Filistin halkının büyük bir bölümünü elektriksiz, susuz bırakmıştır. Bu enerji santrali **Gazze Şeridi**'nde oturan 1.3 milyon Filistinlinin elektrik ve buna bağlı diğer ihtiyaçlarını karşılamaktaydı.

İsrail dünyanın gözleri önünde, kitleli katliamların yanı sıra, seçilmiş politikacıların kaçırılmasına kadar varan bu kapsamlı saldırıları, büyük emperyalist güçlerin onayı ve de bilgisi olmadan hayata geçiremez. Ancak bu sürece onay verenler ve de önceden bilgisi olanlar sadece emperyalist güçler değil. Onların bölgedeki işbirlikçi-uşak rejimleri de bu sürecin aynı dereceden suç ortağıdır. Örneğin Mısır'ın İsrail'in planlarından haberdar olduğu sızan bilgiler arasındadır. Hatta Mısır sadece haberdar olmakla kalmayıp, bu yönlü kendi "önlemlerini" de almış! Saldırıların hemen akabindeki günlerde 2500 askerini Refah'da konuşlandırarak, bombardımanlar sırasında sınırdan kaçma ihtimali olan Filistinlileri engellemeye çalışıyormuş. Resmi **"gerekçesi"** ise, Filistinlilerin elindeki İsraili askerinin buradan kaçırılmasını engellemiş!

Emperyalistlerin Ortadoğu'yu yağmalama politikalarına tam destek veren ülke bir tek Mısır değil elbette. Birçok Arap ülkesi, Irak işgaline olduğu gibi, Filistin'e dönük saldırılara ve katliamlara sessiz kalmayı sürdürüyor. Tıpkı on yıllardır yaptıkları gibi. Emperyalizmin bölgedeki stratejik müttefiklerinden, özde ise uşaklarından biri olan Türkiye ise, emperyalizme sunduğu sonsuz destek ve de ülkede hayata geçirdiği emperyalist

politikalarla sürece her türden **"katkıyı"** sunmayı sürdürüyor. Bu katkının hangi boyutlarda olduğunu ise, ülkenin hava-

alanlarının CIA'nın işkence uçaklarına açılması ve de en son **İncirlik Üssü**'nde bulunan nükleer bombaların varlığı sanırsanız yeterince açıklamaktadır...

Sonuç olarak toparlamak gerekirse: İsrail ordusunun Gazze Şeridi'nde yoğunlaşan askeri saldırıları sürüyor. On beş günü aşkın süredir devam eden bu saldırılarda çok sayıda Filistinli yaşamını yitirmiş bulunuyor. Filistinli yetkililer artık açık açık Filistin halkını İsrail'e karşı savaşmaya çağırıyorlar. İsrail ise ateşkes yapılmasına dönük tüm çağrılarını reddediyor. Çünkü İsrail aslında bu saldırılarla bir kez daha misyonunu oynuyor ve başta ABD olmak üzere, batılı emperyalistleri BOP'u hayata geçirmek üzere **"göreve"** çağırıyor.

Sonuç olarak toparlamak gerekirse: İsrail ordusunun Gazze Şeridi'nde yoğunlaşan askeri saldırıları sürüyor. On beş günü aşkın süredir devam eden bu saldırılarda çok sayıda Filistinli yaşamını yitirmiş bulunuyor. Filistinli yetkililer artık açık açık Filistin halkını İsrail'e karşı savaşmaya çağırıyorlar.

Emperyalist sermayeye vurgun, emekçi halka işsizlik: Kriz...

Mayıs ayının ortalarında başlayan ve Haziran ayında da devam eden ve kimilerince “**mali piyasalardaki dalgalanma**” olarak adlandırılan ekonomik kriz ne anlama geliyor? Ülkemizde özellikle burjuva-feodal basının ekonomi sayfalarında ve kimi “**televole iktisatçısı**” ekonomi profesörlerinin açıklamalarında; “**doların önlenemez yükselişi**”, “**sıcak para kaçı**” faiz ve kur ayarlamaları ile değerlendirilen bu gelişmeler (bazı iktisatçıların haricinde) bilinçli bir biçimde çarpıtılmakta ve halkımızın kendisini birebir ilgilendiren bu konudan hiçbir şey anlamaması için elden gelen bütün çaba sarf edilmektedir. Daha açık bir biçimde ifade edersek, bu bol unvanlı ekonomistler, yaşanan gelişmelerin ve bu gelişmelere neden olan gerçeklerin üzerini örtmekte, ülke ekonomisinin içine düşürüldüğü bu durumun sonucunda işçi sınıfı ve emekçi halka zorunlu olarak fatura edilen “**hesabı**” es geçmektedirler.

Ekonomik alanda yaşanan bu gelişmelerin arka planında emperyalist sermayenin krizi ve emperyalist-kapitalist sisteme eklenmiş yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye ekonomisinin “**hali pür mealı**” vardır. Emperyalist-kapitalist sistem içerisinde hâlihazırda en zayıf ekonomilerden biri olan Türkiye ekonomisi, emperyalist sermayenin en ufak bir hareketinden, faiz artırımından vb. direkt etkilenmekte ve bu etkilenme “**doğal**” bir sonuç olarak muazzam kırılmalara yol açmakta, bu ise ülkemiz işçi sınıfına ve emekçi halkına, daha fazla yoksulluk, daha fazla işsizlik ve daha fazla açlık olarak fatura edilmektedir. Yaşanan bu gelişmeler emperyalist sermaye sahiplerini ve bir kısım “**yerli**” uşaklarını “**döviz**” zenginini yapmakta ve işçi sınıfı ve emekçi halka; “**serbest piyasa ne yapalım?**”, “**Oyunun kuralı böyle**” açıklamaları yapılarak, yaşanan “**vurguna**” tepki göstermemeleri, ses çıkarmamaları salık verilmektedir.

Özellikle yapılan bu açıklamalarda bir gerçek bilinçli olarak es geçilmektedir. Ülkemizin emperyalist-kapitalist sistem içinde yarı-feodal, yarı-sömürge ekonomik sosyal yapısı yaygın bir eğilim olarak ifade edilmemekte, rakamlar, istatistikler ve çizelgeler, ekonomi sayfalarında TV programlarında, “**birileri yine düğmeye bastı**” şeklinde komplo teorileriyle yorumlanmaktadır. Oysa yaşanan bu durum, emperyalist sermayeye her yönüyle bağlı olan Türkiye ekonomisi için gayet doğaldır. Ya da diğer bir ifadeyle Türkiye ekonomisi bütün yönleriyle emperyalist sermayenin daha fazla kâr, daha fazla sömürüsü için dizayn edilmiş, yeniden yapılandırılmıştır. Bu nedenle Türkiye ekonomisinde yaşanan bu gelişmeler işçi sınıfı ve emekçi halkın daha fazla borçlanması sürpriz değildir.

Kriz, sistemin sonucudur

Mayıs ayının ortalarında başlayan, emperyalist sermayedeki bu hareketlilik, dünya üzerinde hemen yankısını bulmuş, örneğin Macaristan’ın emperyalist sermayenin güdümünde olan kuruluşlarca kredi notu düşürülmüş, Güney Afrika Cumhuriyeti para birimi olan Rand sarsılmış, Meksika Pesosu ise % 7 değer kaybetmiştir. Adına “**küreselleşme**” denilen emperyalist sistemin krizi bütün dünya halklarını şu veya bu biçimde etkilemiştir. Ancak bu etkilenmelerin en yoğun ve sarsıcı olanı, Türkiye ekonomisinde gerçekleşmiştir. Ya da tersen bir ifadeyle, emperyalist sermaye en fazla vurgununu Türkiye toprakları üzerinde gerçekleştirmiştir. Bu durumun hiç kuşkusuz ki ülke ekonomisinin emperyalist sermaye bağımlılığı ile doğrudan alakası vardır.

Mayıs ayının ortalarında emperyalist sermayede yaşanan bu hareketlilik sonucunda; Türk Lirası döviz karşısında yüzde 14 ile yüzde 20 arasında bir değer kaybına uğramıştır. Bunun Türkiye ekonomisinde somut karşılığı ise;

- Türkiye’nin (işçi sınıfı ve emekçi halktan toplanan vergilerle) ödemesi gereken 2006 yılının geri kalan aylarındaki toplam borcu – ki 118.8 milyar YTL’dir- artmıştır. Dış borç yükünün milli gelire oranı yüzde 11’e yükselmiştir.

- Yaşanan bu gelişme, kamunun dış borç faizlerinin maliyetini 3.2 milyar YTL, iç borçlarda ise 2.3 milyar YTL olmak üzere toplamda 5.5 milyar YTL artırmıştır.

- Kamunun (Merkez Bankası hariç) borç yükü, milli gelire oran olarak yüzde 6.1 artış göstermiştir.

Yukarıda ifade edilen bu rakamlarda bu süreçten sonra bir düşüş olmayacağı, aksine daha da artacağı göz önüne alındığında, emperyalist sermaye ve onun ülkemizdeki uşakları tarafından gerçekleştirilen bu “**vurgunun**” boyutları daha iyi anlaşılır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı, gerçekleştirilmesinde hiçbir rol oynamadan, ufak bir “**piyasa hareketiyle**” var olan borçlanmanın üzerine daha fazla bir borçlanma ile karşı karşıya bırakılmıştır.

Yaşanan ve yaşattırılan bu borçlanmanın –daha öncekilerde olduğu gibi- sorumlusu işçi sınıfı ve emekçi halk değildir. Adına “**serbest piyasa**” denilen ve istikrarlı olması için her türlü yol ve yöntem denenmiş ve hatta kimi ülkelere olduğu gibi ülkemizde de askeri darbeler gerçekleştirilen bu ekonomik sistemde yaşananlar; “**piyasaların dalgalanması**”, “**dış piyasalarda yaşananların, ülkemiz piyasasını tetikle-**

mesi”, ya da “**ülkemizdeki siyasi istikrarsızlık, belirsizlik**” vb. değildir. Bu gelişmeler bir etken olmakla birlikte belirleyici değildir. Hele hele ülkemiz ekonomisinin emperyalist-kapitalist sistemden ayrı “**bağımsız**”, “**kendi ayakları üzerinde duran**” bir ekonomik yapısı var olduğu varsayımından hareketle yaşanan gelişmelerin, sadece dalgalanmaların doğal bir sonucu olarak ileri sürmek, aldatıcıdır. Bu yaklaşım, sanki ülkemizin ekonomisinin kendi ayakları üzerinden yükseldiği ve yaşanan kimi gelişmelerin, etkenlerin bu ekonomiyi şu veya bu oranda etkilediği yanlış yargısına götürür. Ülkemiz ekonomisi emperyalist sermayeye her yönüyle bağlı olur ve bu bağımlılık-bağımlılık ilişkisi yapısalıdır. Ülkemiz ekonomisi emperyalist sermayenin ihtiyaçları, hareket alanı doğrultusunda şekillendirilmiştir. Ve bu anlamıyla emperyalist sermaye açısından yaşanan her gelişme, ülkemiz ekonomisini derinden etkilemekte, büyük sarsıntılara yol açmaktadır.

ve bol döviz girdisiyle ülke ekonomisinin bir dengede tutulması amaçlanıyordu. Bu ise ülkemiz ve benzeri ülke ekonomileri açısından bir çözüm değildi. Var olan ekonomik krizin idare edilmesi, yönetilmesi sağlanmaya çalışılıyordu. Çünkü gerçekleştirilmeye çalışılan bu denge de yüksek ithalat olanaklarının yol açtığı cari açıklar, dış borçlanma yani emperyalist sermaye ile beslenmekteydi. Ekonomi böylelikle “**idare**” ediliyordu. Bundan kısa bir süre önce, Türk hakim sınıflarının sözcüleri tarafından yapılan açıklamalar “**ekonomi düzeldi**”, “**düze çıktık**”, “**ekonomi tıkır tıkır işliyor**” söylemlerinin arkasında bu gerçek, yani artan dış borç ve bununla orantılı olarak artan cari açık yatıyordu. Nitekim bu gerçek TC tarihi boyunca Türkiye ekonomisinin en yüksek dış ve iç borç rakamına ulaşmasına yol açıyordu.

Meselenin daha iyi anlaşılması için bir alıntı yapalım: “Sıcak para, uyuşturucu ve keyif verici maddeler gibidir. Yani ilk anları keyiflidir. Sıcak para girişi sayesinde ülkenin ithalat kapasitesi artar. Dış ticaret serbestleşir. Hele bir de Merkez Bankası sıcak paranın kurları geriletmesine izin verirse ithal mallar hem bollaşır, hem de fiyatları düşer. Halk, bu hovardalığın faturasını bir zaman sonra işsiz kalarak, yoksullaşarak, döviz ve bankacılık krizlerinde parasını kaptıracığından habersiz, halinden memnun ve kendisine bu refahı sağlayan liderine müteşekkürdür. Fakat ülkenin ihracat ve turizm geliri, ülkeye akan ithal malların ancak bir kısmını karşılayabilmekte, dolayısıyla ekonomide dış ticaret açığı artmakta, bu da cari açık denen döviz açığını büyütmektedir. Cari açık ise sıcak parayla, yani ülkeden her an çıkabilecek kısa vadeli yabancı sermaye ile finanse edilmektedir.” (Türkiye’nin Ekonomik Krizi-Selim Somçağ)

Krizin yükü emekçilere

Son yaşanan ekonomik krizin arka planında yatan kısa vadeli yabancı sermayenin emperyalist merkezlere çekilmesidir. Kimi yorumculara göre yaşananlar emperyalist sermayenin ABD ve İngiltere Merkez Bankaları ve IMF aracılığıyla, finansal sermayeyi emtia piyasalarından çıkararak dolara geri dönmeyi sağlama amaçlı yapılan işlemler nedeniyle bu krizin ortaya çıkmasıdır. Gerçekleştirilen bu işlemler nedeniyle, spekülatif sermaye “**merkeze**” çekilirken, bizim ve benzeri ülkelerin ekonomi piyasaları geriledi, ABD ve İngiliz borsaları ise bu işlemler sonucunda Mayıs ayının son haftasında toparlandı. Ancak hiç kuşkusuz ki bu yaşananlar, sadece ABD ve İngiliz borsalarının toparlanması anlamına gelmiyordu. Yaşanan

Ülke ekonomisi emperyalist sermayeye bağımlıdır

Ülkemiz gibi sosyal ve ekonomik yapıya sahip ülkelerin; emperyalist-kapitalist sisteme, finans piyasalarına sunmakta oldukları, yüksek reel faiz nedeniyle üretime dayalı, üretim amaçlı olmayan sermayenin (moda deyimle “**sıcak para’nın**”) ülkemiz ve benzeri ülkelere girişinin teşvik edilmesi, (ülkemizde yaşanan krize ilk tepkinin yabancı sermayeye verginin uygulanmaması açıklaması bu anlamıyla manidardır) bu nitelikteki sermayenin önündeki bütün engellerin kaldırılması ve böylelikle ucuz

bu türden gelişmelerin arka planı daha derindir. Emperyalist-kapitalist sistemin krizi ile birebir alakalıdır. Bu ise böylece ülkemizde periyodik olarak her 10 yılda bir büyük bir kriz olarak tekrarlanan ve birkaç yılda bir küçük olarak yaşanan ekonomik krizlerin nedenleri hakkında belli bir fikir vermektedir. Yaşanan bu ekonomik krizlerin arka planında ülkemiz ekonomisinin, emperyalist kapitalizmin neo-liberal ekonomik politikalar doğrultusunda şekillendirilmesi ve ekonomisinin tüm yönleriyle emperyalist sermayeye göre düzenlenmesi vardır.

Neo-liberal politikaların sonuçları...

Neo-liberal ekonomik politikalar emperyalist sermayenin var olan krizini **“idare edebilmek”**, **“yönetebilmek”** amacıyla 1970’li yıllardan itibaren uygulanmaya başlandı. Somut olarak ABD emperyalizminde faiz oranlarının artırılması ve bunun da bizim ve bizimki gibi olan ülke ekonomilerinin, emperyalist sermayeye olan **“borç”**larının daha da ağırlaştırılmasıyla uygulanmaya başlandı. **II. Paylaşım Savaşı** sonrasında, sosyalist sistemin yadsınamaz yükselişiyle, emperyalist sermayenin, yarı-feodal, yarı-sömürge ve benzeri ülkelerdeki **“kâr oranlarının”** azalması ve bunun sonucunda 1970’lerde emperyalist sistemin derin bir mali krize girmesi; yoksulluğun, işsizliğin artması beraberinde emperyalist-kapitalist ülkelerde, sosyalizmin etkisiyle de uygulanan Keynesyen politikaların sorgulanmasını, yarı-feodal, yarı-sömürge ve benzeri ülkelere uygulanan/dayatılan, **“İthal ikameci kalkınma modeli”**nin bu sorgulanma sonucunda değiştirilmesini ve bu ülkelerde emperyalist-kapitalist sistemin var olan bu krize **“çözüm”** olabilecek yeni ekonomik politikaların yeni kalkınma stratejilerinin dayatılmasını beraberinde getirdi. Daha yakın bir anlatımla emperyalist sermaye kendi krizini yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelere **“ihraç”** etti. Bunun sonucu ise, bu ülke halklarının daha fazla yoksullaşması, daha fazla işsizlik ve açlıkla karşı karşıya kalmasını getirdi.

Yaşasın özelleştirme!

Ülkemizde 24 Ocak kararları ile uygulanmaya başlayan 1980 AFC’sinin gerçekleştirilmesiyle güvence altına alınan, emperyalizmin krizine çözüm bulmak amaçlı bu neo-liberal politikalar bir dönem sıklıkla propagandası yapılan **“ithal ikameci kalkınma modeli”**nden, 1980’lerle birlikte **“neyin varsa sat”** modeline geçilmesine yol açmıştı. 80’li yıllarla birlikte Türkiye ekonomisi, bu kez emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu krize **“çözüm”** adı altında uygulanmaya çalışılan neo-liberal politikalara göre şekillendirilmeye başlandı. Türkiye ekonomisi, emperyalist sermayenin sömürüsünün en rahat biçimde gerçekleştirilmesi için bütün altyapının hazırlanması doğrultusunda **“yeniden yapılandırıldı.”** Uygulanmaya başlayan bu neo-liberal politikalar doğrultusunda özelleştirmeler, yani sermaye mülkiyetinin yapısının özel sektör

lehine bozularak, sosyal olanaklara ayrılan kamu harcamalarının kısılarak ve enflasyonla mücadele adı altında esas önceliği ücretlerin dondurulmasına vererek; işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik azgın ve kapsamlı bir saldırı başlatıldı. Bu politikalar ülkemizde **“başarıyla”** uygulandı. Bu politikalar ülkemiz ve benzeri ülkelerde uluslararası örgütler, başta IMF ve Dünya Bankası, **Dünya Ticaret Örgütü** ve bilumum yerel-para-sal (ülkemizde bunlara bağımsız kurullar, yönetim kurulları deniliyor) kurullar tarafından uygulanmaya başlandı.

Oysa ki neo-liberal politikalar, emperyalist-kapitalist sistemin var olan yapısal krizine bir çözüm değildi. Belki bu amaçla (beyhude bir çabayla) ortaya atıldı, ancak uygulandığı otuz küsur yıl boyunca bu politikalar, emperyalist sermayenin krizine bir çare olmak yerine, sistemin krizini **“idare etmek”** işlevi gördü. Neo-liberal politikalarla gerçekleştirilmeye çalışılan; yarı-feodal, yarı-sömürge ve benzeri ülke ekonomilerinin ağır bir borç yükü altına sokulmasının sağlanması, emperyalist sermayenin (spekülatif sermaye “sıcak para”) bu nitelikteki ülkelerden **“büyük vurgunlar”** yaparak **“merkeze”** (emperyalist-kapitalist ülkelere) dönmesi ve bunun sonucunda ise özellikle bizimki gibi ülkelerde giderek artan oranda ekonomik krizler ve bununla doğru orantılı bir biçimde artan işsizlik, yoksulluk, açlık, sosyal haklardan ve sağlık hizmetlerinden yararlanamamayı beraberinde getirdi.

TC ekonomisinin, emperyalist sermayenin bu ihtiyaçlarına göre düzenlenmesi (buna **“yeniden yapılandırma”** ya da **“devletin küçültülmesi”** de deniliyor) beraberinde; emperyalist sermayenin her hareketinde, ülke ekonomisinin krizinin daha da derinleşmesine iç ve dış borucunun daha da artmasına yol açtı/açıyor. Emperyalist sermayede gerçekleştirilen her müdahale, yaşanan her dalgalanma, beraberinde **“doğal”** olarak TC ekonomisinin daha da kötüleşmesini getirdi. Son yaşanan gelişmeler de; TC ekonomisinin benzer ekonomilere oranla en fazla etkilenen ülke ekonomisi olması, emperyalist sermaye ve onun hizmetindeki Türk hakim sınıflarının gerçekleştirdikleri yeni neo-liberal ekonomi politikalarına ülkemizde uygulanmasında ve bu politikalar doğrultusunda ülke ekonomisinin şekillendirilmesinde ne kadar **“başarılı”** olduklarını göstermektedir.

Bir yıl önce bu ülkenin Başbakanının ağzından dökülen; **“Ben bu ülkeyi adeta pazarlamakla mükellefim”** cümlesi, TC ekonomisinin ve ona yön veren zihniyetin, emperyalist sermaye karşısında nerede durduğunu göstermesi açısından tarihsel önemdedir. Ülkemiz ekonomisine yön veren anlayışın emperyalist sermayenin emrinde olması, emperyalist sermayenin sözde **“küreselleşme”** ile birlikte daha rahat at koşturmasını, önündeki bütün engellerin temizlenmesini, yabancı sermayenin ülkemizde rahatça ve hiçbir risk taşımadan faaliyet yürütmesinin sağlanması çabasını getirdi. Emperyalist sermaye, serbestçe dolaşma, üretimi daha ucuz işgücü ve hammadde bölgelerine/ülkelerine daha kolay taşıma olanağını elde ederken, hem kredinin, hem de spekü-

lasyona dayalı sermayenin hacminin büyümesi, beraberinde bir yandan bizimki gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerin ekonomilerinde, emperyalist sermayenin bu hacmiyle doğru orantılı olarak gerçekleştirilen her işlem, spekülasyon, dalgalanma vb. yan-kısımların bulmakta ve olumsuz bir etki göstermekte, krizlere yol açmaktadır.

Son yaşanan ekonomik krizle birlikte, ekonomide büyüme hızı yavaşlayacak ve işsizlik daha da artacaktır. Nitekim son gelişmeler sonucunda ilgili kurumlar; bu krizin etkilerinin 2007 yılı ortalarına kadar süreceğini ve işsizliğin daha da artacağını açıklamaktadırlar. Bunun basitçe açıklaması şudur; emperyalizm ve onun ülkemizdeki uşakları, işçi sınıfı ve emekçi halkın bırakılm bugününü geleceğini ipotek altına almakta, borçlandırmaktadır.

Egemenler, krizi idare edebilmek için şiddete yöneliyor

Bir gerçeğin altını önemli çizmek gerekir. Emperyalist mali sermaye bünyesinde, spekülatif işlemler giderek önem kazanmaya başladığında ve sermayenin manevra alanı daraldığında, **“şiddetin”**, **“savaşın”**, emperyalist sermayeye **“yol açıcı”** bir işlevi olmaktadır. Nitekim emperyalizmin Afganistan ve Irak işgalleri emperyalist sermayeye **“nefes”** aldırması, emperyalist sermayenin yaşadığı krizin idare edilmesi sürecini bugünlere kadar taşıyabilmiştir. Şimdi emperyalist sermayenin içinde bulunduğu bu daralma durumunda **“yeni yol açıcı”** tedbirlerle başvurup başvurumaması tartışılmaktadır. Bunun somut anlamı ise İran’a yönelik askeri müdahaledir.

Ülkemizde ise, emperyalist sermayenin bu krizinin ve bu krizinin yansımaları olarak yaşanan **“sıcak para kaçışının”** yani spekülatif sermaye vurgununun sonucunda ortaya çıkan ağır yoksullaşma süreci, artan işsizlik, sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi, sosyal hakların kısıtlanması beraberinde halk kitlelerinde yoğun bir hoşnutsuzluğu ve tepkiyi getirecektir. Yaşanan ekonomik krizin ardından Merkez Bankası ve Devlet Planlama Teşkilatı gibi kurumlar, önümüzdeki süreçte işsizliğin artacağını açıklayabiliyorlarsa ve varolan verili koşullarda ülkemizdeki işsizlik oranının oldukça yüksek olduğu göz önüne alınırsa, önümüzdeki sürecin, işçi sınıfı ve emekçi halk açısından nasıl geçeceğinin yanıtları rahatlıkla verilir. Bu durum ise hiç kuşkusuz ki beraberinde Türkiye toplumunda var olan sınıfsal ilişkileri daha da keskinleştirecektir.

Çıkarılan yasalar sisteme karşı çıkışı azaltmayı amaçlıyor

Emperyalist sermaye nasıl ki krizini idare edebilmek için şiddete yöneliyorsa; ülkemiz hâkim sınıfları da aynı yolu izleyeceklerdir. Bunun somut anlamı ise, ülkemiz işçi sınıfı ve emekçi halkına saldırıyı içeren **“Terörle Mücadele Yasası”**’dır. Türk hâkim sınıfları, dış politikada emperyalist efendilerinin talep ve istekleri doğrultusunda yönelimlerini şekillendirirken, ülke içinde ise iş-

çi sınıfı ve emekçi halka yönelik saldırılarını olabildiğine artıracaklardır. Terörle Mücadele Yasası’nı esas olarak bu yönlü algılamak, çıkartılmasının gerçek nedeninin, Türk hâkim sınıflarının işçi sınıfı ve emekçi halka, onun devrimci ve komünist öncülerine yönelik **“mücadele yasası”** olarak kavramak gerekir. Bu yasada ifade edilen **“terör”** kavramı, her ne kadar devrimci ve komünistlerin mücadelesi olarak açıklanıyorsa da; en demokratik talepler bile **“teröre yardım”** olarak **“cezalandırılacak”**, tüm halk hedef tahtasına oturtulacaktır. İş isteyen, aş isteyen, özgürlük isteyen, çeşitli konuları protesto eden kitleler, devrimci ve komünist olsun ya da olmasın herkes, kendisini TMY gereğince F tiplerinde, tecrit koşulları içinde bulacaktır.

Bu anlamıyla son yaşanan ekonomik kriz ve bu krizlerin bundan sonra da yaşanacağı gerçeği; Türk hâkim sınıflarını TMY gibi yeni yasalar çıkartmaya itmektedir. Bunun nedeni önümüzdeki sürecin sınıfsal ilişkilerinin oldukça şiddetli yaşanacağı gerçeğinin farkında olunmasıdır. Türk hâkim sınıfları emekçi halkın, devrimci ve komünistlerin mücadelesine karşı, yeni yeni yasalar çıkartarak kendi konumlarını tahkim etmektedirler. Ekonomik planda emperyalist sermayenin hizmetinde atılan adımlar, çıkartılan yasalar, karşısında bu adımlardan ve yasalardan doğrudan etkilenecek işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesi ve bu mücadeleye önderlik edecek devrimci ve komünistler TMY ile engellenmek istenmektedir. TMY’nin arka planında yatan gerçekler budur.

TC devletinin **“akıl babaları”** emperyalist ülkeler de bu tür yasalarla gelişebilecek muhalefeti bastırmayı amaçlamaktadırlar. Emperyalizm, Afganistan ve Irak’a yönelik işgal saldırılarını gerçekleştirirken, içte gelişecek tepkilere ve yine ekonomik alanda yaşanan krizle birlikte yaşanan sorunlara karşı, bu tür yasalar çıkarttılar. Türkiye de bundan bağımsız değil. Türk hâkim sınıfları, asıl hedefin **“terörizm”** olduğunu, yasanın amacının **“terörle mücadele”** olduğunu ifade etmeleri ve bunun AKP hükümetini zorlayarak, batırarak çıkartmalarının asıl nedeni; halktır. Halkın yaşanan ve önümüzdeki süreçte yaşanması çok yüksek olan bu tür ekonomik krizlere (ki bu krizler daha ağır olacaktır) karşı TMY’yi bir **“önlem”** olarak, güçlerini tahkim etmenin bir aracı olarak çıkarttılar. . Özcesi TMY saldırısı, görünen yüzüyle, bir **“terörle mücadele”** yasası değildir. Bu yasayı böyle algılamak büyük bir yanılgıdır. Asıl olan, gerçek olan hâkim sınıfların, ekonomik krizi ve bu krizlerinin önümüzdeki süreçte daha da şiddetlenmesi olasılığıdır. İşte bu olasılık, hâkim sınıfları, **“demokrasi kuralları içinde”** önlem almaya itmiştir. Böylelikle en doğal hak talepli mücadelelere ya da hâkim sınıfları rahatsız edecek gelişmelere (ki bunlar, yayın olabilir, eylem olabilir, düşünce açıklaması olabilir) bu yasa aracılığıyla **“yasal”** olarak müdahale edeceklerdir. **Bizler de bu yasaya ve yasa olarak bize dayatılan yaşama, tüm meşru mücadele yöntemlerimizle karşı duracağız.**

“Bir arada yaşamı savunalım: ama nasıl?”

ÖDP'nin bu kampanya vesilesiyle dile getirdiği talepler, ülkemizde ancak ve ancak Demokratik Devrim'le karşılanabilecek taleplerdir. Bu sistem içinde bizzat sistem tarafından yaratılan ve ÖDP'nin şikâyet ettiği sorunların kaynağı olan sistem tarafından bu taleplerin karşılanması mümkün değildir. Bugün ÖDP'nin şikâyet ettiği ve yakındığı “derin devlet” devletin ta kendisidir. Devletten kendi kendisini ortadan kaldırmasını istemek doğru ve anlamlı değildir. Bununla beraber kampanyada ifade edilen sorunları yaratan sistemden sorunun çözümü yönünde talepte bulunmak da siyasal ve ideolojik nitelikte alakalı bir durumdur. Sorunu yaratan, sorunu üreten sistemse, doğru olan yerinde olan sisteme karşı mücadele etmektir. Esas olarak yapılması gereken budur.

“Aşkın ve Devrimin Partisi” ÖDP, son süreçte yaşanan tüm gelişmeler üzerinden hareket ederek “Bir arada yaşamı savunalım” adlı bir kampanya başlattı. Burjuva-feodal basına yansıyan tüm haberler ve demeçlerde ayrıca ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu ile yapılan kimi röportajlarda kampanyaya dair pek çok şey söylenmeye başlandı. Yapılan bu açıklamalardan anlaşıldığı kadarıyla, kampanyanın amacı; “Sunı bir çatışma sürecine sokulan Türkiye'deki sorunların ancak daha fazla demokrasi, daha fazla özgürlükle çözülebileceğini haykırmak” olarak ortaya konulmakta. Daha fazla demokrasi ve özgürlükle çözülebileceğini düşündükleri ve bu kampanyanın önemli nedenlerinden biri olarak “Kürt sorunu”nu öne süren bu anlayış sahipleri, kendilerince çözümü de(!) ortaya koyuyorlar: Kürtler “adına” silahlı eylemlerin son vermesi...

Şurası kesin ki, özgür-demokratik-bağımsız-eşit bir ülke devrimci ve komünistlerin de özlemidir. Zaten bunun için mücadele etmektedirler. Devrimciler ve komünistler bu amaçla mücadele ederken “bir arada yaşamı” savunmaktadırlar. Ancak bu savunma hiç kuşkusuz ki, ÖDP'nin savunmasıyla bir ve aynı değildir. Ülkemizde komünistler bir arada yaşamı savunmak için, çok önemli ve tayin edici bir nokta olan bir tezi ileri sürmektedirler. Bu tez ileriye sürülmeden, “bir arada yaşamı savunmak” anlamsızdır. Çok uluslu ve çok milliyetli bir ülke olan, ülkemizde bütün ulusların (Kürt ve Türk) ve çeşitli milliyetlerin kardeşçe bir arada yaşamasını savunmak, “Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı”nı (UKKTH) savunmaktan geçer. Komünistler bunu savunmadan bir arada yaşamın savunulmasının hangi niyetle olursa olsun ezen ulus şovenizmine denk düşeceğini ileri sürerler. UKKTH'ni kayıtsız şartsız savunmadan bir arada yaşamı savunmak ulusların geleceğini

karartmak, iradelerini hiçe saymaktır.

Bir ulusu ezen başka bir ulus özgür olamaz!

Bir ulusu ezen başka bir ulus özgür olamaz. Bunun için öncelikle UKKTH'yı ve somutta ülkemizde Kürt ulusunun KKTH'ni kayıtsız şartsız savunmak gerekir. Ulusların bir arada kardeşçe yaşayabilmesi için her türlü baskı, sömürü, asimilasyon, yok sayma ve zulmün son bulması gerekir. Bunun ülkemizdeki somut karşılığı Demokratik Halk Devrimi'dir. Bugün bu kampanya ile dillendirilen “Bir arada yaşamı savunalım” söylemi ile bir arada yaşamı savunmanın gerekçesi olarak ilan edilen gerekçelerin üstü örtülmektedir. Bugün dilini konuşmasına dahi izin verilmeyen, her türlü demokratik hak mücadelesi ve bu uğurda yürütülen mücadele baskı-zulüm-zindan ve kanla karşılık bulan, 8 yaşındaki çocukları onlarca mermiyle katledilen, “yargısız infazla” toplu mezarlara gömülen, faili belli cinayetlere maruz kalan, gerillalar, kimyasal silahlarla katliama maruz bırakılan, ülkemizin çeşitli bölgelerinde sırf Kürt oldukları için linç saldırısına maruz kalan, köyleri yakılıp yıkılan, sırf ulusal kimliklerinden ötürü, sivil faşistler başta olmak üzere devletin jandarması, iti, miti, polisi tarafından her türlü baskıya ve saldırılara maruz kalan Kürt ulusunun bu politikalara karşı mücadelesi, devletin bizzat desteklediği/gerçekleştirdiği bu saldırılarla, katliamlarla “Bir arada yaşamı savunma” adına eşitlenmektedir. Faşizmin Kürt ulusuna yönelik katliamları, saldırı ve baskıları, Kürt ulusunun bu saldırılar karşısında haklı ve meşru direnişi aynı kefiye konmaktadır. Bir arada yaşamı savunma adına faşizmin Kürt ulusu üzerinde uyguladığı politikalar yok sayılmaktadır.

Üstelik bu saldırılar bugün katlanarak devam etmektedir. Unutmamak gerekir ki, TC

faşizmi kurulduğu günden itibaren, Kürt ulusu üzerinde bir millî zulüm politikası izlemektedir. Bu politikanın yürütücüleri tek tek kişi ve partiler değil, Türk hâkim sınıfları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devleti olan faşist TC devletidir. Gerçekten “Bir arada yaşamı savunulmak” isteniyorsa ilk önce faşist TC devletine karşı mücadele etmek gerekir. Düzen içinde bir takım “iyi niyetli girişimlerle”, kısmi iyileştirmelerle, başta “Kürt sorunu” olarak adlandırılan ancak bizce Türk hâkim sınıflarının Kürt ulusu üzerinde uyguladığı ulusal baskı politikası olarak adlandırılması daha doğru olan “sorun” diğer sorunların çözümü için faşizme karşı silahlı Demokratik Devrim mücadelesi vermek gerekir.

Silahlı mücadele gerçeğinin üstü örtülmeye çalışılıyor!

ÖDP'nin kampanya açıklamasında, Kürtler “adına” silahlı eylem yapanların eylemlerine son vermesi istenmektedir aynı zamanda. Burada ulusal hareketin ve önderliğinin uzlaşmacı tavrı, izlediği politika bir yana, ÖDP'nin bu yaklaşımı, faşizmin izlediği “silahlı bırakınlar, gelip teslim olsunlar” söylemi ile aynı kapıya çıkmaktadır. ÖDP'li reformistlerin silahlı mücadeleye yönelik bu yaklaşımı; Kürt ulusu üzerinde uygulanan politikaların es geçilmesini, Kürt ulusuna yönelik gerçekleştirilen katliamların yok sayılması ve en önemlisi de Kürt ulusunun bu katliam politikalarına karşı haklı ve meşru direnişini yok saymayı getirmektedir. Kürt ulusunun kendisini savunmasına son vermeye çağırması bir yana, silahlı mücadeleden neden bu kadar korktukları esas olarak silahların değiştirici-dönüştürücü gücünden, onu doğru bir siyasetle bütünleştirenlerin hedefine ulaşmasından ve ezilen halkların kurtuluşlarını giderek silahlı mücadelede görme bilincinin gelişmesi karşısındaki korkularıyla/kaygılarıyla ilgilidir, yani ÖDP'nin bu ele alışı, ona yön veren ideolojiden bağımsız değildir. ÖDP ezilen halkların kurtuluşlarının silahlı mücadele ile olacağını üzerini örtmektedir. Bu durum reformistlerin niteliğinin bir sonucudur. Zora dayalı düzenin zorla yıkılacağı bilincinin halklarda gelişmesinden dolayıdır onların korkuları. Bu korkuları, onları bu kadar pervasızca hâkim sınıfların politikalarını yok sayıp, halkların kurtuluş umuduna, silahlı mücadeleye düşmanca saldırmaya itmektedir.

Düzen içinde düzenle barışık yaşayan reformistlerin düzenle zaten sorunları yoktur. Onların “sorunları” düzenle sorunları olanlarla, düzeni yıkmaya çalışanlardır. Düzenle sorunları olanların mücadelesini baltalamak, karşısında olmaları onların sorunları.

Sınıf savaşının gerçekliği bize göstermektedir ki, devlet bir sınıfın bir başka sınıfı baskı altında tutma, ezme, sindirme aracıdır. Bunun ülkemizde de yaşam bulduğu tartışmasızdır. Ülkemiz hâkim sınıfları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları TC devletini Türk-Kürt ulusundan ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmaktadır. ↵

Ülkemizde devletin niteliği faşisttir, faşizmle yönetilmektedir. Türk hâkim sınıfları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğü ancak zorla alt edilir. Ülkelere göre zor ilkesi değişmez ama mücadele biçimleri farklılaşır, farklılıklar içerir.

Sorunu yaratan sistemse, çözüm bellidir

ÖDP'nin bu kampanya vesilesiyle dile getirdiği talepler, ülkemizde ancak ve ancak Demokratik Devrim'le karşılanabilecek taleplerdir. Bu sistem içinde bizzat sistem tarafından yaratılan ve ÖDP'nin şikâyet ettiği sorunların kaynağı olan sistem tarafından bu taleplerin karşılanması mümkün değildir. Bugün ÖDP'nin şikâyet ettiği ve yakındığı **“derin devlet”** devletin ta kendisidir. Devletten kendi kendisini ortadan kaldırmasını istemek doğru ve anlamlı değildir. Bununla beraber kampanyada ifade edilen sorunları yaratan sistemden, sorunun çözümü yönünde talepte bulunmak da siyasal ve ideolojik nitelikte alakalı bir durumdur. Sorunu yaratan, sorunu üreten sistemse, doğru ve yerinde olan sisteme karşı mücadele etmektir. Esas olarak yapılması gereken budur. Mesele kampanyada ileriye sürülen sorunların gerçekten çözümünde, yapılması ve gerçekleştirilmesi gerekenin sistemin kendisiyle mücadele etmekten geçtiğini, sistemin yarattığı sorunlarla mücadele etmenin bir çözüm getirmeyeceğini bilip bilmemekten geçmektedir. **Komünistler ÖDP'nin kampanyasında ortaya koyduğu sorunların çözümünü, sistemden değil, bu sistem tarafından ezilen-sömürülen-baskıya maruz kalan işçi-köylü emekçilerden isterler.** Komünistler işçi sınıfı ve emekçi halka bilinç taşıyarak, onları örgütleyerek haklarını alabileceklerini, özgür-eşit-sömürsüz bir ülkeye ise düzenden iyileştirmeler talebinde bulunarak değil, bizzat düzeni ortadan kaldırarak ulaşabileceklerini savunur, bunun propagandasını yaparlar.

Zulme karşı çıkmamak, ortak olmaktır.

Biz sömürü ve zulmün olduğu her yerde halkları isyana teşvik ederiz. **“Dans ederek”, “oynayıp zıplayarak”** değil mücadele ederek haklarını alabileceklerini gösteririz kitlelere. Bizim gibi ülkelerde; ÖDP'nin bahsini ettiği sorunların çözümünün, devlet tarafından çözülemeyeceğini, bu sorunların **“birileri tarafından”** bahsedilerek ortadan kaldırılamayacağını bizim gibi ülkelerde hakların verilmeyeceğini, hakların mücadele ederek alınacağını propaganda eder ve savunuruz. Ülkemiz hâkim sınıflarının ve onların iktidarının gerçek niteliğini bilen, siyasal-ideolojik olarak kavrayan herkes bu iktidarın zorla alt edilebileceğini bilir. Bunun dışında yasal yollardan iktidarı alt etmek ya da ÖDP'nin bahsini ettiği sorunların çözümünü sağlamak mümkün değildir.

ÖDP'nin bu kampanya vesilesiyle ileriye sürdüğü istemlerden bazılarını değinecek olursak ne anlatmak istediğimiz daha iyi anlaşılır.

ÖDP, bu kampanya vesilesiyle “ülkemizi yoksullaştıran, ülkemiz ve komşu halkların başına çorap ören, halkları birbirine kırdıran,

emperyalizme bağımlı politikalarından vazgeçilsin istiyoruz” demektedir. Emperyalizme bağımlı olan sadece **“politikalar”** değildir. Bu ülkedeki hâkim sınıfların tamamı emperyalizme göbekten bağımlıdır. Türk hâkim sınıfları komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları emperyalizmin uşağıdır. Türk hâkim sınıflarından emperyalizme bağımlı politikalarından vazgeçmesini istemek, uşakların efendileriyle olan bağlarını, bağımlılıklarını koparıp atmalarını istemektir. Oysa ki Türk hâkim sınıfları emperyalizme binlerce kopmaz bağlarla bağlıdır. Kökleri derindedir. Emperyalizme ve emperyalist politikalara bağımlılık, ülkemizde ancak ve ancak silahlı demokratik bir devrimle, emperyalizmin uşağı Türk hâkim sınıflarının iktidarının alaşağı edilmesiyle ortadan kaldırılabılır. Ancak o zaman emperyalizme bağımlı politikalarından söz edilemez.

ÖDP'liler; **“Kimsenin aç ağızda ve çaresiz kalmadığı, insanın insanı ezmediği, sömürmediği, paylaşmaya ve dayanışmaya dayalı bir yaşam istiyoruz”** demektedirler. Ancak herşey **“bizim”** ÖDP'lilerimizin düşündüğü gibi istemekle gerçekleşmemektedir. Bugün Afrika'da açlıkla boğuşan insanlar aç kalmak istedikleri için mi aç kalmışlardır? Elbette ki hayır! Bugün Kürt ulusu en doğal, en demokratik taleplerini dile getirmek istemektedir. Yanıtı ne olmaktadır? Katliam, zorla göç ettirme, işkenceler, tutuklamalar ve baskılar!

İyileştirmelerle sorunlar çözülebilir mi?

Açlık, sömürü ve yoksulluğun kaynağı emperyalist-kapitalist sistem değil midir? Bugün ülkemizde yaşamlarını dahi zar-zor sürdürmekte olan milyonlarca insan var. Dünya üzerinde açlıkla boğuşan milyonlar var. Halkları açlığa, sefaletle sürükleyen bu sistem ve onun sahipleri değil midir? Reformistlere göre bütün bunların kaynağı ne sistem, ne de bu sistemin sahipleridir. Peki, o zaman kimdir bu açlığın, yoksulluğun, sömü-

rünün ve zulmün sorumlusu? Reformistler evet bu sorunlar vardır, ama düzen içinde kimi iyileştirmeler yapılarak bu sorunlar ortadan kaldırılabılır diyorlar. Hayır, bu düzen içinde bir takım iyileştirmeler yapılarak var olan-yaratılan açlık-yoksulluk-sömürü ve zulüm ortadan kaldırılamaz. Bu sorunlar ancak ve ancak bu düzen yıkılarak, yerine ezilenlerin iktidarı kurulduğunda ortadan kaldırılacaktır. Bunun ülkemizde gerçekleştirilebilmesinin yolu **Demokratik Halk Devrimi**'dir. ÖDP'nin kampanyasında ileriye sürdüğü sorunların çözümü; eşit-sömürsüz-demokratik-bağımsız bir Türkiye ile mümkündür.

Halkı her türlü çaresizliğe sürükleyen bu sistemdir. Onları kaderlerine boyun eğmelerini ve her türlü sömürü-zulme karşı sessiz kalmalarını aksi takdirde elinde olandan da olacağını söyleyerek tehdit eden ve baş eğmelerini salık veren bu düzenin bekçileridir. Reformistler de düzeni ortadan kaldırmak yerine bir takım iyileştirmelerle –reformlarla- var olan sorunların ortadan kaldırılacağını savunarak esasta sistemin her türlü baskı-sömürü ve zulmünü desteklemektedirler. ÖDP'nin bu kampanyasında ileriye sürdüğü ve özellikle Kürt ulusal sorunu konusundaki yaklaşımı bu yargımızı güçlendirir niteliktedir. Bir arada yaşamı savunmak herşeyden önce UKKTH'yı kayıtsız şartsız savunmaktan geçer. **Bu ilkeyi kayıtsız şartsız savunmadan bir arada yaşamı savunmak, uluslara değil ama hâkim sınıfların değişimine su taşır.** Böylesi bir bir arada yaşamı savunmak, ulusların iradesini hiçe saymaktadır. Hâkim sınıfların her türlü baskı sömürü ve zulmünün esas nedeni ve sorumlularının üzerini örtmek demektir. Bugün tirandırılan milliyetçilik-şovenizm, bizzat Türk hâkim sınıfları ve onların faşist devlet aygıtı tarafından desteklenmekte-örgütlenmekte ve propaganda edilmektedir. Türk Genelkurmay'ın Kürtler hakkındaki **“sözde vatandaş”** tespiti ne çabuk unutuluyor! Açık ki ülkemizde, Türk-Kürt ve çeşitli milliyetler-

den emekçi halkımız, Türk hâkim sınıflarının nezdinde birer **“vatandaş”** bile değillerdir. Türk hâkim sınıfları hâkim ulus milliyetçiliğini körükleyerek, ezilen bağımlı ulus olan Kürt ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden halkımız arasındaki kardeşlik, dayanışma ve birlikte yaşama duygularını yok etmektedir. Bu ise faşist devletin bilinçli olarak izlediği bir politikadır.

Boşanma hakkını savunmak...

Eğer ÖDP gibi anlayışlar **“bir arada yaşamı savunmak”** konusunda gerçekten samimilerse ilk önce; faşizmin hâkim ulus milliyetçiliğini, şovenizmi lanetlemelidirler. UKKTH'yı savunmalı ve ezilen bağımlı ulusun mücadelesine laf etmemelidirler. Komünistler, Türk hâkim sınıflarının başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız üzerinde uyguladıkları ulusal baskı politikalarına karşı çıkar ve ezen ulus milliyetçiliğini mahkûm ederlerken, Kürt ulusunun ezilen bağımlı bir ulusun, faşizme şovenizme, her türlü anti-demokratik baskıya ve zulme karşı yürütmüş oldukları demokratik mücadeleyi desteklerler. Desteklemekle kalmayıp aynı zamanda bu mücadelenin haklı ve meşru bir mücadele olduğu UKKTH'nin kayıtsız ve şartsız savunulması gerektiğini ilan ederler. Eğer gerçekten **“Bir arada yaşama”** konusunda samimi bir ele alış söz konusu ise bu olmazsa olmazdır. Komünistler bu yaklaşımlarını ileri sürerlerken ulusların bir arada yaşamasını evliliğe benzetirler. Ulusların bir arada yaşamı yani “evliliği” bu ulusların **“boşanma”** hakkının var olmasını da getirir. Boşanma hakkı savunulmadan yapılacak bir **“bir arada yaşam”** çağrısı, zoraki bir evlilik ve sağlıklı değildir. Komünistler **“boşanma hakkını”** savunmakla birlikte, bu hakkın kullanılmasını kesinkes arzu etmezler; meseleye halkın, devrimin çıkarı açısından bakarlar. İşte ÖDP'nin görmediği (ya da görmek istemediği) temel mesele budur.

Büyük devrimci cüretler için karamsarlıkla mücadele edelim!..

Karamsar bakış açısı bugün devrimci güçler içinde olduğu kadar hareketimiz içinde de önemli etkiye sahip hatalı ve yıkıcı bir bakış açısı olarak varlık zemini bulmaktadır. Güven-sizlik, üretimsizlik, politik sıklık, dar düşünme tarzı gibi zaafarla hem neden hem de sonuç olarak bir dirsek teması halinde olan bu düşünme tarzı devrimci hareketin ileriye doğru büyük ve cesur hamleler yapabilmesinin önünde ciddi bir engel olarak durmaktadır. Bu sorun üzerinde ciddiyetle durma ve sorunu bütün yönleriyle kavrayarak ona basitten karmaşığa doğru müdahale etme gerekliliği önümüzde görev olarak durmaktadır.

Karamsarlık kelime anlamının ötesinde bir düşünme tarzı olarak belli bir sınıfa aittir, özde ideolojiktir. Karamsarlığın esas dayanağı subjektivizmdir, (öznellik), karamsar bakış açısı ve ruh halinin etkisinde olanlar bilimsel olan yegâne düşünce sistemi diyalektik materyalizmin yönteminden beslenmezler. Geniş bir politik perspektiften yoksun hale gelirler. Kendilerinin pratikten edindikleri sınırlı deneyimi gerçeğin yegâne kıstası saymaya başlarlar. Karamsar bakış açısına ve ruh haline sahip olanlar güçsüzdürler. Çünkü bilimden fersah fersah uzaklaşmışlardır. Kendi sansasyonel düşünce yapılarıyla devamlı bunalımlı bir ruh hali içindedirler. Birakalım sınıf mücadelesinin fırtınalı süreçlerini kavramayı, kendi yaptıklarının ideolojik özünü bile kavrayamazlar. Kendi kafalarında oluşturdukları parçalı ve sınırlı bilgilerin sonuçlarına muazzam güvenirlere. Ama gelgelelim kendilerine güvenmezler. Çünkü düşüncelerinin hiçbir nesnel-pratik karşılığı yoktur. Memnuniyetsizdirler. Çünkü bu çıkmazın içinde yer alırlar. Somut yapıcı bir fikirleri olmadığı gibi başkalarının ortaya attığı somut ve yapıcı fikirleri de baltalarlar. Çünkü onlara göre yalnızca olumsuz olan vardır yani olguların iç yasalarını, çelişki yasasını kavrayamamışlardır. Kısacası karamsarlık burjuva ideolojinin ürünüdür, yıkıcıdır.

Karamsarlık burjuvaziye aittir

Karamsarlık burjuvaziye aittir. Çünkü onlar eskiyi ve yıkılmaya yüz tutmuş olanı temsil ederler. Çünkü burjuvazinin geleceği yoktur. Bir gün proletarya öncülüğünde ezilen halk kitlelerinin kendilerini yerle bir edeceğini hissederler. **Proletarya ise iyimserdir. Çünkü yeniyi temsil eder ve gelecek ona aittir.** İşte bu iki sınıf arasındaki maddi olduğu kadar düşünsel savaşım bütün toplumsal ilişkileri ve insan düşüncesini belirler.

Niçin devrim safları içinde karamsarlık vardır? Çünkü burjuvazi ve ittifak halinde olduğu feodal toprak ağaları sınıfı onlarca yıldır işçileri, köylüleri ve diğer halk katmanlarını sömürü ağı içine almış, kendi ideolojisini yaymaya çalışmıştır. Her türlü gerici düşüncesini olduğu gibi karamsarlığı da yaymaya çalışmıştır. Çünkü egemen sınıflar halk kitlelerinin gelececeklerini ellerine almalarından yarasanın ışıktan korkması gibi korkarlar.

Ezilenlerin siyasi kaderlerini ve gelecekle-

rini ellerine alma çabalarını yoğun bir anti-propaganda eşliğinde, faşizmin tedbirleriyle kırmaya çalışırlar. Elindeki bütün ideolojik, politik, askeri araçlarıyla kitleleri teslim almaya çalışırlar. Bu saldırılara karşı en direngen tavrı gösterenler nasıl ki hep devrimciler ve komünistler olmuşlarsa bu saldırılara en çok maruz kalanlar da yine onlar olmuştur. İşte egemenlerin bu saldırıları kavranmadığı durumda karamsarlık devrim saflarında eski toplumun bir alışkanlığı olarak boy vermeye başlayacaktır/başlamaktadır.

Biz devrimcilerin iyimserliği bilimsel düşünceleri üzerinden yükselir.

Karamsarlığın nesnel zeminini kaldırmak...

Karamsarlık ve iyimserlik insanla-doğa, devrimle-karşı devrim arasındaki mücadelede yaşanan nesnel olgular ve sorunlar üzerinde bilinçli ve düşünen bir varlık olan insanın düşünce ve ruh dünyasında oluşan bir yansımadır. Yani bu olguların nesnel maddi bir gerçeklikte oluşması gerekeceği vardır. Her başarı doğallığında iyimserliği güçlendirip, pekiştireceği gibi her başarısızlık da kötümserliğin yaşanmasına neden olacaktır. Ancak burada asıl mesele düşünce dünyasında ve ruh halinde oluşan bu durumların sınıf savaşı yasaları içinde bilimsel değerlendirmeye tabi tutularak **"yeni"** ve **"ileri"** olanın lehinde gerçekliğe müdahale edilmesidir. Yeni ve ileriye temsil eden devrimciler için yaşanan sorunlar, yenilgiler, başarısızlıklar doğal olarak belli bir karamsarlığı yaratacaktır. Burada bu karamsarlık halinden sıyrılacak koşulların mevcut olduğunu bu karamsarlık halinin makul olduğunu bilince çıkarmak esas olmalıdır. Bu yaklaşım aynı zamanda devrimci iyimserlik anlamına da gelmektedir.

Karamsarlık belli dönemlerde militanlarımızın beyinlerine bazen de bir bütün saflarımızın üzerine kara bir bulut örter. Bu durum görecelidir, geçicidir. **Marksizm-Leninizm-Maoizm** güneşinin yeniden semada parlamasıyla bu kara bulutlar dağılmaya başlar. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in süzgecinden her yönüyle geçirilen mevcut yeni durum ve koşullar buna yönelik doğru politikalar, doğru örgütsel şekilleniş ve ısrarlı, kararlı pratik duruş içerisinde yürütülecek devrimci faaliyetler sayesinde alt edilecektir. Ve yaşamın seyri içinde bu döngü kendini yenileyerek yeni koşullar ve durumlar yaratarak karamsarlık ve iyimserliğin çatışkısı ve mücadelesi halinde devam edecektir. Esas olan bu durumun varlığını güçlü bir şekilde kavramaktır. Karamsarlığın ve iyimserliğin içiçe olduğunu ve saf olmadığını tekdüze olmadığını kavramaktır.

Karamsarlık ve iyimserlik iç içedir

İyimserlik körü körüne bir onaylama değildir. Pollyannacılık hiç değildir. Bizler ancak olumluluklarımızla birlikte olumsuzlukları da yani bir bütün gerçekliği gördüğümüzde, ona hâkim olmaya başladığımızda iyimser olabilir-

riz. Çünkü gerçekler bizden yanadır. Gerçekliği kavrayıp onu değiştirme yönlü müdahale ettiğimizde gelişip-güçlenebileceğimizi biliriz. Bizleri iyimser kılan gerçekliğin ta kendisidir. Aksi takdirde bardağın yalnız dolu tarafını gören idealist iyimserlik anlayışı en az kötümserlik kadar zararlıdır, yıkıcıdır. Gerçeklerden uzak olan, öznelci olan her şey böyledir.

Bu genel doğrular ekseninde şimdi kendimize şu soruyu soralım. **Mevcut gerçekliğimiz içinde iyimser olmak mümkün müdür?** Bunu hem devrim mücadelesinin genel seyrine dair belirlemeler yaparken, hem de her birimiz kendi gerçekliğimizi irdelerken sormalıyız.

Çok ciddi bir ideolojik bombardıman altındayız, karşı-devrimin taktik olarak örgütsel-askeri ve teknik gücü bir tarafa çok daha önemlisi ideolojik olarak bir tahakkümü söz konusudur. Kitlelerin ezici bir çoğunluğu karamsar, güvensiz ve suskundur. Bu karşı-devrimin başarısı ve aynı zamanda devrim güçlerinin başarısızlığıdır.

Bugün devrim cephesi ideolojik-politik ve örgütsel olarak geridir. Birçok sıkıntıyla boğuşmakta, güçlü bir alternatif olarak siyaset arenasında varlık gösterememektedir. Düşman teknik ve askeri olarak bizden çok çok üstündür. Devrim güçleri üzerinde yoğun bir terör uygulamakta ve geçici zaferler de elde etmektedir. F tipi zindanlarının açılması, **17 MKP**'nin katledilmesi bu söylediğimize örnek olarak verilebilir.

Geniş halk yığınları devrimcilere karşı güvensizleşmiş ve devrim talebi, gündemlerinden, somut bir talep olmaktan çıkmıştır. Görece ileri kitleler nicel bir daralma yaşamakla birlikte devrim mücadelesine aktif olarak katılmaya, örgütlenmeye karşı kimi yoğunlaşmış çekinceler taşımaktadırlar.

Özet olarak geçtiğimiz bu durum gerçekliği anlatmaya yeter mi? Hayır yetmez, çünkü tüm bunlar gerçekliğin yalnızca bir yanını oluştururlar. Gerçekliğin yalnızca bu yanını görmek devrimci değildir. Anti-bilimsel bir değerlendirme olacağı için karamsar bir ruh hali yaratacaktır.

Bir de gerçekliğin diğer yanı vardır. Bu ise saydıklarımızın tam tersidir. Çelişki yasasını hatırlayalım. **Her şey karşıtıyla özdeştir ve savaşım halindedir.** Yani yukarıda bahsettiğimiz olumsuzluklar yanında olumluyu da barındırırlar. Ve bu iki nesnel olgu devamlı bir ölüm-kalım savaşı içindedir.

Geri olan ileri olana, kötü olan iyi olana dönüşebilir mi?

Bu sorulara yanıtımız olumludur. Geri olan şey ileri olana dönüşebilir. Bugün güçler dengesinde devrim "geri", karşı-devrim "ileridir". Ülkemizin genel siyasi atmosferinde aslında çok yönlülük ve esasta bir çelişki vardır. Bu çelişki devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişkidir. Bugün devrimin yenilgi durumu ve karşı-devrimin zafer durumu geçicidir. Koşulları uygun duruma geldiğinde bu karşıtlar yer değiştirerek devrim ileri karşı-devrim geri

bir pozisyona geçecektir.

Ülkemizin devrimci tarihi nasıl gelişmiştir? TC faşizmi kurulmuş ve **Mustafa Suphi**lerin katledilmesinin ardından 50 yıllık bir **"suskunluk"** yaşanmıştır. Ve 68 çıkışı devamında 71 silahlı kalkışması ve KP'nin, Mustafa Suphi'nin TKP'sinin mirasını omuzlayarak kurulması. Devamında muazzam yükselen devrimci hareketi bastırmak için girişilen faşist 12 Eylül darbesi. Sonrasında bir an dahi duraksama yaşamadan devam eden devrimci çıkışlar ve karşı devrimci bastırma hareketleri...

Bu alabildiğine genel ifade ettiğimiz süreçlerde **"suskunluk"** veya **"kalkışma"** şeklindeki belirlememiz tamamen sürecin belirleyici yönüne yapılan bir vurgudur. Yoksa ülkemiz tarihinde her dönem sınıf mücadelesi var olmuş, en suskun olarak görülen durumda bile nice devrimci çıkışlar olmuştur. 12 Eylül yenilgisinin ardından işçi sınıfının 89 bahar eylemlilikleri süreci yaşanmıştır. Daha sonraki dönemlerde en bilinen örnekleriyle Gazi direnişi, 1 Mayıs direnişleri yaşanmıştır. TC faşizminin 80 yıllık tarihi değişen ivmesiyle devrim ve karşı-devrimin çatışmasından ibarettir. Nasıl ki **"insanlık tarihi sınıf mücadeleleri tarihi"** ise ülkemiz tarihi de ülkemiz egemen sınıflarıyla, başta işçi sınıfı olmak üzere, köylülük ve halk yığınları arasında sürgit devam eden bir sınıf mücadelesi tarihidir.

Bugün bizim sorunumuz bu çelişkinin (devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişkinin) çözümü için uygun şartları yaratmaktır. Güçlerimizi ideolojik-politik ve örgütsel olarak geliştirmek, karşı-devrimi her cepheden sıkıştırma, halk kitlelerinin tavrı bu çelişkinin çözücülüğü yönünde olacaktır. Yani er ya da geç devrimci yönde olacaktır.

Halk kitlelerine güvenmeliyiz. Niçin? Halkımızın bir yığın geri özelliğini biliyoruz. Devrime yaklaşımlarındaki olumsuzlukları biliyoruz. Ve bununla birlikte devrimin kitlelerin eseri olduğunu, onlar olmaksızın devrimin zaferinin ham bir hayal olacağını biliyoruz. Geniş yığınlar bugün devrim mücadelesinden uzaktır. Faşizmin yoğun ideolojik etkileri altındadırlar. Bir dönem devrim mücadelesi içinde yer almış yüzbinlerce insan mücadeleden uzak durmaktadırlar.

Halk kitleleri devrime katılacak mı, katılmayacak mı? Yukarıda saydığımız yönler kitlelerin birakalım genel durumunu, halkımızın genel niteliklerini, bugünkü durumunu açıklamakta bile son derece yetersiz analizler içermektedir. **Sömürü ve zulüm tüm acımasızlığıyla halk yığınlarını ezerken halkımızın devrimden başka bir kurtuluş yolu daha var mıdır?** Bu sorunun yanıtı bizim açımızdan nettir. Devrim halkımızın kurtuluşunun yegane yoludur. Tarih bunu binlerce defa kanıtlamıştır. Bu genel doğru bugün için de geçerlidir.

Halkımıza güvenimizi bir an olsun yitirmek için yığınla nedenimiz bulunmaktadır. Halk, devrim mücadelesine katılacak mı sorusu halkımızın yaşadığı bir çelişkiyi ifade ediyor. Burada sorun halkımızın devrime katılıp katılmayacağı da değildir esasında. ↩

Sorun devrimci güçlerin yani bizlerin, halkımızın mevcut gerçekliğini ne oranda kavradığımızdır. Halkımızı gerçekten tanıdıkça ve halk içindeki çelişkileri kavradığımızda halkımıza olan güvenimiz katlanacak, sağlamlaşacaktır. Bizler misyonumuzu ise esasta halkın çelişkilerini çözmede onlara önderlik ettiğimizde bir başka ifadeyle bu kendiliğinden hareketlere devrimci bir yön verip bilinç taşıdığımızda oynamış olacağız.

Ayrıca kötü olan bir şey iyi olan şeye dönüşebilir. Binlerce onbinlerce hata yaptık, yapmaya da devam edeceğiz. Sorun hata yapmamış olmamız değildir. Sorun kötü

olarak kabul ettiğimiz hatalarımızı iyi olarak kabul ettiğimiz doğrulara çevirip-çeviremediğimizdir. Diğer bir ifadeyle bu hatalarımızdan nasıl sonuçlar çıkardığımız önemlidir.

Egemen sınıfların bugün TMY gibi bir dizi saldırı yasasıyla toplumun tüm kesimlerine yönelik saldırılarının bu denli boyutlanmasının nedeni nedir? **“Devrimler çağı kapandı, sınıf mücadelesi yerini sınıf uzlaşmasına bıraktı”** karşı devrimci propaganda- larının üzerine niye acımasız katliamlar ve işkenceler geldi. Bu durum yalnızca şaşmaz bir gerçeğe işaret ediyor. O da ülkemizdeki sınıf mücadelesinin tüm keskinliğiyle sürdüğü ve

devrimci durumun sürekli olduğudur. Devrim mücadelesi tüm gerilemeleri ve yenilgilerine rağmen egemenler için hala çok somut-yakıcı bir tehdittir. Ve ülkemiz gerçekliğinde öyle olmaya da devam edecektir.

Geçmişten beri birçok irili-ufaklı yenilgiyi tattık. Tüm bu yenilgiler hanemize deneyim olarak yazılmıştır. Kötü olan şeyler bu deneyimlerin kavranmasıyla iyi olan şeylere dönüşmekte, bizi güçlendirmektedir. Deneyimlerin toplamı çelikleşmedir. Bunun sonucu da ilk etapta kötü olan şeylerin bizi daha iyi bir duruma getirmesidir.

İşte tüm bunlardan dolayı bizler iyimse-

riz. Kötü ve geri olana mahkûm değiliz. Çünkü devrimciyiz, gerçekçiyiz. Çünkü elimizde tüm çelişkileri çözebilecek güçlü bir silah barındırmaktayız. Bu silah Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. Bundan daha güçlü hiçbir silah olmadığından en güçlü bizizdir.

Bugün saflarımızda yaygın biçimde yer edinen karamsarlıkla mücadele edelim. Buna karşı mücadeleden bizi galip çıkaracak olan bilimsel yöntemi, diyalektik materyalizmi kavrayalım. Bugün çözdüğümüz bütün sorunlar, bizi daha da güçlendirecek, devrimci iyimserliğimizi kuvvetlendirecektir. Unutmayalım gelecek bizim olacaktır.

PUSULA

Düşünme tarzımızda dikkat etmemiz gereken noktalar

Kişileri değerlendirmede, olaylara, gelişmelere, sorunlara yaklaşımda, bakış açısı şöyle olmalıdır der Mao: **“Her şeyin her yönüne özel dikkat gösterin.”** Sadece bir şeye ya da bir şeyin sadece bir yönüne değil. **“Daha fazla gözlemlerde bulunun”** diye ekler. Sadece üstün körü, yüzeysel bir göz atın ya da yarım yamalak gözden geçirin demiyor. Çoğu zaman çok az bir gözlemlerden, üstün körü bir göz attıktan sonra değerlendirme yapılıyor, yargılarda bulunulup sonuçlar çıkarılarak, hükümler veriliyor.

Sınıf savaşımını örgütleme ve yönetmede dikkat edilmesi gereken hususlar **“Devrimci teori olmadan tarihsel bilgi ve somut hareketin kavranışı olmadan, büyük bir devrimci hareketi zafere götürmek olanaksızdır. Sorunları gözlemleyip çözümedeki bakış açılarını ve yöntemlerini incelemeliyiz”** tespiti olmalıdır. Bu tespit, devrimci hareketin gelişme ve ilerlemesi açısından başlangıç ve çıkış noktası olmalıdır. Sınıf savaşımına ait her somut hareketin, gelişmenin, ortaya çıkan sorunun gözlemlenip, çözümlenmesi için bakış açısının ve yöntemin devrimcileşmesi gerekmektedir.

“Her şeyin, her yönüne özel dikkat göstermek; daha çok gözlemlerde bulunmak ve eğer çok az bir gözlemlerde bulunulduysa, kesin sonuçlara gitmemek, kesin hükümler verip, değerlendirmede bulunmamak gerekir” diyor, başkan Mao. “Bütün sorunları bilimsel, sorgulayıcı, tahlilci tarzda ele alın; her şeyi hemen bir anda inkâr edip, ya da her şeyi bir anda olumlamayın.” Lenin yoldaş somut durumun somut tahlili **“Marksizm’de en temel şeydir, Marksizm’in yaşayan ruhudur”** derken, sorunları çok yönlü, gözlemleyip, derinlemesine tahlil ettikten sonra, sonuçlar çıkarın demek istiyordu.

Oysa devrimci tahlil yönteminden yoksun olan birçok faaliyetçi karmaşık sorunların derinine inerek, çok yönlü, onları tekrar tekrar tahlil etmeye ve incelemeye yanaşmıyor. Zor ve zahmetli olanı seçip, kapsamlı, bütünlüklü ve derinlemesine bir inceleme, araştırmaya gitmiyor. Bunun yerine kolay, zahmetsiz bir şekilde ya kesin olarak olumluyor, ya da kesin olarak olumsuzlayarak, sınıf savaşımının ihtiyacına yanıt olmayan, **“değersiz”**, basit sonuçlar çıkararak, politik

yanılgılara-örgütsel yanlışlıklara düşerek ciddi hatalara ve zararlara neden oluyor. Nasıl ki, illegalite ilkesini ihlal eden sadece kendisine zarar vermeyip, kolektifin tümüne zarar veriyorsa, aynı şekilde her yanlış düşünce ve yaklaşım sadece masum bir şekilde subjektivizm olarak yerinde zararsız bir şekilde kendi halinde durmuyor, politik örgütsel ve pratik olarak zararlara yol açıyor, kolektifin tümü zarar görüyor, yıkımlara neden oluyor. Çünkü küçük-burjuva düşünme, değerlendirme ve sonuç çıkarma tarzı **“masum-alicenap-zararsız-sevimsiz-kendi halinde”** bir engel değildir. Subjektivizmin paslı zinciri düşünme yetisini engellediği gibi politik yanlışlığa örgütsel ve pratik zararlara yıkımlara neden oluyor.

Düşünme organını iyi kullanmak...

Bir soruna neden yaklaşırsınız? O sorunu tam ve eksiksiz çözüme ulaştırmak için yaklaşırsınız. Yoksa bazı tanımlamalarda betimlemelerde bulunarak (olumlu-olumsuz, işe yarar-işe yaramaz, tasfiyecilik-küçük burjuva vb. günlük devrimci mücadelede ve yaşamda karşılaşılan çok örnek var, bunları uzatmak mümkün ancak gerekli değil, soruna yaklaşarak, tam ve eksiksiz çözüme varılmaz. “Bir sorunu tartışırken işe tanımlardan değil, gerçeklerden başlamalıyız.... Biz Marksist’iz ve Marksizm bize, bir sorunu ele alırken soyut tanımlardan değil, nesnel olgulardan hareket etmemiz gerektiğini ve bize yol gösteren ilkelerimizi, siyasetlerimizi ve önlemlerimizi bu olguların tahlilinden çıkarmamız gerektiğini öğretir” der başkan Mao.

Sorunun tam ve eksiksiz çözümüne ulaşmak için Marksizm-Leninizm-Maoizm öğretisini ve içinde yaşadığımız toplumu incelemeliyiz. Bilimin ve gerçeğin penceresinden, hiçbir öznel düşünce katılmaksızın soruna yaklaşılmadıkça, tam ve eksiksiz sonuca gidilemez. Marksist-Leninist-Maoist bakış açısı, Marksist-Leninist-Maoist yöntem ve tavır, her konuda başvurulması gereken devrimci bir anahtardır, güçlü bir değerlendirme ve doğru bir çözüm gücüdür. Subjektif bakış açısı, politikada oportünizmi, örgütsel çalışmada sekterizmi ve liberalizmi besleyen, güçlendiren, yaşatan kaynaktır.

Sekter ve liberal yaklaşımların her türlü renge gerçeklerden değil soyut tanımlamalardan, duygu ve anlık görüngülerden hareket etmenin çeşitli yaklaşımları görülür. **Tek yanlı, yüzeysel, dar-kaba, inkârcı, kendiliğindenci yaklaşımlar, soyut tanımlamalar gerçeği olduğu gibi, sorunların bütünlüklü ve kapsamlı olarak görülmesini engeller.** İnceleme-araştırma, tahlil etme tarzında MLM yöntem, MLM bakış açısı uygulanmaya başlandığında ancak soyut bilimden değil, somut ve gerçek bilimden bahsedilebilir. Bunun kolay olduğu söylenemez, emek isteyen; ciddi araştırma, inceleme isteyen; yığınlaşıp, derinleşme isteyen; kısaca bilimsel tahlil isteyen (küçük burjuvaların asla yapamadığı ve başarılı olamadığı) sabırlı zahmetli ve uzun bir çalışma işidir. Bunu başarmanın zor olduğu da söylenemez. Yeter ki, devrime ve yaşanan sorunlara gerçeğe hiçbir şey katmadan olduğu gibi, doğru tarzda dürüstçe bakılsın, önyargısız, peşin hükümsüz yaklaşılsın. Küçük burjuvazinin sınıfsal gerçekliği onu çabuk zafer elde etme, çabuk başarı elde etme kolaylığına götürdüğü gibi aynı zamanda onun bu sınıfsal özelliği onu zahmetsiz bir şekilde kısa yoldan kolay bir şekilde **“bilgiye ulaşmaya”** götürür. **“kolaycılık”, “kestirmecilik”, “iş bitiricilik”** küçük burjuvazinin sınıfsal özellikleridir. Toplumun en devrimci ve ilerici sınıfı olan proletarya uzun, sabır ve emek isteyen, derin çalışma isteyen duruşu gösterebilir. Üretimden gelen düşünsel ve çalışma alışkanlığı onu gerçekler karşısındaki duruşuna ve sorgulayıcılığına da benzer tutumla yaklaşmasını sağlar. Proletarya gerçekler karşısında devrimcidir, oysa küçük burjuvazi hayalcidir. O her zaman kolaycılığı seçer. Proletaryanın devrimci ve ilerici özellikleri, sınıf terbiyesi küçük burjuvazide görülmez. İki sınıfın farklılığı her olayda ve gelişme karşısında belirgin bir şekilde kendini ortaya koyar.

Yaygın bir hal alan gözü kapalı hareket etme, sorunlara tek yanlı, yüzeysel ve dar yaklaşma alışkanlığından kurtulmak için, devrimci tarzda düşünmeye, tahlil etme yöntemini öğrenmeye ve tahlil etme alışkanlığını kazanmaya ağırlık verilmelidir. Bu teşvik edilmelidir.

Sınıf bilinçli proleterler gerçeği savunmaya (gerçeğe ulaşmak için düşünme, tahlil yönteminin devrimcileşmesi gerekir) her zaman hazır olmalıdırlar. Çünkü gerçek, halkın çıkarlarına uygundur. Gerçeği kabul etmeyen, gerçeği inkâr eden, ona sırtını dönenler, sömürücü sınıflardır, zulüm ve baskı

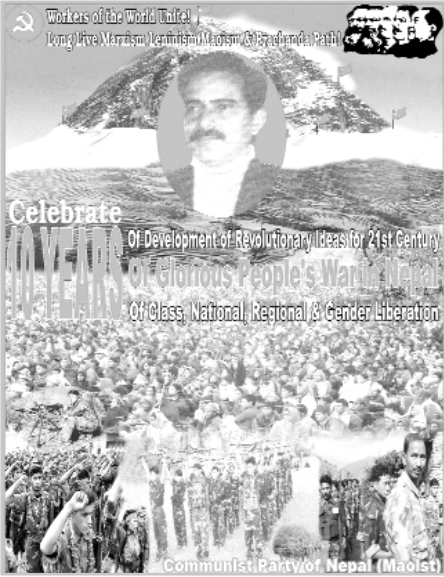
uygulayan diktatörlerdir. Sınıf bilinçli proleterler, hatalı bakış açısını, yöntem ve tavrını düzeltmeye her zaman hazır olmalıdırlar. Çünkü hatalar halkın, devrimin, partinin çıkarlarına aykırıdır. Parti komiteleri iki şeyi iyi öğrenmelidir; **Birincisi:** devrimci teori ile pratiğin sınıksız birleştirilmesini öğrenmelidir. **İkincisi:** Halk kitleleriyle sıkı politik bağlar kurmayı öğrenmelidir. Devrimci olmanın iki önemli ölçütüdür bunlar. Başarılamayan, yapılamayan sıkça üzerinde durulup altı önemle çizilmesine karşın aciliyete dair ciddi vurgular yapılmasına rağmen yerine getirilemeyen görev, başarısız çalışmalar bunlardır. Bütün hastalıkların, kötülüklerin kaynağı, başlangıç yeri burasıdır. Bugün, halkın içinde olmamak, olamamak, onlarla güçlü politik bağlar kuramamak sorunu yaşanmaktadır. Dar, küçük, sınırlı bir kesimin içinde olmak, dar bir çember içinde dolanıp durmak, halkın içinde olmak anlamına gelmez. Bugün devrimci hareketin, sınıf bilinçli proleterlerin temel ve tayin edici sorunların başında gelen, çözüm bekleyen, sorun olmaktan çıkarılması gereken, deyim yerindeyse **“kanayan yarası”** budur. Oysa yıllar önce **Başkan Mao** sınıf bilinçli proleterlere çok önemli bir vasiyette bulunmuştu; **“Halka canla başla hizmet etmek, kitlelerden bir an bile kopmamak, her durumda bireyin ya da küçük bir grubun çıkarlarından değil, halkın çıkarlarından hareket etmek, halka karşı sorumluluğumuzun Partinin yönetici organlarına karşı sorumluluğumuzla aynı şey olduğunu anlamak: işte hareket noktamız budur.”** Hareket noktası bu olunca bütün sorunlar, sıkıntılar, hastalıklar, çözümsüzlükler ortadan kalkmaya başlar. Bu yönde ileri doğru adım atıldığı oranda, gelişim ve ilerlemenin önü açılmış olur.

Sınıf bilinçli proleterler eğer devrimin temel konularında az bildiğini bilirse çok öğrenmeye çalışır. Ama her şeyi bildiğini, bir şeyi adam akıllı bilmeye ihtiyacı olmadığını iddia ederse, o asla gerçek proleter olmaz ve gelişme kaydedemez. Keza sınıf bilinçli proleterler ciddi ve sıkı çalışma göstermeksizin olayları, gelişmeleri incelemeksizin, olguları anlamaya çalışmaksızın edindiği hazır bilgiyle ya da sonuçlarla MLM hakkında çok bildiğini iddia edip, övünmeye başlarsa, o gerçekten tutarsız biri olur. **Devrimci çalışmayı, kitleleri ve devrimci savaşı örgütlemeyi öğrenmek, öğrenerek örgütlenmek, birleşerek savaşmak hem kendilerini hem de kitleleri eğiterek örgütlemek, yapılması gereken budur.**

“Nepal halkı, yüzlerce yıllık kölelikten kurtulmaya karardır”

Şayet görüşmeler başarısız olursa Nepal’in kendi Ekim Devrimi kesinlikle gerçekleşecektir. Bizler böylesi bir devrime önderlik etmeye hazırız!”

(Prachanda)

“Prachanda: Biz kraliyet sarayındaki katliamın ardından partimizle parlamenter politik partiler arasındaki birliğin tarihsel önemini gördük. Ancak 7 parti bizi dinlemedi. Biz ayrıca Siliguri (Hindistan) Toplantısında da partilerle aramızda çalışma birliğine ihtiyaç olduğunu söyledik. 7 parti demokratik dönemde halk için fazla bir şey yapmadılar. Parlamenter partiler iktidar oyunlarıyla o kadar meşguldüler ki, ne demek istediğimizi kavrayamadılar yada şöyle diyeyim, onların anlamasını sağlayamadık. Koşullar 1 Şubat 2005’in ardından tamamen değişti. Ve ardından 7 parti, geldi ve 12 maddelik anlaşmayı imzaladık.

Soru: Herhangi bir uluslararası güç sizi veya 7 partiyi birbirinize doğru itti mi?

Prachanda: Her ikisi de. Olumsuz açıdan konuşursak, Gyanendra bizleri birbirimize doğru itti. Onun olumsuz hareketleri bizleri birbirimize yaklaştırdı. Bu değişim olduğunda uluslar arası güçlerin özellikle de Hindistan’ın bizleri ‘ortak bir şeyler yapmaya’ zorladığından kuşkuluyum. 7 partide bağımsız düşünen herhangi biri kraliyet sarayı katliamının ardından ülkenin değiştiğini anlayabilir. Artık kendisini düşünen önderlere ülkenin tahammülü kalmadı. Bu kez Hindistan 12 maddelik anlaşmayı olumlu şekilde etkiledi.

Soru: Bu suni ortamda görüşmeler nasıl ilerleyecek?

Prachanda: Bu çok önemli bir şey. Diyalog sürecini sonuna kadar sürdürmek istiyoruz. Amacımız barışçıl bir yol bulmak. Ancak 7 partinin önderleri suni bir ortam yaratıyorlar. Bizim tersimizi yapıyorlar. Halkın hislerine saygı göstermiyorlar. Bizler tabandan gelen baskıyı korumak istiyoruz. Şayet görüşmeler başarısız kalırsa, Nepal’in kendi Ekim Devrimi kesinlikle gerçekleşecektir. Bizler bu devrime önderlik etmeye hazırız.

Soru: Kişisel olarak görüşmelerin başarılı olacağını düşünüyor musunuz?

Prachanda: Ben 7 partinin önderlerinin görüşmeleri başarı ile sürdürmeden yana olduğunu düşünmüyorum. Aynı zamanda uluslar arası güç merkezleri de görüşmele-

rin başarıyla sonuçlanarak Nepal ve Nepalilerin şu anki krizden ileriye dönük bir çıkış gerçekleştirmesinden yana değil. Doğrudan söylersem, görüşmelerin başarılı olacağı işaretini almadım. Ancak tekrarlısam Nepal halkı görüşmelerin başarılı olmasını istiyor. Partimiz de aynıını istiyor. Bu, halkımızın ve partimizin inisiyatifini arttırmasına bağlı bir durum. Baskı artarsa görüşmeler başarılı olabilir.

Soru: Siz ordunun yedeğe çekilmesi gerektiğini vurguladınız. Peki, sizin ordunuza ne olacak?

Prachanda: Kurtuluş Ordusu için de aynıını geçerli. Ordumuzun sayısını arttırmaya gerek duymuyoruz. Bizim Hint veya Çin ordusunu 30 veya 90 bin kişilik kraliyet ordusuyla yenme durumumuz yok. Tarihe baktarsak, Nepal Ordusunun Sugauli Anlaşmasının ardından tek yaptığı halkı öldürmek. Bizler güvenliği halkı milislerde örgütleyerek sağlayabiliriz. Şayet tüm yurttaşlar 5 yıllık askeri eğitim alırsa, hazırda 25 milyon asker olacaktır. Böyle bir ordu var olduğunda Hindistan veya Çin saldırıya da ülkemizi koruyabiliriz. Biz 500 bin kişilik bir ordu kurup onu kışlaya kapattığımızda da kimseyle savaşamayız. (...) Hadi her iki tarafın ordularını da azaltalım. Halkı milislerde eğitelim. Milis yasayı ve düzeni sağlasın. Orduyu ise yalnızca halkı eğitmek için koruyalım.

Yukarıda çevirisini yaptığımız röportaj, Nepal dilinden İngilizceye çevirideki yeterlilikleri bir kenara bırakırsak, çeşitli yayın organlarında farklı boyutlarıyla yer aldı. Özellikle Evrensel gazetesinde bu röportajın “Prachanda Hindistan’a teşekkür etti” başlığıyla yorumlanması da ilerici kamuoyunda farklı soruların doğmasına neden oldu. Bizler bu yorumun yanlı ve karalama amaçlı olduğunu kamuoyunun anlaması açısından röportajın konuyla ilgili bölümlerini çevirerek yazımıza başlamayı daha uygun bulduk.

NKP geniş kitleleri örgütlemeye devam ediyor

Nepal Devrimi önemli bir aşamadan geçiyor. Bizler teknolojinin verdiği olanakları da kullanarak Nepal’deki gelişmeleri anında takip edebiliyoruz. Bu anlamda bilgi bombardımanı da farklı sınıfsal güçler tarafından gerçekleştirilmektedir. Ancak bu durum bazı sakıncaları da doğurmaktadır. Nepal’in özgünlükleri yeterince bilinmeden, haber kaynaklarının nitelikleri göz önüne alınmadan yorumlarda bulunmak, bu etkenlerden dolayı öznal yaklaşımların doğmasına sebep olabilmektedir. Bu anlamda yorumlarımızın daha özenli bir araştırmadan sonra yapılma-

sı gerekmektedir.

Ülkenin büyük çoğunluğunda kurulu bulunan Halk İktidarına ve **Halk Kurtuluş Ordusuna** önderlik eden NKP (Maoist) açısından Nepal Devriminin askeri bir zaferle başkent Katmandu’yu ele geçirmesi mümkündür. Ülkedeki güç dengeleri, Halk Savaşına olan büyük destek ve gerici ordunun çürümüşlüğü nedeniyle başkent kuşatıldığı gerici sistemin uzun süre direnmesi mümkün gözükmemektedir. Ancak Nepalli Maoistler iktidarı zaptetme noktasında aceleci davranmamaktalar. Halkın geri kalan kısmını ve devrime doğrudan destek veremeyen sınıf ve tabakaları kazanmak, kendisini dünya kamuoyuna daha iyi anlatmak, emperyalist saldırganlığı ve Hindistan yayılmacılığını bertaraf edebilmek veya olası bir işgale karşı halkın tamamını birleştirmek amacıyla çeşitli politik manevralar ve taktikler hayat bulmaktadır. Dünyanın en büyük güçlerinden ikisi olan Hindistan’la Çin Sosyal Emperyalizminin arasında küçük bir ülke olan Nepal’e yönelik ABD, Rus ve İngiliz emperyalizminin de ilgisi oldukça fazladır. Kral **Gyanendra**’nın katliam düzenine en aktif desteği veren, Kraliyet Ordusunu en son teknoloji silahlarla donatan ve Halk Savaşını bastırmayı hedefleyen emperyalistler (yukarıda saydığımız güçlerin istisnasız hepsi) sonuç itibarıyla başarıya ulaşamamış, devrimin güçlenmesi engellenememiştir.

Emperyalizm kralı destekleyerek teşhir olmuştur

Özellikle saraydaki katliam ve daha sonrasında gerçekleşen Kraliyet darbesi Maoistlerin doğru politikaları ve Halk Savaşını yükseltmeleri ile boşa çıkmış, ülke çapındaki genel grevler ve başkent ablukaya alınması ile kraliyet tecrit edilmiştir. Böylesi bir ortamda parlamentodan kovulan partiler de halkın baskısıyla Maoistlerle ittifak yapmak zorunda kalmış ve yaklaşık 2 hafta süren büyük kitle eylemleri ve genel grev kralın sonunun geldiğini göstermiştir. Bu gözlem emperyalistler açısından da geçerlidir. Emperyalizmin böylesi bir halk hareketliliğinin yaşandığı bir ülkede krala desteğini vermesi kendisinin de ülkeden kovuluşunu beraberinde getirecekti. Bu nedenle Nepal üzerinde etkisini sürdürebilmek amacıyla 7 siyasi partiyi destekleme kararını alan emperyalistlerin de talimatıyla kral son anda bir manevra yapmış ve parlamentoyu açma “yetkisini vermiştir.” 7 parti ise Maoistlerle yaptıkları anlaşmaya ters bir şekilde kralın çağ-

rısına olumlu cevap vermiş ve hükümeti oluşturmuştur. Halk hareketi bu aşamadan sonra biçim değiştirmek zorunda kalmış, genel grev sona ermişti ancak halkın talepleri doğrultusundaki baskıları devam etmektedir. Bu nedenle “yeni” hükümet Maoistlerle barış görüşmelerine başlama kararı almış, kralın bir çok yetkisi geri alınmış ancak hükümetin ömrü yine de uzun sürememiştir. Halkın muhalefeti ve Maoistlerin çağrısıyla 7 parti geri adım atmış, hükümeti ve Temsilciler Meclisini dağıtarak Maoistlerle birlikte geçiş hükümeti kurma kararı almak zorunda kalmıştır. Geçiş hükümetinin görevi en kısa sürede Kurucu Meclis seçimlerini örgütlemek ve yeni Nepal Cumhuriyetini oluşturmaktır.

Maoistler de bu dönemde ülke çapında barışçıl, kitlesel eylemler örgütlemektedir. Halk Savaşının ardından ilk kez başkent **Katmandu**’da Maoistlere destek amacıyla yüz binlerin katıldığı bir eylem gerçekleşmiştir. Yine **Prachanda** ve **Baburam** yoldaşlar başta olmak üzere Maoist önderler Başkent Katmandu’da görüşmelere katılmaya başlamış ve ulusal ve uluslar arası medyaya açıklamalar yaparak kamuoyuna seslerini iletme çabasına girmişlerdir. Maoistler aynı zamanda daha öncesinde illegal mücadele verdikleri bir çok şehirde Parti İrtibat Büroları açarak kitlelere açıktan ve doğrudan seslenme imkanına kavuştular. Bu bürolarda Maoist kadro ve faaliyetçilerden şikayetleri olanların başvuru yapabildikleri bir bölüm de açılmakta. Böylece şikayetler üzerinden partinin soruşturma açması mümkün olmaktadır.

Geçiş hükümeti kurulacak

Emperyalistler açısından koşullar kendi lehlerine işlememektedir. Güneydoğu Asya’daki hem halklarla emperyalistler arasındaki hem de emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler açısından NKP (Maoist) hesaba katılması zorunlu bir güçtür. Nepal’in değişen yeni politik atmosferinde Maoistlerin yer almadığı bir planın oluşturulmasına imkan yoktur. Nepal halkı 300 yılı aşkın bir süredir boyunduruk altına alan feodal kölelikten kurtulmaya karardır. ↩

Emperyalistlerin ve burjuvazisinin hedefi bu pazarlıkları da kullanarak Maoistlere geri adım attırmak, Halk Kurtuluş Ordusunu silahsızlandırmak ve Maoistleri burjuva düzen içine çekmektir. Bu yönlü çeşitli girişimler de olmaktadır. Örneğin hükümet başkanı **Deuba** yaptığı açıklamada kraliyetin kaldırılmamasını, sembolik, törensel bir şekilde de olsa devam etmesini istediğini belirtmiştir. Ancak gerek Maoistlerin gerekse de halkın tepkisiyle geri adım atmış ve daha sonrasında kararı Nepal halkının vereceğini belirtmiştir. Deuba ayrıca Hindistan'a özel bir ziyarette bulunmuş ve bunun üzerine Prachanda tarafından halka karşı hareketlere girmemesi için uyarılmıştır. Hindistan ve ABD de Nepal'e maddi yardımlarda bulunacağı vaadinde bulunmuştur. Yine kral da ordu üzerinden sesini duyurmaya, kendisini hissettirmeye çalışmaktadır.

16 Haziran'da Maoistlerle hükümet

arasında imzalanan 8 maddelik anlaşmada tüm ülkede bir Geçiş Hükümetinin oluşturulacağı belirtilmiş ve bunun gerçekleşmesi için de hükümetin Temsilciler Meclisini, Maoistlerinse Halk Hükümetini ve Halk Mahkemelerini kaldırması kararı alınmıştır. **Maoistler yaptıkları açıklamada Halk Hükümetinin ve mahkemelerin Geçiş Hükümeti kurulana kadar faaliyetlerini sürdürüleceğini vurgulamıştır.**

İki taraf arasında süren pazarlıkta kilit mesele silahlı kuvvetlerin durumu üzerine yoğunlaşmaktadır. Sınıf mücadelesinde silahlı kuvvetler, iktidarı isteyen her sınıf için belirleyici bir mesele olmaktadır. İktidarın namunun ucunda olması, ordusu olmayan bir sınıfın hiçbir şeyinin olmayacağı ilkesi en bariz şekilde Nepal'de kendisini göstermektedir. Hükümet başkanı Deuba en son **8 Temmuz**'da yaptığı açıklamada Maoistler silahları bırakmadan geçiş hükümetinin ku-

rumayacağını vurguladı. Prachanda'nın yazının başındaki röportajında bahsini ettiği görüşmelerin 7 parti tarafından başarısının engelleneceği düşüncesinin altında yatan gerçek de Maoistlere vazgeçilmesi imkansız olan bu kararın dayatılmasıdır.

Görkemli iktidar yürüyüşüne devam

"Diplomatik toplantılarda kağıt üzerine imzalanan anlaşmalar, sadece daha önce muharebe meydanında kesinleştirilmiş olanı yansıtır, çünkü hiç kimse açık bir şekilde kaybetmemiş olduğu şeyden vazgeçmez." Nepal'de Maoistler önderliğinde halkın iktidar yürüyüşü tüm görkemiyle devam etmekte. İktidar perspektifiyle hareket eden Maoist Parti geniş halk kitlelerinin örgütlülüğü ve desteği üzerinden emperyalist güçler karşısında Nepal halkının kendi kaderini tayin etmesinin yolunu açmaktadır.

EL SALVADOR

Öğrenci eylemine kurşun

El Salvador'da otobüs ücretlerini protesto etmek için eylem yapan öğrencilerle polis arasında şiddetli çatışmalar yaşandı. El Salvador Üniversitesi'nden yapılan açıklamaya göre, bir yüksek okul öğrencisi polis kurşunu ile yaralandı. Polis ise öğrencilerin açtığı ateşle iki polisin kurşunlanarak öldürüldüğünü, on polisin ise yaralandığını söylüyor.

Üniversite çevresinden görgü tanıkları güvenlik güçlerinin bir helikopterden eylemcilerin üzerine ateş açtığını belirtiyorlar.

Bu açıklamayı yalanlayan polis, eylemcilere sadece göz yaşartıcı gaz siktiklerini, buna karşın eylemcilerin tüfeklerle havaya ateş ettiklerini iddia ediyor.

San Salvador hükümeti, gelişmelerden **FMLN** (Farabundo Marti Ulusal Kurtuluş Cephesi) militanlarını sorumlu tutuyor. Yoksul bir Orta Amerika ülkesi olan El Salvador'da hükümet otobüs fiyatlarını 20 sentten 25 sente çıkarmış, elektrik fiyatlarını ise %14 oranında artırmıştı.

Evrensel Bakış

"ANTI-TERÖR" KOMPLOSU GİDEREK GENİŞLİYOR!

Emperyalist güçler tarafından "**terörle mücadele**" konsepti çerçevesinde gündeme getirilen "**anti-terör**" yöneliminin kapsamı giderek genişliyor. Bu genişleme, içeriğe ilişkin olduğu kadar, en katı biçimde hayata geçirme çabası içine giren ülke sayısının da giderek artması olarak göstermekte kendini.

Önce ABD'de gündeme gelen, hemen ardından ise AB ülkelerini içine alan bu yönelim bugün, ilk başlarda sürecin sanki dışındaymış izlenimi yaratma çabasında olan, özde ise "**gözlerden kaçan**" emperyalist güçlerce de yoğun bir biçimde hayata geçirilmeye çalışılmakta.

Bu yönlü çabalara hız veren ülkelerden biri de Kanada.

Kanada burjuvazisi son süreçte, halka korku salmak ve Kanada'nın iç ve dış politikasına dramatik bir haklı hamle kazandırmak için sözde bir terör komplosu hazırlamaktadır.

Muhafazakâr hükümet, ulusal güvenliğinin önde gelen temsilcileri, kitle medyayı ve sağcı muhalefet el ele vererek, Kanada'nın **El Kaide** ve "**içerde oluşmuş**" İslami teröristler tarafından kısıpaca alınmaya çalışıldığı izlenimi yaratmaya çalışıyorlar. Böylelikle halkın, Kanada'nın savaşlarda yer almasına, Bush hükümeti ile işbirliğine, ABD ile daha sıkı ekonomik ve jeopolitik anlaşmalara ve bunun yanı sıra devlet aygıtının giderek artan baskıcı yetkilerine karşı mücadelesi kırılmak isteniyor.

Kanada Başbakanı **Stephen Harper** komplo teorisini, öteden beri Kanada'nın terörizmden muaf tutulamayacağı biçimin-

de açıklamakta ve Kanada'nın da tıpkı ABD gibi "**terörün**" hedefinde olduğunu söylemekte. Dört ay önce iktidara gelen Harper hükümeti çok tartışmalı bir kararın altına imza atarak, Afganistan'da bulunan askeri gücün süresini uzatmış ve sayısını artırmıştı.

Kanada Parlamentosu bir süreden beri anti-terör yasasını incelemeye almış bulunuyor. Kanada'da 2001 yılında çıkarılan anti-terör yasası politik "**suçlara**" katı cezalandırmalar getirmekte. Devlete, şahitleri ifadeye zorlama ve sanıkların "terör" davalarının içeriğini ve eldeki bulguların ve kanıtların kaynaklarını avukatlarından ve kamuoyunun bilgisinden saklayabilme yetkisi vermekte.

Ve geçen hafta ise "**ulusal güvenlik sertifikası**" yasasına karşı açılan davada yüksek mahkeme, devletin insanları yargılamaksızın ve mahkemeye çıkarmaksızın sınırsız süreyle içerde tutabileceği bir yasal organ üzerinde tartıştı.

Kanada hakim sınıfları "**terör tehlikesini**" bildik bir argüman üzerine oturtmaya çalışarak, önceden belirlenmiş olan sağ bir politik programı hayata geçirmeye çalışıyor.

ABD, merkez Asya ve Ortadoğu'nun petrol zengini bölgelerindeki stratejik köprübaşlarını ele geçirme planını hayata geçirmek için **11 Eylül**'ü kullanmıştı.

Aynı zamanda da, içerdeki karşıtlarını tespit edebilmek için "**vatanseverlik**" adı altındaki yasa paketini epeyce genişleterek, devreye sokmuştu.

Bush'un en sıkı müttefiki olan İngiltere'nin **Tony Blair** yönetimindeki sözde iş-

çi hükümeti ise geçtiğimiz yıl Londra'da gerçekleşen bombalı saldırıları anti-terör yasalarını genişletmek için kullanmıştı. Bu yasayla birlikte polisin yetkileri oldukça artırılırken, düşünce ve ifade özgürlükleri iyice kısıtlanmıştı. Kanada da bugün aynı yolu izlemekte. Hem de türlü komplo teorileri üretmek ve daha katı yöntemlere başvurmaya çalışarak.

Bugün Kanada'yı izleyen bir diğer ülke de Avustralya. Avustralya'nın sağcı **Howard hükümeti**, bir yandan katı bir anti-terör yasasını çıkarmaya çalışırken, diğer yandan da çalışma koşullarını çalışanın aleyhine yeniden düzenleme girişimlerine karşı giderek artan muhalefeti bastırma çabasında.

Geçtiğimiz günlerde 850 Avustralya polisi ve gizli servis elemanı, yeni anti-terör hamlesi çerçevesinde, **Sydney** ve **Melbourne**'de sayısız evi basarak, 17 Müslüman erkeği "**terör şüphelisi**" gerekçesiyle tutukladı.

Hükümeti Irak'taki ABD ve İngiliz işgaline askerleriyle ortak olan ve Doğu Timor ve Salomon adalarında aynı işgali gerçekleştiren Howard, gerici Kanada hükümetini, iktidara geldikten sonra ziyaret eden ilk yabancı devlet başkanı aynı zamanda. Birbirleriyle ortak yanları oldukça fazla olan Howard ve Harper'in en önemli "**benzerliği**" ise, her ikisinin de Bush hükümetinin politikalarına tam destek vermeleri.

Uzunca bir süredir halklara dönük "**anti-terör**" komploları teorize eden ve de bunları en katı biçimde hayata geçirme pratiklerini sürdüren emperyalist ülkelerin başında gelen Fransa ve Almanya gibi ülkeler ise, bu yönlü çabalarını artırarak sürdürmektedirler. Özellikle de göçmen-mülteci kesimleri hedef alan bu çabalar sosyal yıkım politikalarına paralel olarak tirmandırılmakta. Fransız emperyalistlerinin son gün-

lerde gerçekleştirdikleri saldırılarla bir adım daha öne geçmiş olduğunu da görmekteyiz.

Belli aralıklarla şiddetli göçmen ayaklanmalarına ve öğrenci-işçi-emekçi kesimlerin hak gasplarına karşı, yüz binleri harekete geçiren eylemlerine sahne olan Fransa, göçmen-mülteci kesimlerin, başta örgütlenme hakkı olmak üzere, her türden haklarına saldırmayı sürdürüyor.

Bu saldırılar bugün halkların dayanışması temelinde faaliyet sürdüren devrimci-demokratik kurumların "**anti-terör**" yasaları çerçevesinde basılmasına, bu kurumlara üye olanların tutuklanmasına kadar varmaktadır. Tıpkı en son **Paris Halklarla Dayanışma Derneği** üyesi olan, adresleri, iş yerleri vb. kimlikleri açık olan 5 kişinin, "**TKP/ML örgütünü finanse etmek**" gerekçesiyle tutuklanmasında olduğu gibi...

Emperyalizmin bölgedeki en sadık uşağı olan Türk egemen sınıfları da bu saldırı sürecinin dışında kalmayarak yine "**anti-terör**" kapsamında uzunca süredir gündemde olan TMY'yi yasalastırmaya hız verdiler. Emperyalist politikaların bölgede hayata geçirilmesini kolaylaştırmak için çıkarıldığı çok açık olan bu yasa resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girerse, başta devrimci ve komünist harekete olmak üzere, tüm ilerici kesimlere dönük saldırıların belki de 12 Eylül sürecini de aşacak biçimde artması, düşünce ve ifade özgürlüklerine, temel hak ve özgürlüklere dair var olan son hak kırıntılarının da ortadan kaldırılmaya çalışılması anlamına gelecektir bu.

Emperyalizmin ve uşak işbirlikçi rejimlerinin halkları kuşatarak hâkimiyet kurma çabasının ürünü olan "**anti-terör**" saldırılarını boşa çıkarmanın yolu ise, halkların dayanışmasını geliştirmekten ve emperyalizmin tüm saldırılarına karşı verilen, başta iktidar mücadelesi olmak üzere, her türden mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir!

Tarım işçisi kadınlar; "Tarlada ucuz işçi, evde köle"

Bütün bir yaz boyunca kırların ve ovaların en ağır yükünü omuzlayan ve arı gibi çalışan mevsimlik işçilerin payına göç, insanlık dışı koşullarda bir yaşam ve azgın bir sömürü düşmektedir. Belki de yaşananları bu kadar acı kılan birbirlerine ve kendilerine olan yabancılıklarıdır...

Ülkemizde üretime dönük sanayinin çok cılız olması, IMF ve DB'nin talimatları ile uygulanan tarım politikaları ile üretmez hale getirilen köylülük gerçekliği ile işsizler ordusu her gün katlanarak büyümektedir.

Sayı sınırlı olan fabrikalarda çalışan sanayi işçilerinin de patronlar tarafından 1-2 yıl çalıştırılıp işten çıkarıldığı, gerçekte işsiz sayılması gereken milyonlarca mevsimlik işçinin dikkate alınmadığı düşünüldüğünde, işsiz sayısının resmi rakamların çok üstünde seyrettiği görülmektedir.

Emperyalizme göbekten bağımlı Türk hâkim sınıfları, işçi ve emekçilere ölmeyecek ama süründürecek bir yaşam bahşetmektedirler. İşsizlik sadece bizimki gibi ülkelerde değil aynı zamanda kapitalist ülkelerde de burjuvazi tarafından bilinçli yaratılmaktadır. Milyonlarca işçinin işsiz olması, egemenlerin sömürüsünü kolaylaştırmakta, böylece ücretleri daha kolay belirleyebilmekte, işçilerin örgütlenmesinin önünü tıkamakta, sendikal çalışmalara daha kolay saldırabilmektedir. Burjuvazi için işsizler ordusu büyük bir ucuz işgücü kaynağı oluşturmaktadır. Benzer politikalar ülkemizde komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları tarafından da uygulanmaktadır.

Efendilerinden öğrendiklerini ve onların emirlerini sorgusuz-sualsiz yerine getirmektedirler. **Ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı, çarpık gelişimi ile birleştiğinde ortaya çıkan tablo kapkara olmaktadır.** Kahvelerde çay parası bile veremeyen milyonlarca genç, gelecekte umudunu kesmiş yığınlarca insan ve **"ne kadar olursa olsun"** anlayışı ile hayatını daha çekilmez hale getiren işçi adayları. Elbette bu durumdan en çok, ağızları kulaklarında hâkim sınıflar mutlu olmakta, madalyonun öteki yüzünde abartılı ve görgüsüz bir sefahat sürmektedirler.

Mevsimlik işçilerin payına göç ve insanlık dışı bir yaşam düşüyor!

Şans eseri iş bulan emekçiler işsizlik korkusunu her an yüreğinde hissetmekte, işçiler bu korku ile yatıp bununla kalkmaktadır. Patronlara düşen ise bu ateşi körüklemek ve her fırsatta kapının eşiğine ne kadar yakın

olduğunu hissettirmenin de ötesinde çalışırken bile işsizlik psikolojisini yaşatmaktadır. Tüm bu yaşananlar örgütlenmenin önünde kocaman yıkılması zor setler oluşturmaktadır. Engeller, çalışan nüfustan fazla olan işsizlerin örgütlenmesi ile daha kolay aşılacaktır. Elbette ki bu çetin ve uzun bir zaman sürecinde gerçekleştirilecek bir hedef olarak karşımızda durmaktadır.

İşsizler ordusunun adı geçmeyen ama oldukça kalabalık sıra neferleri olan mevsimlik işçilerin gündemimize girmesi, balık istifi yol aldıkları kamyon altlarında can vermeleri ya da özellikle de Kürt işçilerde olduğu gibi halkın hassas duygularını rencide ederek saldırıya uğramaları ile olmaktadır. **Bütün bir yaz boyunca kırların ve ovaların en ağır yükünü omuzlayan ve arı gibi çalışan mevsimlik işçilerin payına göç, insanlık dışı koşullarda bir yaşam ve azgın bir sömürü düşmektedir.** Belki de yaşananları bu kadar acı kılan birbirlerine ve kendilerine olan yabancılıklarıdır...

Dayanışma ve ortak bir duruş sergilemek mevsimlik işçilere bugün için anlaşılabilir gelen yabancı kavramlardır. Kuşkusuz bunun sorumlusu onları bu girdabın içine atan bir avuç asalaktır. Egemenler bireyi kendi gerçekliğine, emeğine ne kadar yabancılaştırırsa hâkimiyetini öylesine kolay kurmaktadır. Hatta çoğu zaman işçiler egemenlerin saldırılarından öyle etkilenmekte ki, **"kraldan çok kralcı"** olabilmekte, kendi cellâdını ondan fazla savunabilmektedir.

Mevsimlik işçiler içerisinde en zor şartlara sahip olanlara kadınlar ve çalışmak zorunda bırakılmış çocuklar... Kadınlar, ağır çalışma koşullarının altındaki işin yanısıra, temizlik, yemek ve çocukların bakımıyla da ilgilenmek zorundalar. Çocuk işçilerse, okulda ya da oyunda geçirmeleri gereken zamanı tarlalarda çalışarak geçiriyorlar.

Sarı sığın altında ölmeyecek kadar bir ücrete...

Mevsimlik işçilerin yoğun olarak da Türkiye Kürdistanı'ndan gelen Kürt milliyetine mensup işçilerin geldiği yerlerden biri de **Çukurova Bölgesi** olmaktadır.

Bölgenin cehennemi aratmayan sıcakta iş bulma umudu ile gelen işçileri, zor günler beklemektedir. İşsizliğin yoğunluğu ile işçileri getiren elçiler, tarla sahipleri ile aylar öncesinden anlaşmakta ve fiyatı da yine on-

lar belirlemektedir.

Mevsimlik işçilerin yaşam koşullarını daha yakından tanımak, onlarla sohbet etmek amacıyla Mersin'e bağlı **Kazanlı Belediyesi**'ne doğru yola çıkıyoruz.

Yol boyunca göz alabildiğine uzanan yüksek seralar işçilerin aynı zamanda kâbusu. Bölgenin dışında 35-40 dereceye ulaşan sıcaklığı seraların içinde 45'lere ulaşmakta. Zayıflamak için saunalara milyarlar akıtan sonradan görme zenginlerimizin burada geçireceği birkaç gün sanırız oldukça zayıflamalarına neden olacaktır.

Yöreyi gezerken ilk hedefimiz seralarda çalışan kadın işçilerle konuşmak. Ancak amacımıza ulaşmamız hiç de kolay değil. Tesadüfen yolda karşılaştığımız kadın işçilerin fotoğraflarını çekme girişimimiz feodalizmin ağlarına takılıyor ve başarısız oluyoruz. Ancak uzun bir gezintiden sonra değişik illerden gelen ve çadırlarda yaşayan işçilerin ve kadınların yanına gidiyoruz.

Belediye Başkanı'nın kendilerine **"tahsis ettiği"** tarlada ikamet eden işçiler, ona şükran borçlular! Başkanın bu tutumu işçi sevgisinden kaynaklanmıyor. Elçilerle ve toprak ağalarıyla ücretleri belirliyor. Ücretler pek çok yerde 16 YTL iken burada 14 YTL.

İlk olarak **Urfalı Ekrem**'le sohbet ediyoruz. Daha doğrusu etmeye çalışıyoruz. Sorulara kısa cevaplar vererek sıkıldığını belirtiyor. Eşi ve küçük çocuğu ile gelmiş. Urfa'da yapabileceği bir işi yok. O da pek çok işçi gibi elçi için **"Allah zeval vermesin"** dileklerinde bulunuyor. Ona kadın işçilerle konuşmak, eşiyile görüşmek istediğimizi söylüyoruz. Yine feodalizm tüm hünerini sergiliyor ve Ekrem eşinin konuşmak istemeyeceğini söylerken bizi de şöyle bir süzüyor. **"Kötü bir niyetimiz olmadığına ve iyi çocuklar olduğumuza"** ikna olduktan sonra Şehizar'ın yanına götürüyor bizi. Ekrem için Şehizar **"kimseye ait değil"**, çünkü evli değil.

Çadırların arasından geçerken tarlada oynayan, üstü başı yırtık, çamur içinde ama gözleri pırl pırl çocuklar peşimizi bırakmıyor. Belli ki elimizdeki kamera ilgilerini çekiyor, onlar da ünlü olmak istiyor!

Şehizar, iki küçük kardeşi ve annesi ile su kanalının altında yaşıyor. Yere bir hasır serili. Bizi **"içeri"** buyur ediyorlar, oldukça sıcaklar. Şehizar'la sohbet etmeye başlıyoruz. 20 yaşında, iki kardeşine ve annesine bakıyor, 10 yıldır seralarda çalışıyor. Erkek kardeşleri ve babası kendilerinden ayrı ve onlara sahip çıkmıyor. Diğerleri gibi o da elçiden büyük bir minnettarlıkla söz ederek hayır dualarını esirgemiyor. Şehizar konuşkan ve rahat, okumak istemiş, ancak hem maddi durumları engel olmuş, hem de babası.

Eşit işe, farklı ücret...

Genç yaşında ailenin tüm sorumluluğunu üstlenmiş, buna alışmış görünüyor, anlatırken doğal bir şeymiş gibi anlatıyor. Babasına ve kardeşlerine bir sitemi yok, artık her şeyi kabullenmiş. Sohbet boyunca annesi hiç konuşmuyor, daha çok bizi ince ince süzerek vakit geçiriyor. **Kadın olmanın zorluklarını anlatıyor Şehizar.** Sabah 6'da kalkıyor akşama kadar çalışıyor, erkekler 14 YTL alırken, kadınlara 10 milyon veriliyor. Bunun haksızlık olduğunu söylüyor, ama çok da üstünde durmuyor.

"Kadınlar göğün yarısıdır" sözü bu ortamda daha bir anlam kazanıyor bizim için. Kadınlar olmadan işlerin devam etmesi imkânsız. Hacim olarak yarısını işgal etseler de göğün, iradeleri ve düşünceleri o kadar yer kaplamıyor. Bunu anlamamız geç olmuyor. Erkek komşuları geliyor yanımıza az sonra. İnişiyatifi eline alıyor ve Şehizar'ı konuşturuyorlar. Biz sohbeti Şehizar'a kaydırırken onlar da kendine.

Tarladan kurtuluş umudu: evlilik

İş yapmada kadınların çok daha fazla çalışması erkek işçilerce yadırganmıyor her yerde olduğu gibi. Ne de olsa bu onların **"görevleri"**. Fazla işe ses çıkarmasalar da, kadınlara fazla söz hakkı tanımama gibi bir düşünceleri var. Kadının az konuşanı ve çok çalışanı makbul ne de olsa!

Şehizar'ın pasif tutumuna karşılık son bir hamle yapıyor ve sonunda biz teslim oluyoruz. Yanlış anlaşılma kaygısı, ortam buna müsait iken, bizim daha alttan almamıza neden oluyor. Erkek işçinin bizi dinlememesi ve sohbetin verimsizleşmesi üzerine kalkıyoruz. Şehizar'dan fotoğrafını çekmek için izin istiyoruz, önce annesine bakıyor sonra komşusuna, biraz endişelense de sonradan kabul ediyor. Ne de olsa genç ve bekâr; çevredikilerin neler düşüneceğinden korkuyor.

Sohbet sırasında dikkatimizi çeken Şehizar'ın evlilik ile ilgili sorulara oldukça olumlu cevap vermesi oldu. Kadınlara verilen kültür öylesine etkili ki, bekâr bir kadın kendini yalnız ve zayıf hissediyor, evlenmenin hayatını kurtaracağını düşünüyor. Bu yüzden de müstakbel damat adayının kişiliği üzerinde çok durmuyor. Toplumun bekâr kadınlara bakış açısı ve ağır baskısı genç kadınların bir an önce **"kocaya varmalarına"** neden oluyor.

Feodalizmin kafalarda yarattığı örümcek ağları yaşamı da çepeçevre sararak insanları karanlığa mahkûm ediyor.

Ziyaretimizi gecenin bastırması ile sonlandırıyoruz. Bölgeden uzaklaşırken yaşamımızda büyük bir eksiklik olduğunu düşünüyoruz!

Göğün yarısı bu durumdayken sizce haksız mıyız?

Bir sevda masalı; Mem ü Zin

Yayınevi: Hasat Yayınları

Çeviren: M. Emin Bozarıslan

Anadolu ve Mezopotamya... Tarihin en eski yerleşim yerlerinden olan bu coğrafyada yaşayan halklar, yazılı edebiyat oluşmadan çok önce dilden dile sözlü edebiyat oluşturmuş ve yansıtmışlar yaşananları. Bugün bu coğrafyada yer alan halkları anlamak için geçmişten geleceğe oluşan kültürlerini incelemek ve bunlardan öğrenmek gerekiyor. Kürt halkının kültüründe önemli bir yeri olan destanlar bize bu konuda pek çok veri sunuyor. Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı dikkate alındığında destanların toplumun kültürel şekillenmesinde ve ruh dünyasında önemli bir yeri vardır. **Mem ü Zin** ise bunlardan sadece biridir.

Kitap XVII. yüzyılın sonlarında Ehmeye Xani tarafından kaleme alınmıştır. Mem ü Zin Kürt halkı arasında "**Meme Alan**" adıyla bilinen oldukça eski yaygın bir destandır. Tıpkı Ferhat ile Şirin'de olduğu gibi yüzyıllardır halk arasında anlatılan ve anonim bir özellik kazanan bir hikâyedir.

Ehmeye Xani, 1651 yılında Hakkari'nin Han köyünde dünyaya gelmiştir. 14 yaşlarında yazarlık hayatına başlamış, kısa süre içerisinde ilim ve kültür alanında ün salmış, bu yönde kendini geliştirmiştir. Kitabın yazımına 1690 yılında başlamış ve 1695'te tamamlamıştır. Yazarın eserleri pek çok dile çevrilmiştir. **Eqida İmane** (İnanç Yolu), **Nubara Bıçukan** (Küçüklerin Turfandası) bunlardan birkaçıdır.

Büyük ozan Ehmeye Xani "Meme Alan" destanından ilham alarak destanı kendi çağının gerçekliğine uyarlamış ve kendine özgü bir üslupla yeniden kalıba dökmüştür. Ozan, böylece hem destanı yok olmaktan kurtarmış hem de Kürt ve dünya edebiyatına ölümsüz bir eser kazandırmıştır.

Ozan, eserinde yaşadığı dönemin gerçekliğini bir aşk hikâyesinin etrafında oldukça akıcı ve ustaca tasvir etmiş, dönemin kültürel özelliklerini, egemenlerin halka karşı yaklaşımını, devletin işleyişini başarılı bir şekilde yansıtmıştır. Kürt toplumunun yaşam tarzını, geleneklerini, örf ve adetlerini derinlemesine aktarmıştır. Yazarın özellikle olayları doğanın tasviri ile anlatımı oldukça etkileyicidir. Sevgiye, aşka, iyilik ve kötülü-

Bir sevda masalı; Mem ü Zin

ğe, adaletsizliğe karşı yaklaşımı doğanın akışı içerisinde benzetmelerle yapılmaktadır. Kitap boyunca zulme karşı bir isyan çağrısı okuyucuya eşlik etmektedir. Ozanın doğaya dair gözlemlerinin derinliği okuyucuda büyük bir hayranlık oluşturmaktadır.

Kitap boyunca dikkati çeken en önemli anlatım tarzından biri de zıtların birliğinin, diyalektik hikâyenin içinde ustaca işlenişidir. Ozan iyilik ve kötülük, haklı ve haksız, güçlü ve güçsüz diyalektiklerini Mem ile Zin'in arasındaki sevgiye, dönemin toplumsal koşullarına, devletin idaresine, köylülerin birbiri ile ilişkilerine yaratıcı bir şekilde uyarlayabilmiştir. Anlatım öylesine akıcı ve ustaca yapılmış ki, diyalektik herkesin anlayabileceği anlaşılır bir hale gelmektedir. Tüm bunlar hayatın ve doğanın olağan seyri içerisinde günlük doğal olaylarla verilmiştir.

Örneğin; güneşin doğuşu, ateşin yakılması, suyun akışı, fidanın büyümesi, yağmurun yağışı vb. örneklerle çok zengin bir anlatım gücü yaratmıştır.

"Ey yüksek payeli padişah
Ey tahtı felek olan padişah!
Benim bilgimle ne mümkün seni övmek!

Büyük güç sahibi Allah'tır seni öven
Yüz defa hayatına and olsun ki ey işi iyilik olan

Bizim iki yüz yük çekse de günahlarımız
Ve şu yüz derecelik kötülüğümüzle
Yine senden ümitsiz olmayız bizler"

Ozanın dönemin koşulları ve kültürü içinde padişaha yaklaşımı böyledir. Eser boyunca egemenlere eleştiri ve emekçi köylülerin yaşadığı acılar sık sık dile getirilmektedir. Hikâye **Botan**'da geçmektedir. Botan beyinin Zin ve Siti adındaki iki kızı ile, **Tacdin** ile **Mem** adındaki iki gencin **Newroz** kutlamaları sırasında karşılaşması ve birbirlerine âşık olması, yüzüklerini değiştirmesi ile kitabın akışı başlamaktadır. Aşka düşen gençler dadılarına bu durumu anlatırlar, ardından onların aracılığı ile buluşurlar. Siti ile Zin'in ve Mem ile Tacdin'in tasvirleri çok etkileyicidir.

Mem ile Tacdin için ozan şöyle der;

"Her biri kemaliyle bir dolunay
Her biri güzelliği ile padişah göğsü
Güzellik yönünden her biri bir güneş
Her biri konuşmasıyla göğüsleri yakardı
Zin ile siti için ise;

Biri doğruluk bağının selvisiydi
Biri fazlasıyla şirin son derece şirin
Öbürü gönüllerin ruhuydu, hurilerden dönmeydi

İki zülûf sümbül çiçeğine benzerdi
İki yanaksa kırmızı gül yüzünün renginden"

Birbirleri ile buluşan sevgililerin bu durumu bir süre sonra beye ulaşır. Botan beyi Zeynidin önce kızlarını vermek istemez sonra ikna olur. Ozan beyi;

"Beyler içleriyle ve dışlarıyla
Şüphesiz ateşe benzerler

Görünüşte güzel yüzlü ve nurludurlar
Aslında ise idare etmekten uzaktırlar
Merhamet edince güneşe benzerler
Kahredince güneşe benzerler
Sakin ha inanmayasın onlara sen!
Baba, evlat ve kardeş bile olsa.
Özellikle beddâh yakınlar

Onlara yaklaşırlarsa... Allaha sığınırız"
dizeleriyle tanımlar. Yazar, beyin köylülere uyguladığı zulmü her fırsatta dile getirmekte ve beyleri yerden yere vurmaktadır. Bu ha-

liyle safını da belirlemektedir. **Bey Siti** ile **Tacdin**'in evlenmesine izin verir. Ancak Mem ile Zin'in kaderi çok farklı olacaktır. Beyin yanında çalışan azıllı bir halk düşmanı ve katil olan **Bekir**, beyin kanına girer ve Zin ile Mem'in kavuşmasını engeller.

Allah yokluktan var edince
Zıtları zıtlarla açıklığa kavuşturdu
Bu aydınlık, karanlık, küfür ve iman
Bu cennet, cehennem bahçe ve ateş
Bu soğuk sıcak yaş ve kurular
Bu toprak, hava su ve ateş
Bu gece gündüz, gölge ve güneş

Yazar Bekir'i anlatırken zıtların birliğinden söz eder. **Bekir'in egemenlerin zulmü için gerekli olduğunu, onun gibi cellâtlar olmadan iktidarın korunamayacağını anlatır.** Arkadaşlar arasındaki bağ da dikkat çekicidir. Birinin en mutlu günü diğerinin en kötü günü olmakta, biri mutlu olduğunda öteki mutsuz olmaktadır. Zin, Mem ile buluşamayınca derde düşer. Zin'in özellikle bu bölümde pervane ve mum ile konuşması ozanın tüm yeteneğini ortaya koymaktadır. Aynı durum Mem'in **Dicle** ve rüzgârla konuşması için de geçerlidir. Anlatım eşsiz ve muhteşemdir! Bir gün bey ava çıkar, dönüşte âşıkları beraber görecektir. Tacdin'in bu sahnedeki tutumu aralarındaki dostluğun anlaşılması bakımından önemlidir. Tacdin, beyin dikkatini çekerek dostunu kurtarmak için evini yakmaktadır.

Beko, bir hile ile Mem'i zindana attırır, ardından başka bir hile Zin'e gösterir, amacı Mem'i öldürmektir. Sevgililer arasındaki ilişki anlatılırken halkın tepkisi, duyguları sürekli aktarılmaktadır. Yani yaşanan aşk sa-

dece iki kişi ile sınırlı değildir olayın toplumsal boyutu asla ihmal edilmemiştir. Âşıkların birbirleri için harcadıkları emek; sevginin tarifi, anlamı bakımından öğreticidir. **Sevginin emekle kurulan bağı çarpıcıdır. Buradaki sevginin toplumla ilişkisi üzerinde önemle durulmalıdır.** Mem yaşadığı acıya daha fazla dayanamayarak ölür, ardından Tacdin de Beko'yu öldürür. Ancak ozan bu tutumu doğru bulmaz, ona göre Beko olmasaydı böyle bir destan yaratılamazdı; tıpkı sıcak olmadan soğuk, yaşam olmadan hayatın olmayacağı gibi. Zin Mem'in mezarı başında can verir. İkisini beraber defnediler Beko'yu da yanlarına. **Zin Beko için şöyle der;**

Baştan gerçi bize cefa gösterdi
Sonunda bize vefa gösterdi o
Gerçi o kendisi için kötülük yaptı
Ama bizim hakkımızda isabetli davran-
dı

Mezarın başında iki fidan yetişir ve birbirlerine dolanır. Beko'nun mezarından da dikenli bir ot yetişir ve aralarına dolanır.

Destanın dili oldukça rahat, bilimesi zor kelimelerin altta tanımları da yapılmış. Hikâye ile ilgili yapılabilecek pek çok yorum var ancak hepsini vermek mümkün değil. Gerisini ve buzda-

ğının görünmeyen kısmını merak edenler kitabı bir an önce edinmelidir.

Sevginin egemenler tarafından paraya havale edildiği günümüzde, halkımızın kültürünün derinliklerinde güzel bir yolculuğa çıkmak isteyenler için doyumsuz bir eser. Fedakârlık ve emekle yoğrulmuş bir sevginin üstüne yazılmış muhteşem bir yapıt. Şimdi sevgiyi yeniden keşfetmek ve tanımlamak için okuma zamanı!

(Bir İK okuru)

Mersin'de film gösterimi

Mersin LÖB Girişimi, yaz sürecinin başlamasıyla beraber değişik yerlere gidecek liselilerle okullar açılmadan son defa bir araya gelerek bir film gösterimi düzenledi.

30 Haziran Cuma günü saat 14:00'te **Kristal-İş Sendikası**'nda düzenlenen "**Yol**" isimli film gösterimi açılış konuşmasıyla başladı. Yaz sürecinde liselilerin kendilerini geliştirmesi gerektiği belirtildikten sonra, filmin çekildiği koşullardan söz edildi. Ardından Ahmed Arif'in bir şiiri okunarak gösterime başlandı. Beğeni toplayan gösterimin ardından **Nazım Hikmet** ve **Ahmed Arif**'ten şiirler okunarak, etkinlik **Çav bella** parçası söylenerek sonlandırıldı. (Mersin)

Gülümsemeni astık yüzümüze, kavganı sürdürüyor yoldaşların...

20 Temmuz 1992'de içinde bulunduğu arabanın çevrilmesi sonucu çıkan çatışmada ölümsüzleşen, Parti değerlerinden hiçbir şeyin düşmanın eline geçmemesi için sergilediği tavırla ardıllarına örnek olan yigit komünist **Emre Bilgin**'in anısına daha önce bir yoldaşına yazmış olduğu iki mektubu yayınlıyoruz.

Partili duruş, Emre Bilgin'in mektuplarında faaliyetin farklı alanlarına dair sahip olduğu bilgi ve kafa yoruyla gösteriyor kendini, öğrenecek çok şeyimiz olduğunu gösteriyor bize çok yönlülüğüyle...

Biliyorsundur, ben '82-86 yılları arasında İstanbul cezaevlerinde 3 yıl kaldım ve tahliye oldum. Bu cezaevi yaşantısı benim için iyi oldu diyebilirim. Çünkü cezaevinde kendimde-bilincimde-nitelik sıçraması olduğunu söyleyebilirim.

Geçmişte, o dönemin hareketliliği ve insanları saran politikanın içinde kendimizi bir anda bulduysak da, ciddi bir yönlendirme, sağlıklı bir gelişim yerine daha çok kişisel çabalar, öğrenme merakı, yeni yeni dünyalar fethetme ve "gençlik heyecanı" da bir araya gelince; nerede hareket varsa oraya koşuran bir süreç yaşadık. Bu dönemi gayet iyi bilirsin ve ardından bir 12 Eylül süreci; hayal kırıklıkları, çekingenlikler, yılgınlıklar vs. Sanırım, cezaevine düşmeseydim, bu oturmamış politik yapımla politika sahnesinden silinir giderdim ve bence doğaldı da bu. İşte cezaevinde ilk önce bu kavrayış gerçekleşti bende. Ardı sıra da iç hesaplaşma. Çıktıktan sonra da, bir başka sıçrama yaşadığıma inanıyorum. Pratik mücadele ve sorunları geçmişin devamı olsa da geçmişten bir hayli farklıydı. Bu mücadele ve yılların biriken sorunlarının karşısında hareketli, canlı bir siyasi ortamı yaşadık. '86 Konferans öncesi, '87 Konferansı ve '88 hareketliliği. Tabi bu arada, özellikle '86 ile beraber toplumsal muhalefetin yükselmeye başlaması, insanların sokağa çıkmaya başlaması, örgütlenme çabaları... Hızlı, karmaşık bir süreci çok hızlı yaşadık. Sevinçler, acılar, üzüntüler, kaygılar, seviler, coşkular içinde. Yanı başımızda dün birlikte olduğumuz, yediğimiz, içtiğimiz, güldüğümüz, ağladığımız kardeşlerimiz fiziki olarak bizi bırakıyorlardı. Hem ne bırakış, içim burkuluyor, tüylerim diken diken oldu. Haykırarak yere bir bir düşerken gözyaşlarını insanın saklayıp içine akıtması kadar kötü bir durumu yeni yaşadığımı biliyordum ve ne kadar da zormuş. İnanamıyordum, ama artık yanımda yoklardı ve onları sahiplenmenin, mücadelelerine sarılmakla olacağı inancıyla kinimi anlatamam.

Öğrenciydim, okulda birçok öğrenci arkadaşım konuşuyor, tartışıyorlardık. Dernek temsilcisiydim, sürekli akademik sorunlarla boğuşuyorduk. Tecrübelerimizi buralara aktarıyorduk. İlk öğrenci eylemle-

rinin önderliğinde rol oynuyorduk. Çelenk eyleminde 87'de 1 ay şubede kaldım. Toplumda kısmi de olsa hareketlilik başlamıştı. Bu arada ailenin sorunları çığ gibi büyümüş olmasına karşın bir bir çözümlüyorduk. Bu yolda hızla yol alıyorduk. Bir takım şeyler yerine oturmaya başlamıştı. Ama beklediğimiz birşey gerçekleşti. DABK olayı(...) **Metris firarı** ile aranır duruma düştüm. Hukuki durumunda **Kırşehir Firarı** ile **Diyarbakır firar** girişimi suçlamasının yanısıra... olayı da var. Fakat, işkencecileri kendi evinde yenilgiye uğratmaktan, insanlık ve kardeşlerim adına mutluluk duyarak savcılıktan çıkmayı beklerken, sanırım MİT'in raporları sonucu tutuklandım!

Yeni açılan dönem, geçmişin devamı olsa da geçmişten bir hayli farklı demiştim. Evet, kesinlikle öyle. Geçmiş bir anlamda bizlere hazır sunulmuştu. Ama 12 Eylül sonrası bugün hemen her şeyi yeniden inşa etmek zorundasın. Geçmiş inşa edenler, bugün sahnede yok veya inşa etmekten çok yıkma çabası içinde. Legalcilik, barışçılık, özgünlük, bireysellik çok yoğun. Bunun nedeni de, devrimci hareketindurumu.

Devrimci hareket güçsüz olduğu için, 12 Eylül'ün ideolojik saldırılarının etkilerini bugün tam olarak kırabilmiş değil, insanlara yoğun olarak ulaşabilmiş değil. Yılgınlık tayfası, devrimcilerin cephesinde tam anlamıyla karşı bir rol oynuyor. Ve düşmandan daha etkili olabiliyorlar diyebilirim-bir yanıyla-! Ayrıca, kurtuluşu su yüzüne çıkarmakta bulanlar, ortalığı karıştırıyorlar. Kitlelerin en geri yanlarına hitap ederek, bugün ses bulabiliyorlar. Fakat, özellikle gençliğin bu noktada çok çabuk politizasyon yaşayıp (geçmişe nazaran cüzi olsa da) belli bir kitleyi-ileri- bunlardan koparması ve peşinden de etkilerinin genel kitlede kırılması bugün son aşamalarına vardı. Bizim gibi ülkelerde gençliğin böyle dönemlerde aktif pozisyonlar sergilemesi doğaldır.

Önemli olan bunu iyi kanalizasyon etmek ve bu potansiyeli heba etmemektir(...)

İstersen biraz buradan bahsedeyim. Hala müşahade hücrelerindeyiz. Ama ilkgünden farklı olarak buraları yaşanır hale getirdik. Biz 16 kişiyiz.

Burada yaşamımız düzenli sayılır, arkadaşlarımız genellikle yeni, bu yüzden seviye sorunumuz var, ama çalışmalarımız da buna paralel gidiyor.

Buraya sürekli yeni insan geliyor. Siyasi koşullar tıklım tıklım dolu. Bizim burası 40 kişilik 47 kişi kalıyor. Yan tarafımız da aynı, orada 56 kişi kalıyor. Kadınlar koşusu da 40'ın üzerinde. Çoğunluğu 1 Mayıs ve öğrenci hareketlerinden gelmiş durumda buradakiler. Bizim yanımda da, bu İstanbul Üniversitesi'nde polis kulübesi

taşlamak ve yakmaktan gelen genç bir arkadaşımız var. Sanırım şimdilik yeter. Yine devam ederiz. Oradaki tüm arkadaşlara selamlar, sevgiler. Hepinizi özlemlerle kucaklıyorum.

Sevgilerle...

1.7.89

Canım yoldaşım,

Esas konumuz, yani sendikalara dönüştürülebiliriz artık.

(...)

"Sadece mevcut düzene temelden ve esas-tan karşı çıkan-

ların örgütlenmesi" anlayışı doğru bir anlayış değil ve bana göre sınıf sendikacılığını tarif etmiyor. Bu, Lenin'in de eleştirdiği "sol" bir bakış açısı ve mahkûm edilmeli. Öncelikle **"mevcut düzene temelden ve esastan karşı çıkanların"** örgütleneceği yer artık sendika değil, Partidir. Dolayısıyla bu anlayış, sendikal faaliyetle, Parti faaliyetini birbirine karıştırıyor. Alman "sol"ları da benzer bir şey savunuyor ve kuracakları **"işçi birlikleri"**nde örgütlenmenin koşulu olarak **"sınıf savaşımını, Sovyet sistemini ve diktatörlüğünü kabul etmek yatar"** diyorlar. Şimdi bir düşün, bir sınıf sendikası örgütleyecek ve burada **"sadece mevcut düzene temelden ve esastan karşı çıkanları"** örgütlenmesini hedefleyeceksin. Tabi ki bu (şu durumda) işçi kitesinin çok az bir bölümünü kapsayacak ve büyük bölümünü reformist, gerici sendika ağalarının eline bırakıp, "sınıf sendikacılığı" yapacaksın!

"Sınıf sendikacılığını merkezi bir politika olarak tespit etmek yeterlidir" anlayışına gelince; bu da doğru değil, içi boş bir anlayış. Fiiliyatta bir şey olmadıktan sonra, tespit etmişsin-etmemişsin, neyi değiştirir ki bu?

Geriye bir ve ikinci şıklar kalıyor. Birinci şıktaki **"Sendikanın ekonomik de-**

mokratik mücadelesinin, devrim mücadelesine tabii kılınması" anlayışı, ikinci şıktaki **"yönetimi elde bulundurma ve örgütlenmeyi de ona göre yapma"** anlayışıyla birleştirildiğinde, doğru anlayış ortaya çıkıyor bana göre. Yani sendika yönetimini elde bulundurup (ya da önemli bir etki gücüne sahip olup) onun ekonomik-demokratik mücadelesini devrim mücadelesine tabii kılabilmek; işte sınıf sendikacılığının tarifi bu olsa gerek.(.....)

Bir diğer alıntı, "kitle örgütlerine parti önderlik etmelidir." Elbette istenilen birşeydir ve buna çalışılmalıdır ancak, bunu bir dogma olarak algılayıp, partinin önderlik etmediği ya da fazla bir etkinliğinin bulunmadığı kitle örgütlerinde çalışmayı yadsımak yanlış olur. Türk-İş'in bir sınıf sendikasına dönüştürülmesi, ihtimal dahilinde olmayan bir durum, en iyimser tahminle, reformcu ve daha az uzlaşıcı bir yapı haline gelebilir ki, bunun için yoğun bir çaba harcamak (bizim açımızdan) gereksiz. Bizim çabamız etkin bir muhalefet oluşturarak, alttan zorlamasıyla daha ileri bazı adımların atılmasını sağlayabilir, buna yönelik olabilir. Türk-İş bugün mevcut düzenle tam bir uzlaşma içerisindedir. Tabandan gelen zorla-

malar sonucu bazı çıkışlar yapıyorsa da, bunlar sadece sözde kalıyor. Bir de mevcut düzenle çelişkiye düştüklerinde bazı çıkışlar yapıyorlar. Tabi bu sınıfın değil, kendilerinin menfaatleri gereği oluyor. Örneğin sendika yöneticiliği ile ilgili yasada işlerine gelmeyen süre sınırlaması için birçok yaygara kopardılar ve yasanın kendi işlerine gelen biçimde değiştirilmesiyle birlikte sesleri kısıldı.

(...)

Diyorsun ki, **"Fokurdayan bir kazan, uyanmaya çalışan bir dev varsa onun yanında olup, ona belli bir yön vermenin gerekliliğine inanıyorum"** Evet, böyle bir durumun olduğu açık ve gelen tüm haberler bu doğrular nitelikte. Günlük burjuva basını bile gözlemci bir tarzda takip etmek, bunun çok açık bir biçimde görülebilmesini sağlıyor. Bize düşen görev, uyanmakta olan bu devin uyanışına yön vermeye çalışmak (tabi bunu yaparken ondaki eğilimleri de hesaba katmak) ve mümkün olanın (buranın altını çiziyorum) en iyisine doğru yürümesini sağlamaktır. Atılamayacak adımlar nasıl atabiliriz diye hayale dalmamalı, atılabilecek en iyi adımları saptamalıyız.(...)

Herkese selam ve sevgiler.

16 Şubat 1989

Emre

Devrim; adanmış ömürler ister, hesapsız...

Osmanlı'dan devraldığı katliamcı geleneğini aynen devam ettiren TC devleti, gerekli gördüğünde kendi burjuva hukuk kurallarını çok rahat çiğnemiştir, ve çiğnemektedir. Sıkça başvurduğu yöntemlerden biri olan yargısız infazlardan birine sahne olmuştur Maltepe, aynı zamanda büyük bir direniş de...

19 Temmuz 1992 tarihinde, Kartal Maltepe'de polis yargısız infazıyla evde bulunan **Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar ve Ramazan Ceviz** katledilmiştir...

Hasan Demir (Ünal); Bursa Yenişehir doğumludur. İlk olarak

TMLGB'de örgütlenmiştir.

Nurgüzel Yaşar; 1969 Kars Selim Baykara köyü doğumludur. Anne tarafından Çerkez'dir. İstanbul Gültepe'de geçirir yaşamını.

1991'de profesyonel devrimciliğe başlar. Yaşamı boyunca insanlarla iyi bir iletişim kurmuş ve bu özelliğiyle kendini sevdirmiştir.

Ramazan Ceviz; Adıyamanlı bir işçi ailenin çocuğudur. Aile sonradan Adana'ya yerleşmiştir. Uzun yıllar TİKB içerisinde faaliyet yürütmüştür. 1979'da yakalanır ancak 1980'de firar eder. 1982'de TKP/ML saflarına geçer. 1984 Şubat'ında yakalanır. Pek çok hapis-

hanede yatar: Selimiye, Metris, Adana, Mersin... Daha sonra hakkındaki idam cezası onaylanmışken, yasadan yararlanarak tahliye olur.

Üzerinden 30 adet kurşun yarası çıkan Ramazan Ceviz'in ayak topuğunda kurşun yarası olması, boyun ve kolunun kırık olması nasıl vahşice katledildiklerinin kanıtıdır. Ramazan Ceviz Adana'da, Hasan Demir Bursa'da, Nurgüzel Yaşar İstanbul'da toprağa verilmiştir.

Bu yargısız infazlar TKP/ML TMLGB güçleri tarafından molotoflu saldırılarla protesto edilmiştir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Tuncay Bali: Malatya doğumludur. Üniversitede okurken tanışır Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle. Zeytinburnu'nda demokratik kitle örgütlerinde faaliyet yürütürken 16 Temmuz 1977'de bir sivil faşist tarafından katledildi.

Erol Doğan: Sivas Divriği Arıkbaşı (Birestik) köyü doğumludur. Zeytinburnu'nda 24 Temmuz 1977'de bir sivil faşist tarafından katledildi.

Paşa Soylu: 18 Temmuz 1980'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Hasan Gülünay: 1965 Erzincan Kemah doğumludur. Çalışmak için geldiği İstanbul'da Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır. 1980 döneminde oluşan kopukluğunu 1983'te giderir. 1987'de TİKKO'nun şehir askeri faaliyeti içinde görev alır. 20 Temmuz 1992'de evinden çıktığında gözaltına alınır ve gözaltında kayıpların ilklerinden biri olarak ölümsüzleşir.

Mustafa Kalkan: 1958 Dersim Hozat Kimik (Buzlupınar) doğumludur. Hozat çevresinde faaliyet yürütür. 1982'de tutuklanır ve Elazığ Hapishanesi'ne konur. Buradan bir grup yoldaşıyla birlikte firar eder. TİKKO gerillalarına katılır. Özgül durumu nedeniyle yurtdışına çıktığında 17 Temmuz 1993'te bir trafik kazasında yaşamını yitirir.

M. Tahsin Budak: 1957 İskenderun doğumludur. Arap milliyetindedir. Liseli yıllarında tanıştığı düşünceleri Almanya'ya işçi olarak çalışmaya gittiğinde de devam ettirir. Ülkeye dönüp burada mücadele etmek isterken, 21 Temmuz 1995'te trafik kazası sonucu aramızdan ayrılmıştır.

Akner Çağlar: 1961 Erzincan Tercan doğumludur. 1980 öncesi İstanbul Bağcılar'da faaliyet yürütür. 1981'de yakalanır. 6 yıl TKP/ML dava tutsaklarıyla kalır. Tahliye olup Akhisar'a yerleştiğinde burada Partizan kitlesinin yaratıcısı olur. Daha sonra Özgür Gelecek dergisi Malatya temsilciliği görevini üstlenir. 24 Temmuz 1998'de görev için gittiği bir köyden dönerken

Nikaragua'da Sandinist Devrim:

Zaferden yenilgiye...

Augusto Cesar Sandino, 1893'de Nikaragua'nın Masaya eyaletinde doğdu. İlkokuldan sonra işçi olarak çalışmaya başladı. Honduras ve Guetamala'da maden işçisi olarak çalıştı ve bir süre de Meksika'da petrol şirketlerinde çalıştı. 1926 yılında ülkesine döndü ve aynı yıl içinde yapılan askeri darbeye karşı liberallerin başlattığı ayaklanmaya katıldı. Ayaklanma sırasında Amerikan deniz piyadelerinin Nikaragua'ya çıkartma yapması üzerine, liberallerin uzlaşıcı tutumları karşısında birkaç yüz silahlı savaşçıyla birlikte kuzey bölgesindeki dağlara çekildi. Bu dönemde halkın "özgür insanların generali" dediği Sandino, 1933'e kadar silahlı savaşı sürdürdü. Aynı yıl Amerikan deniz piyadelerinin Nikaragua'dan çekilmek zorunda kalmasıyla se-

çimler yapılabilirdi. Seçilen liberal başkanla varılan anlaşma üzerine Sandino savaşın sona erdiğini ilan etti. Ancak onun kitleler üzerindeki prestijinden çekinen yeni işbirlikçiler **22 Şubat 1934** günü Başkanlık Sarayı'ndaki bir toplantıdan dönerken Sandino'yu yakalayıp katlettiler.

1956'da Anastasio Somoza Garcia bir halk ozanı olan Perez tarafından, vurularak öldürüldü. Perez bunu "tiranlığın sonunun başlangıcı" olarak değerlendiriyordu. Bu sürece kadar Somoza'ya karşı mücadele eden 19 silahlı hareket vardı. İşte bu gruplar arasında diktatörlüğe karşı savaşan ve demokratik bir iktidar isteyenlerin birleşmesiyle FSLN doğdu. Açık adı Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi olan FSLN'nin kuruluş amacı, Somoza'yı koymak ve onun inşa ettiği rejimin kurumlarını dağıtmaktı. Burjuvaziye karşı radikal politikalar izleyemeyen FSLN, bizzat ABD emperyalizminin yönlendirdiği kontra saldırıları ve burjuva muhalefetin devrim karşıtı

propagandası karşısında bunaldı ve 1984 yılında seçimlere gidildi.

Devrim sonrası tutarlı bir politika izleyemeyen FSLN seçimlere gidiş nedenini "meşruluk sağlamak" olarak açıklasa da, gerçek tablo devrimin sorunlarıyla baş edecek bir politika üretememesiydi. 4 Kasım 1984'te yapılan seçimleri FSLN kazanarak iktidarını korumasına rağmen ülke tablosunda bir değişiklik olmadı. Ekonomik kriz, kontra saldırıları, burjuva muhalefeti artarak devam etti. Seçimlerle emperyalizmin nezdinde meşrulaşacağını sanan FSLN umduğunu bulamadı. Çünkü ABD emperyalizmi için önemli olan Nikaragua'da yapılan seçimleri kimin kazandığından çok karşı-devrimi nasıl geliştireceğiydi. Seçimlere evet diyen ABD emperyalizmi seçimlerde istediği sonucu elde edemediğini görünce tavrı da sertleşti ve kontra saldırılarını artırırken, hemen Nikaragua'ya ambargo uygulamaya da başladı.

Devrimi gerçekleştirmesine rağmen kendi ayakları üzerinde durmayı bir türlü başaramayan FLSN açısından yaşananlar, izledikleri kendine güvensiz ve kararsız politikalarının bir sonucuydu.

Ekonomik olarak halkın giderek yoksullaşması karşısında gündeme getirdiği "ekonomik reform" paketi de sonuç vermediği gibi FSLN ile halk arasındaki güven bağlarının daha da zayıflamasına neden oldu.

Burjuva muhalefet 25 Şubat 1990 seçimleri öncesi kendi içinde birleşerek "Ulusal Muhalefet Birliği"ni (UNO) kurdu ve seçimlere öyle girdi. Oyların yüzde 55'ini alarak FSLN'yi iktidardan uzaklaştırdı. Böylelikle 19 Temmuz 1979 günü, FSLN bayraklarıyla halkın emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı kazandığı zafer seçimle burjuvaziye geri iade edilmiş oldu. FSLN deneyimi küçük burjuva ideolojisine sahip bir örgütün devrimi gerçekleştirebileceğini ve devrim gerçekleştikten sonra sosyalizmin inşa edilmesinde Partinin ve önderliğin önemini bir kez daha ortaya koydu. Bugünkü Latin Amerika'daki hareketleri incelerken gözden kaçırılmaması gereken pek çok veri sunmaktadır Sandinist Devrim, küçük burjuva ideolojisinin tıpkı Allende-Şili örneğinde olduğu gibi proletaryanın kurtuluşunu sağlayamayacağını göstermiştir.

İstanbul

O günden bugüne 13 yıl geçti. Sivas'ta aydınlık için bedenini ateşten sakınmayan 35 aydın-sanatçı asla unutulmadı. Saldırıyı örgütleyenler kendilerini açıklamalarıyla bariz bir şekilde belli ederken devrimci, demokrat, yurtsever ve aydın çevreler ise 33 canın tuttuğu bayrağı yükseltti.

2 Temmuz 1993... Sivas'ın Banaz ilçesine giden çok sayıda aydın ve sanatçı yakın tarihte yapılması planlanan Pir Sultan'ı anma etkinlikleri için Madımak Otel'i'ne yerleştirildi. Haftalar öncesinden buraya gelen ve örgütlenme çalışmalarına başlayan egemenlerin faşist-dinci maşaları o gün Cuma namazı çıkışında tek bir sesleriyle Madımak Otel'i'ne yürüdü. Kalabalığın azgınca linç girişimine karşın otel çalışanlarını korumak isteyen 33 aydın-sanatçı otelde çalışan pek çok insanı kurtardıktan sonra devletin gerici güçleri tarafından ateşe verildiler.

Daha sonraki tarihlerde pekçoğu bakan veya devlet yetkilisi olan kişiler linç için gözü dönmüş gericilere ise şöyle seslendi; "Gazanız mübarek olsun!"

O günden bugüne 13 yıl geçti. Sivas'ta aydınlık için bedenini ateşten sakınmayan 35 aydın-sanatçı asla unutulmadı. Saldırıyı örgütleyenler kendilerini açıklamalarıyla bariz bir şekilde belli ederken devrimci, demokrat, yurtsever ve aydın çevreler ise 33 canın tuttuğu bayrağı yükseltti.

İstanbul'da yapılan mitinge "2 Temmuz 1993 Sivas-Madımak katliamını unutmamak, unutturmayacağız" yazılı pankartın arkasında her kurum kendi flama, bayrak ve dövizleriyle katıldı. Mitinge; Partizan, EMEP, HÖC, Devrimci Hareket, BDSPP, Halkevleri, ÖDP, DTP, SDP, ESP, Kaldıraç, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, SHP, KESK'e bağlı sendikalar, Deri-İş Tuzla Şubesi, DHP, İHD, TMMOB, Divriği Kültür Derneği, DİSK Limter-İş gibi birçok kurum katıldı. 13 yıl sonra 2 Temmuz 2006 Pazar günü Kadıköy'de toplanan binler Sivas'taki katliamı kınayarak öfkesini bildirdi.

Saat 11:00 sıralarında Haydarpaşa Numune Hastanesi önünden başlayan yürüyüşe Partizan "Sivas'ın Katili Patron-Ağa Devleti" yazılı pankartla katıldı. Yürüyüş başlamadan önce düzenlenen kortejlerden sık sık "Sivas'ın hesabı lafla sorulmaz, bizde hesapları namlular sorar", "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta" sloganları ile yürüyüş güzergahına girdi.

Yürüyüş sırasında dönemin iktidar partisinin adını ve geçmişini sahiplenen SHP de mitinge katıldı.

Miting alanına girmeden önce kitle "Yaşasın partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, TMLGB", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "Nepal, Peru, Filipinler, İktidara yürüyor Maoistler" sloganlarını attı.

Miting alanına tüm kortejlerin girmesiyle beraber anma etkinliği öncelikle demokrasi mücadelesi yolunda yaşamını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Kürsüden yapılan konuşmada Sivas katliamının gerçekleştiği koşullar anlatılarak içinden geçtiğimiz sürecin önemine ve egemenlerin saldırılarının neden bu kadar yoğunlaştığına da dikkat çekildi.

Mitingi örgütleyen kurumlar adına ortak basın metnini okuyan Mekbare Çolak, 13 yıldır Sivas'ın üzerinden bütün kızılığı ile aynı alevlerin yükseldiği vurgusunu yaparak tarihi bir ahlaksızlık olarak insanların diri diri yakıldığı yerin bugün kebab salonu yapılmasına rağmen koridorlarında hala çığlıkların yükseldiğini söyledi.

Çolak'ın ardından bir konuşma yapan Makbule Çimen, açıklamasına "Yaka yaka biter miyiz? Şu sahneye bakın, bizi yakarak bitirebilirler mi?" sorusuyla başladı. Bugün yükseltmek istenen şovenist dalgaya karşın ülkede 25 milyon insanın bulunduğunu belirten Çimen, halkın yakarak veya vurarak bitirilemeyeceğinin altını çizdi.

Çimen'in konuşmasının ardından uzun süre "Sivas'ı unutma, unutturma", "Sivas'ın ışığı sönmeyecek" sloganları yükseldi. Konuşmalar esnasında kitle sık sık slogan ve yuhlamalarla tepkisini gösterdi. Açıklamanın ardından PSAKD merkez yönetiminden Erdal

Yananlar halkın! Yakanlar devletin "iyi çocukları!"

Yıldırım konuşma yaptı. Ardından PSAKD Kadıköy Şubesi Semah ekibi çıktı. Son olarak yapılan konuşmada; "Hala Madımak otelinin önünde binlerce insan toplanıyorsa, bu bizi yıldırma-yacaklarının göstergesidir. Bugün katliamı unuttuğumuzu gösterdik. Bundan sonra da birlikte olmalıyız. TMY'ye karşı, Kürt halkına yönelik saldırılara karşı hep birlikte olmalıyız" dedi. Konuşmanın ardından Grup Vardiya sahne aldı. Söylettiği marşlarla kitleyi coşturan Grup Vardiya'nın ardından, Grup Yorum sahne aldı. Grup Yorum'un türkü ve marşlarının ardından miting 18:00'da sona erdi.

Sivas'ın ışığı semtlerde yanıyor!

Sarıgazi:

2 Temmuz Pazar günü saat 21.00'de Sivas katliamını lanetlemek, hesabını sorulacağını unutulmaması gerektiğini göstermek için, Sarıgazi'de 500'den fazla insanın katıldığı meşaleli bir yürüyüş düzenlendi. Demokrasi Caddesi'nin başından meydana kadar süren yürüyüşe, mahalle halkı da destek verirken sık sık, "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Katil devlet hesap verecek" vb. sloganlar atıldı. Meydana gelindiğinde meşaleler yere bırakılarak bir meydan ateşi yakıldı. Burada basın açıklamasını kitle adına Kemal Yılmaz okudu. Açıklamada, katliama değinilerek "TMY'yi çıkardılar ve

herkesi 'terörist' ilan ediyorlar. Bizler Maraş'ı, Çorum'u, Sivas'ı unutmayacağız. Sivas'ta katledilen 33 insanımızın hesabını örgütlülüklerimizle soracağız" denildi.

1 Mayıs:

2 Temmuz katliamı 1 Mayıs Mahallesi'nde meşaleli eylemle protesto edildi. Partizan ve ESP eyleme "Maraş'ın Sivas'ın Şemdinli'nin faili faşist diktatörlüktür" yazılı ESP-PARTİZAN imzalı ortak pankartla katıldı. Partizan ve ESP'nin örgütlediği eyleme Alinteri okurları da destek verdi. Meşaleli yürüyüş saat 20:00'de Karakol durağında başladı. Yürüyüş boyunca "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta", "Sivas'ın hesabını soracağız", "Yaşasın devrimci dayanışma" vb. sloganları gür ve coşkulu şekilde haykıran kitle, 1 Mayıs son durağında Mustafa Kemal Güzelleştirme Derneği'nin düzenlemiş olduğu etkinliğe katıldılar. Güzelleştirme Derneği'nin sinevizyon, müzik dinletisinin sonrasında anma sona erdi. Etkinliğe yaklaşık 300 kişi katıldı.

(1 Mayıs Mahallesi İK okurları)

Gülsuyu:

Gülsuyu Mahallesi Son Durak'ta toplanan Partizan, DHP, ESP, Gülsuyu Sanat ve Hayat, HKM, HÖC, BDSPP, PDD, PSAKD Maltepe şubesi üyeleri, sloganlar eşliğinde Özgürlük Parkı'na yürüyerek burada anma etkinliği gerçekleştirdi.

Ankara

Gülsuyu

“Dün Maraş’ta bugün Sivas’ta çözümlü faşizme karşı savaşta”, “Sivas şehitleri ölümsüzdür” sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı. Özgürlük Parkı’nda yapılan saygı duruşunun ardından yapılan açıklamada katliamın planlı olarak yapıldığı belirtildi. Anma müzik dinletisi ve sinevizyon gösterimi ile son buldu.

Sarıyer:

1 Temmuz akşamı Sarıyer Kazım-Karabekir Mahallesi (Dağevleri Mahallesi) son durakta bulunan 2 Temmuz Parkı’nda toplanan mahalle halkı Partizan, Odak, Kaldıraç, Halkevleri ve siyasi partilerin ortaklaşa organize ettikleri bir açık hava etkinliğiyle 2 Temmuz şehitlerini andı. Karşı Sanat Merkezi Müzik Atölyesi Müzik Grubu’nun verdiği mini konserin yanı sıra, etkinlikte mahalle gençleri şiirler okudu ve çeşitli konuşmalar yapıldı. Etkinlikte söz alan FHDD Genel Sekreteri Emriye Demirkır, Filistin’deki durumu anlatarak, dayanışma çağrısı yaptı. Etkinlik “Sivas’ı unutma, unutturma” sloganıyla sona erdirildi. (İstanbul)

“Sivas katliamının hesabı sorulacak!”

2 Temmuz katliamı Bursa ve Gemlik’te yapılan yürüyüş ve basın açıklamasıyla lanetlendi.

2 Temmuz günü saat 17:00’de Mafel Kafe önünde toplanan bine yakın kişi, Eski Adliye’ye kadar yürüdü. Katledilenlerin resimlerinin bulunduğu ve “Sivas katliamını unutmamak unutturmayacağız” pankartının taşındığı yürüyüşte sık sık “Katiller halka hesap verecek”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol” vb. sloganlar atıldı. Adliye önünde yapılan saygı duruşundan sonra Pir Sultan Abdal Derneği Bursa Şube Başkanı Davut Türkoğlu kurumlar adına basın açıklamasını okudu. “Sivas katliamının ardındaki güçleri ve elebaşlarını artık biliyoruz. Bu nedenle Sivas katliamının 13. yılında emperyalizme, faşizme, şovenizme, şeriate ve gericiliğe karşı mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz” dedi. Etkinlikte Hacı

Bektaş-ı Veli Derneği semah gösterisi, Günyüzü Kadın Kooperatifi ve Tuncelililer Derneği müzik gruplarının verdiği dinletiyile eylem bitirildi. Pir Sultan Abdal Derneği, Hacı Bektaş-ı Veli Derneği, KESK Şubeler Platformu, Tuncelililer Derneği, Halkevleri, BATİS, İşçi Hakları Derneği, Halkın Kurtuluş Partisi, SDP, EMEP, DTP, ÇHD, SHP’nin ortak organize ettiği eyleme Partizan, DHP, ESP, BDSP de katıldı.

Ayrıca Bursa’nın Gemlik ilçesinde de saat 15:00’de Taşköprü üzerinde bir araya gelen Gemlik Tuncelililer Derneği, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Gemlik Temsilciliği, DHP, İşçi-köylü Bursa Temsilciliği, Emek Partisi Gemlik İlçe Örgütü bir basın açıklaması yaptılar. Kurumlar adına EMEP İlçe Başkanı Hıdır Tutaş’ın okuduğu açıklamada “Sivas’ta yapılan katliam ve saldırı sadece Alevilere karşı değildir. Bütün devrimci, demokrat, aydın emekçi halka karşı yapılmış vahşice bir saldırıdır” vurgusunu yaparak, “ülkenin ve halkın çıkarı için, gerçek seçeneğin demokrasi mücadelesinde birleşen halk güçleri olabilir ancak” diyerek, Terörle Mücadele Yasası ve haydut İsrail’in Filistin halkına yeniden başlattığı insanlık dışı zulmüne karşı demokratik kamuoyunu mücadeleye çağırdı. (Bursa)

Ankara’da anma etkinliği

Sivas katliamının 13. Yıldönümünde Ankara’da etkinlikler ve eylemlerin yanı sıra bir de miting düzenlendi. 17 Haziran’da basın açıklamasıyla başlayan ve bir hafta sürecek etkinliklerin duyurusu yapıldı. “Madımak’tan yükselen çılgınlık” adlı fotoğraf sergisi, “Simurg” isimli Ankara Sanat Tiyatrosu’nda oyun, şiir dinletisi, panel yapılırken; Tuzlucaayır, Tekmezar, Ege Mahallesi, Nato yolu, Akşemsettin Mahallesi, Batıkent, Dikmen semtlerinde halkın yoğun katılım sağladığı açık alan etkinlikleriyle anma yapıldı.

1 Temmuz günü saat 18:00’de Tekmezar Parkı’ndan başlayarak Tuzlucaayır’a “Mitinge çağrı” yürüyüşü yapıldı.

2 Temmuz Pazar günü Toros Sokak’ta saat 16:00’den itibaren toplanarak Abdi İpekçi Parkı’na yürünerek miting gerçekleştirildi. Sendikalar, dernekler, partiler ve devrimci kurumların katıldığı mitinge, Pazar günü olması etkisiyle de katılım iyiydi.

“Sivas, Çorum, Maraş katliamlarını unutmamak/unutturmayaacağız-Partizan” pankartıyla Partizan okurları mitingde yerini aldı. Yürüyüş boyunca, “Sivas’ın hesabını sorduk, soracağız”, “Dersim, Tokat, Erzincan savaşıyor Partizan”, “Mercan şehitleri ölümsüzdür” vb. sloganlar atıldı. Abdi İpekçi Parkı’na gelindiğinde burada Sivas katliamına, emperyalist saldırganlık ve işgallere, son dönemlerde artan faşist saldırganlığa yönelik konuşmalar yapıldı. Ardından Cahit Berkay’ın verdiği konserle miting sona erdi. 6 Temmuz günü Karşıyaka Mezarlığı’nda Sivas’ta şehit düşenlerin adına yapılan Anıt Mezar ziyaret edilerek bir hafta süren anma etkinlikleri sona erdi. (Ankara)

Malatya’da katliam lanetlendi

Sivas katliamını kınamak için Malatya Postanesi önünde toplanan Partizan, DHP, HÖC ve ESP bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada katliamın Şemdinli’de açığa çıktığı gibi faşist devlet olduğu vurgulandı. Açıklama “Sivas katliamını unutmamak, unutturmayacağız”, “Sivas katliamının hesabını sorduk, soracağız”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganları ile son buldu.

Aynı günün akşamı saat 19:00’da Paşaköşkü Cami yanında biraraya gelen kurumlar katliamı lanetledi. Anma öncesi emekçi semtlerde megafonlarla duyurular yapılarak emekçi halkın etkinliğe katılımı istendi. Bu duyurular esnasında TMSH ekipleri tarafından duyuru yapanlara gürültü kirliliğinden dolayı para cezası kesildi. Etkinlik, yapılan saygı duruşu ve konuşmalarla başladı ve söylenen türküler ve atılan sloganlarla son buldu. (Malatya YDG)

Türküler yanmaz!

2 Temmuz katliamı Mersin’de yapılan eylemlerle lanetlendi.

31 Haziran Cuma günü saat 12:30’da Taş Bina önünde bir araya gelen KESK Mersin şubeleri yaptıkları basın açıklaması ile katliamı protesto etti. Flama açılmayan ve slogan atılmayan açıklamada Sivas katliamının devletin eliyle gerçekleştirildiği ifade edilerek, buna karşı sessiz kalınmayacağı belirtildi.

Katliamla ilgili bir diğer eylem de, 3 Temmuz günü saat 12:00’de yine Taş Bina önünde yapıldı. “Sivas katliamını unutmamak, unutturmayacağız” yazılı ve ESP, HÖC, Partizan, DHP, TÖB imzalarının olduğu pankart açan kitle “Faşizme karşı omuz omuza” “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Baskılar bizi yıldıramaz” sloganlarıyla katliamı lanetledi. Okunan basın açıklamasında devletin gelişen muhalefeti bastırmak amacıyla katliamlar gerçekleştirdiği, egemenlerin yıllardır bu oyunu oynadığı belirtildi.

(Mersin)

İzmir

2006.07.02

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

2 Temmuz 2006 Pazar günü Bornova Stadyum önünde toplanan, aralarında Hacı Bektaş Dernekleri, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, Yöre Dernekleri, ESP, İPSD, Partizan, İCİ, Kaldıraç, HÖC, BDSP, Alınteri, Mücadele Birliği, Eğitim-Sen 2 No’lu, Belediye-İş 1-2-4-6 No’lu, DİSK, Ege Bölge temsilciliği, HKP, 78’liler, Halkevleri, İHD, ÖDP, EMEP ve DTP kitlesi “Katil devlet hesap verecek”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz”, “Sivas’ın katili patron devleti” vb. sloganlarla Bornova Cumhuriyet Meydanı’na geldi. Burada başta Sivas şehitleri olmak üzere tüm devrim şehitlerine anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra Alevi Bektaş Federasyonu Merkezi’nin hazırlamış olduğu basın metni okundu ve ardından semah gösterimi ve müzik dinletisiyle miting sona erdi. (İzmir)

İşçi-köylü'den

SAĞLAM, DAHA KARARLI BİR MÜCADELE İÇİN DAHA ÜST DÜZEYDE ÖRGÜTLENELİM!

Sınıflar ve sınıf mücadelesi olgusu, yalnızca çağımızda sıkça vurgulanan (ve kabul edilmelidir ki saldırı amacıyla yapılan) sıradan bir mesele değildir. **Sınıf mücadelesi tarihin motorudur.** Diğer bir ifade ile tarih sınıf mücadeleleri tarihidir. Bu durum biz öyle istiyoruz diye, biz öyle diyoruz diye yaşanan bir durum değildir. Nesnel bir olgudur, bilimseldir. İşte bu nesnel durumun doğru ve sağlıklı bir biçimde kavranışı, tarihsel sürece/ona müdahalenin önünü de açmış olur. Ve bu müdahale eylemi layıkıyla gerçekleştirilebilir. Bu yaklaşımımızın diğer bir kilit noktasını ise tarihin kitleler tarafından yapıldığı/gerçekleştirildiği gerçeği oluşturmaktadır. Özetle sınıf mücadelesi tarihin motorudur ve tarihi kitleler yapar. **Ya da en genel anlamıyla sınıf mücadelesini kitleler yürütür...**

Bu durum ise bu nesnel gerçeğin farkında/bilincinde olan devrimcilere ve komünistlerin önüne; sürece müdahale için kitleleri harekete geçirmeyi, kitleleri sürece katmayı, sınıf mücadelesi içinde kitlelerin saf tutmasını sağlama görevini koyar. Devrimciler ve komünistler, bütün pratik faaliyetlerinde bu ana görevi olarak; kitlelerin sınıf mücadelesine bilinçli/örgütlü/iradi müdahalesinin gerçekleş-

tirilmesi görevini ortaya koyarlar. Bu görev bugün açısından tüm faaliyetçilerin omuzlarında çok daha acil bir görev olarak durmaktadır. Devrimci ve komünistler sınıf mücadelesi içinde, "özne" olmalıdır.

Bugün açısından bu özne olma durumunun ülkemiz topraklarında yaşanan bir dizi gelişmenin takipçisi olmak, bu gündemler etrafında kitleleri hareket geçirmek ve örgütlemek olduğu açıktır.

Bir süredir kamuoyunda yerini alan Türkiye Kürdistanı'ndaki saldırılar, operasyonlar, katletmeler ve açığa çıkan yeni gerçekler, bu gündemlerden sadece biridir. Uzun bir süredir bölgede yapılan operasyonlarda sadece gerillalar değil, halktan insanlarda devletin hedefi olmuş, saldırılara maruz kalmış, saldırılarda yaşamını yitirmiş, evleri taranmış, yıkılmış ve çadırlarda yaşamaya mecbur bırakılmıştır. **Son olarak geçtiğimiz yıl Beşiri'de katledilen 6 gerilladan birinin sağ yakalandığı ve ardından infaz edilerek katledildiğinin kamuoyuna belgelerle yansması, devletin Kürt halkına yönelik katliam politikasından zerre kadar ödün vermediğinin bir başka kanıtından başka bir şey değildir.** Sadece Türkiye topraklarında değil dünyanın birçok

bölgesinde, özellikle de Ortadoğu'da bugün yaşanan gelişmeler ülkemizde yaşanan gelişmelerden bağımsız değildir. Çünkü Türkiye emperyalizmle olan uşaklık ilişkisinden dolayı emperyalist efendilerinin bölgeye yönelik politikalarında önemli roller almakta ve bu taşeronluk rolü gereği yaşananlardan direkt etkilenmektedir. Filistin'de son haftalarda İsraili bir askerinin Filistinli direnişçiler tarafından kaçırılmasının ardından yaşanan vahşet ortadadır. Yaşanan bu gelişmelerle birlikte İran'a yönelik tehditlerin de artması bölgedeki gelişmeler arasındadır. **Tüm bu yaşananlara ülkemiz topraklarından bir ses vermek ve kitleleri bu gündemler etrafında örgütlemek acil ve ertelenemez bir görevdir.** Filistin'e yönelik saldırıların ardından aralarında **Filistin Halkı ile Dayanışma Derneği'nin** de bulunduğu birçok kurumun yaptığı eylemlerin yanı sıra, İran ile ilgili **İstanbul, İzmir ve Mersin'de** oluşturulan ve oluşturulmaya çalışılan eylem birlikleri, sürece müdahale anlamında önemli ve desteklenmesi gereken oluşumlardır.

Böylesi bir pratik faaliyet içindeyken, sınıf düşmanlarının devrimcilere yönelik saldırılarının artması, gözaltına alınmaları, işkenceye uğramaları ve tutuklanmaları bu gerçekleri ve görevlerimizi karartmaz. Yaşanan bu gibi olumsuz durumlar olsa olsa, **"sınıf mücadelesi diye bir şey yoktur", "ideolojiler öldü", "sınıflar ortadan kalktı"** yalanlarıyla birlikte yoğun bir propaganda içerisinde bulunanların, bu söylemlerinin, yalan olduğu gerçeğini bir kez daha ortaya koyar!

Bizim yani devrimci ve komünistlerin **"sınıf mücadelesi bitti", "ideolojiler öldü"** vs. diye bir derdimiz ve kaygımız olmadığı için bu konuda diyebileceğimiz şudur; **"İt ürür, kervan yürür!"**

Elbette önümüzdeki süreç bir yığın zorluklar, kayıplar ve engellerle doludur. Bu ülkemizdeki sınıf mücadelesinin seyri açısından böyledir. Bu anlamıyla şimdi yapılması gereken **"neden olmaz", "nasıl olmaz"** vb. sorularının yanıtını aramaktansa (ki hatalar, eksiklikler, zaaf lar zaten sorgulanacaktır/ sorgulanmalıdır) **"nasıl yaparız"**ın, **"nasıl daha iyi olur"**un, izlediğimiz politik hattın **"nasıl daha iyi bir şekilde hayata geçiririz"**in cevabı aramaktır. Mesele dışta değil içte durma, **"çemberin dışında değil içinde olma"**, hem yapan hem de yaptıran olma, neyi neden yaptığını bilme meselesidir. Sorunlar ve yaşananlar ancak böyle kavranırsa, yukarıdaki satırlarımız pratikte somut karşılığını bulur.

Geçirdiğimiz süreçten çıkartacağımız derslerle eksikliklerimizin ve hatalarımızın üzerine giderek, daha fazla şeyi yapılabilir kılacak olan da dün izlediğimiz bu **"yol"**dur.

Yaşanılan eksikliklerden ve hatalardan gerekli dersler çıkarıp şekillenmeksizin, hataların ve eksikliklerin kendini tekrarlaması, politik yönelimin somut hedeflerine ulaşmadan **"söyleme"** düşeceğine görmemiz gerekmektedir.

Bizler başarıdan kuşku duymanın ihanet olacağını pratiğimizde göstermekle yükümlüyük. Buna muktedir olduğumuz ise kuşku götürmezdir.

Tutuklu sendikacılara ÖZGÜRLÜK!

Desan direnişi sırasında keyfi bir şekilde, uydurma bir senaryoyla tutuklanan, **Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Cem Dinç** ve **Örgütlenme Uzmanı Kamber Saygılı** için başlatılan **"Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın"** kampanyası çeşitli eylemlerle devam ediyor. **Tekstil-Sen, Basım-İş, Eğitim-Sen 1, 4, 5 No'lu şubeler, Sağlık-İş, Belediye-İş, SES Anadolu Şubeleri, ESP, EKD, SGD** gibi sendika ve kitle örgütlerinin de içinde bulunduğu bir **Dayanışma Komitesi** kuruldu. Kampanya kapsamında toplanan imzalar duruşma günü Adalet Bakanlığı'na gönderilecek ve TBMM'ye bir faks çekilecek. **20 Temmuz** tarihinde görülecek ilk duruşma için, Tersane işçilerine ve sendikalara iş

birakma ve mahkemeye katılma çağrılarını yapıyor. Limter-İş Sendikası'ndan alınan bilgiye göre, polis tutanaklarına göre polise saldıran sendikacılar, **"Saldıran bizim arkadaşlarımız ama yaralanan da bizim arkadaşlarımız"** şeklinde olayın nasıl bir uydurmacadan ibaret olduğunu belirtiyorlar. TMY'nin çıkış arifesinde böylesi zorbalıklarla toplumu bir nevi alıştırmaya çalışan bu zihniyete karşılık, ortak bir direniş hattı örmemiz ve muhalif güçleri savunmamız mücadelenin yükseltilmesi açısından oldukça önemlidir. **(Kartal)**

Tutuklanan sendikacılar serbest bırakılsın!

30 Haziran Cuma günü **İstanbul Valiliği** önünde bir basın açıklaması yapan **Limter-İş** üyesi tersane işçileri tutuklananların serbest bırakılmasını istedi.

Saat 11:00'de **"TMY Fiilen Uygulanıyor, Sendikacılar Tutuklanıyor/ Sendikalara Özgürlük-TMY'ye Hayır"** yazılı pankart açan kitle, burada yaptıkları sesli ajitasyonla sendikacı arkadaşlarının tutuk-

lanmasını kınadı ve Tuzla Tersaneler bölgesindeki işçilerin hak alma mücadelesini anlattı.

"Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları eşliğinde başlayan eylemde kitle adına açıklama yapan **Levent Akhan**; ülkemizde her türlü hak alma ve söz, eylem, örgütlenme hakkının bugüne kadar defalarca ayaklar altına alındığını belirterek TMY'nin zaten aylar önceden uygulanmaya başlandığını anlattı.

Bu saldırılara son dönemlerde DKÖ'lerde ve özellikle sendikalarda tutuklamaların eklendiğini belirten Akhan, **28 Mart'ta Diyarbakır'da** halkın devlete karşı meşru olarak koyduğu tepkiyi hatırlatarak, bu süreçte **Tüm-Bel Sen Diyarbakır Şube Başkanı Edip Ya-**

şar ve Tes-İş 1 No'lu Şube Başkanı Ali Öncü'nün hiçbir dayanak olmadan tutuklanmalarını örnek verdi.

Akhan, açıklamasının sonunda Limter-İş olarak bu tarz saldırıların, seslerini kısamayacaklarını vurgulayarak Dinç ve Saygılı'nın derhal serbest bırakılmasını istedi.

Sık sık **"Yaşasın sınıf dayanışması"**, **"Yaşasın sınıf sendikacılığı"**, **"Tutuklu sendikacılar serbest bırakılsın"** sloganlarının atıldığı eylem, açıklamanın ardından son buldu. Açıklamaya **Belediye-İş, Emekli-Sen Marmara Bölge Temsilciliği, Dev-Sağlık İş, EHP, ESP, Eğitim-Sen 4 No'lu Şube ve SES Aksaray Şubesi** gibi bazı sendika ve DKÖ'ler de destek verdi. **(İstanbul)**

Direnen Filistin halkının yanındayız!

***Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD)**, 1 Temmuz Cumartesi günü Taksim'de bulunan dernek merkezinde bir basın toplantısı düzenleyerek İsrail'in kaçırılan askeri **Gilad Şalit**'i kurtarmak bahanesiyle, Filistin halkına yaptığı saldırıları kınadı. Yapılan açıklamada özellikle Gazze'deki krize dikkat çekilirken, Nablus'ta bir mezarlıkta İsrail askerlerine karşı saatlerce direnen Filistinli direnişçiler selamlandı.

* **Mücadele Birliği Platformu** üyeleri 9 Temmuz'da Taksim Tramvay Durağı'nda bir basın açıklaması yaptı. Grubun İsrail bayrağı yakmasına izin vermeyen polis, İstik-

lal Caddesi'nde yürümelerini de engelledi. Aynı yerde **Dayanışmaevleri** üyeleri de 8 Temmuz tarihinde bir basın açıklaması yaparak İsrail'in saldırganlığını kınamışlardı.

***Kayseri Filistin'le Dayanışma Platformu (ESP, EMEP, ÖDP, İHD, PSAKD, Mazlum-Der, Eğitim-Der, Eğitim-Sen, SES, SHP, TÜMTİS ve Genel-İş)** 8 Temmuz'da **Hunat Fakülteler Durağı**'nda bir basın açıklaması yaparak İsrail'in Filistin halkına dönük saldırılarını lanetledi.

* **Limter-İş Sendikası, ESP, EMEP ve DTP;** 8 Temmuz'da AKP Tuzla ilçe binası önünde basın açıklaması yaparak İsrail terörünü lanetlediler.

Tankınızla topunuzla gelin, sonuç değişmeyecek; DİRENEN HALKLAR KAZANACAK!

Emperyalizmin dünya halklarına yönelttiği işgal saldırılarının önemli bir kısmını belirleyen katliam politikaları, gün geçtikçe daha da deşifre oluyor. Son olarak 26 Haziran günü İsrail'in Filistin'i bombalayarak halktan insanların ölümüne neden olması tepki topladı.

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu ve **Halkın Kurtuluş Partisi**, 28 Haziran Perşembe günü Taksim Tramvay durağında toplanarak bu saldırılara ilişkin bir eylem yaptı.

Kitle, "Emperyalistler Guantanamo, Ebu Garib, F tiplerinde tecrit ve işkenceyle; Bakuba, Ramadi, Gazze'de silah ve bombalarıyla katletmeye devam ediyor" yazılı pankart açarak eyleme başladı. Kitle adına yapılan kısa bir konuşma ile emperyalistlerin dünya halklarına yönelik saldırıları anlatıldı.

Ardından kitle adına basın açıklamasını okuyan **Suzan Zengin**; emperyalistlerin dünyanın yeraltı ve yer üstü zenginliklerini talan etmek için gerçekleştirdikleri saldırıların pervasızlaştığını belirterek, bu saldırıların hedefindeki dünya halklarının ise "terörist" ilan edilerek katliamlara ve bir dizi zalimce yöntemlere maruz kaldığını söyledi.

2000'li yılların başından itibaren bu saldırıların hız kazanarak Ortadoğu'da yoğunlaştığına dikkat çeken Zengin, aynı zamanda Afganistan ve Irak'taki işgalin ardından İran üzerine yapılan işgal planlarının da bunun bariz bir kanıtı olduğunu söyledi.

Demokrasinin adı katliamsa, isyan etmek meşrudur

Başını ABD ve AB emperyalistlerinin çektiği ve diğer emperyalistleri de içine alan "demokrasi ve özgürlük" dağıtma yalanlarının bugün Ortadoğu halklarının direniş duvarlarına çarpmaya devam ettiğini belirten Zengin; bunun için Irak'taki işgalde müttefik Japonya'nın askerlerini Irak'tan çektiğinin altını çizdi. Bu yenilgi psikolojisinin emperyalistleri ve onların uşaklarını daha saldırgan hale getirdiğini anlatan Zengin; Irak'ta Bakuba ve Ramadi'de ağır silahlarla ve bombalarla yapılan katliamın sebebinin de bu olduğunu ekledi. Emperyalistlerin Ortadoğu'daki planlarında en büyük uşağı olan İsrail'in ise bu çerçevede Filistin halkına saldırılarını az-

gınlattığını ve üst boyutlara çıkarttığını ifade eden Zengin; bunun en son örneğinin ise geçtiğimiz günlerde İsrail ordusunun plajda piknik yapan ve çoğunluğunu çocukların oluşturduğu Filistinlileri bombalarla katletmesi olduğunu söyledi.

Tek araç katliamlar değil; aynı zamanda hapisaneler

Devam eden açıklamada emperyalistlerin dünya halklarını baskı altında tutmak için sadece katliam ve işgali kullanmadığını altını çizen Zengin; hapisaneleri de insanları sindirmenin bir aracı olarak kullandığına değinip Guantanamo ve Ebu Garib hapisanelerine sözü getirdi. Afganistan işgalinde sualsiz ve sorgusuz tutuklananların Guantanamo Hapishanesi'ne götürüldüğünü ve burada tecride ve çeşitli işkencelere maruz kaldıklarını belirten Zengin, burada tutulan insanların pek çoğunun "intihar etti" denilerek cesetlerinin çıkarıldığını, özde ise işkenceyle katledildikleri belli olan esirlerin ise sayısının her geçen gün arttığını söyledi.

19 Aralık ve Ulucanlar katliamları unutulmadı

Tüm bu katliam ve "katletmeye dönük" hapisane politikalarının yanında emperyalistlerin uşaklığını yapan iktidarlara da değinen Zengin; bu gibi egemenlerinde aynı politikaları kendi ülkelerinde hayata sokmak için fazlasıyla çaba sarf ettiğini belirtti.

Onlarca yıldır bu politikaları Türkiye'de hayata geçirmek isteyen egemenlerin bugün de bu çabalarına devam ettiğine vurgu yapan Zengin; emperyalistlerin Ortadoğu'da başlattıkları talana tam destek vermek için Türkiye egemenlerinin de emekçi halkın siyasi-ekonomik-demokratik haklarına ve taleplerine yönelik saldırıları ivmelendirdiğini söyledi.

12 Eylül AFC'si ile başlayan bu politikaların hapisaneler ayağına ise 19 Aralık 2000 tarihinde ile 20 hapisanede eşgüdümü olarak yapılan katliamın örnek olduğunu anlatan Zengin; tutsakların ağır yaralı halde F tiplerine sevk edilmesine rağmen 6 yıldır direnişin devam ettiğini, zaten F tipleri hayatta geçmeden önce de siyasi tutsakların hayatları pahası direniş sergilediklerini söyledi.

Açıklamaya imza atan kurum ve kuruluşlar olarak emperyalizmin güdümünde gelişen bu politikaların her zaman karşısında olacaklarını belirten Zengin; buradan bir kez daha Ortadoğu halkların sesine ses katmak üzere haykırdıklarını belirtti. (İstanbul)

Emperyalist saldırganlığa karşı tek vücut olalım!

İzmir'de biraraya gelen birçok devrimci ve demokrat kurum ve kuruluş İran halkına destek için yapılacak eylemlerin startını verdi.

Bu amaçla 5 Temmuz 2006 Pazartesi günü saat 12:30'da Kemeraltı girişinde "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak"

nacak" pankartını açan **Belediye-İş İzmir Şubeleri, BDSP, DHP, Devrimci Hareket, ESP, EHP, HÖC, Kaldıraç, ILPS, HKP ve Ege 78'liler Derneği** bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada "İşgalin 3. yılında 100 bin Iraklı katledildi, on binlercesi tutuklandı, işkencelerden geçirildi, tecavüzler, katliamlar olağan uygulamalar haline getirildi. Emperyalistler kendi çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'yu yeniden yapılandırmak istiyorlar. Bunun adına da 'Büyük Ortadoğu Projesi' diyorlar. Dün Irak'ı işgal etmek için kullandıkları yalanları, bugün İran'a saldırmak için kullanıyorlar. Emperyalizmin hedefinde bugün İran ve Suriye vardır. Ortadoğu'da Amerika'nın jandarması olan İsrail, son bir haftadır yine pervasızca Filistin'e saldırmaya başladı. Toprakları, gelecekleri uğruna on yıllardır direnen Filistin halkının, direnen meşru-

luğunu yok ederek, teslim almak için bu katliamları yapıyor, bu saldırı ve katliamlara karşı Filistin halkı yalnız değildir. Bizler bu ülkenin devrimcileri, yurtseverleri, anti-emperyalist güçleri olarak emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik saldırı politikalarına karşı anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek için bir araya geldik" denildi. Açıklamada sık sık "Ortadoğu halkları yalnız değildir", "Irak, İran, Afganistan, Suriye, Filistin halkları yalnız değildir", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Urda'da emperyalist üs istemiyoruz" vb. sloganlar atıldı.

Türkiye genelinde yürütülecek anti-emperyalist bir kampanyanın İzmir ayağında oluşturulan program da açıklamada duyuruldu.

Buna göre;

* Emperyalist saldırganlığı ve uşaklarını teşhir etmek için çıkarılan afiş ve bildiriler İzmir'in birçok bölgesinde asılıp dağıtılacak.

* 15 Temmuz-15 Ağustos tarihleri arasında "Türkiyedeki tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin" taleplerimizle Kemeraltı ve İzmir'in çeşitli yer-

lerinde imza standları açılıp bir ay boyunca imza toplanacak.

* Ülkemizde var olan emperyalist üslere bir yenisi de Urda'da açılmaya çalışılmaktadır. Bunu protesto etmek için 9 Eylül günü Urda'da bir basın açıklaması yapılacaktır.

* 22 Eylül'de İran halkıyla dayanışmak için bir panel düzenlenecek.

* 28 Eylül'de Filistin intifadasını selamlamak için Kemeraltı girişinde kitlesel bir basın açıklaması yapılacaktır.

* 1-2 Ekim tarihleri arasında iki gün sürecek Türkiye'nin her yerinden katılımın olacağı Ankara yürüyüşü düzenlenecek, bu yürüyüşe İzmir'den de kitlesel olarak katılım sağlanacak.

* Kampanya boyunca İran'a ve Ortadoğu'ya yönelik olası gelişmelerde refleks eylemler düzenlenecek. (İzmir)

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELERİMİZDEDİR

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD.ŞTİ

Yönetim yeri: Güreba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk.
No:23/A K.Çekmece/İstanbul Tel: 0212 426 63 30-580 63 80
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayincilik@superonline.com
@mail: umutyayincilik@tinet.net.tr

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAKS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TELEFAKS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: 0 446 223 67 18
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEPELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

FİLİSTİN ateş altında...

Bandır bir konuşma yaptı. "Ailesinden yedi kişi katledilen Hüda Ghalia'nın çığlıklarını duyduğumuz için buradayız" diyen Bandır, İsrail Siyonizminin Filistin halkını işgal ve katliamların yanı sıra ambargo ile mahkum ettiği açlık ve yoksullukla dize getirmeye çalıştığını belirtti. Bandır, "Direnen Filistin halkının yanındayız, yüreklerimiz intifadının küçük taş generalleriyle birlikte atıyor. Bir kez daha emperyalist ve Siyonist katilleri lanetliyoruz" diyerek, tüm emekçi halkı Filistin halkına her türlü desteği vermeye ve dayanışmaya çağdı.

Konuşma boyunca sık sık sloganlar atılırken, İsrail Siyonizmi'nin Filistin'de uyguladığı terörü temsil eden kırmızı boya yerlere döküldü.

Daha sonra Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'ndan Cihan Kaplan, basın açıklamasını okudu. İsrail'in kaçırılan askeri bahane ederek Filistin topraklarını tekrar işgal ettiğini belirten Kaplan, seçimle işbaşına gelen bir hükümetin milletvekili ve bakanlarının şu an tutuklu bulunduğunu ve yeraltına çekilmek zorunda bırakıldığını vurguladı. Saldırının başlangıcından bu yana 100'ü aşkın Filistinlinin katledildiğini, okulların, hastanelerin, elektrik santrali ve su deposu gibi yerlerin vurulduğunu belirten Kaplan, açlık ve yoksullukla direnişin bitirilmeye çalışıldığını belirtti. İsrail'in tüm bu uygulamalarda ABD ve AB emperyalizminin desteğini aldığını belirten Kaplan, ülkemiz egemenlerininse bir yandan "rahatsızlık" açıklaması yaparken, diğer yandan İsrail ile ekonomik ve savunma anlaşmalarına devam ettiğini vurguladı. Filistin halkının yıllardır yaptığı gibi bu saldırılar karşısında da direnmeye devam ettiğini belirten Kaplan, ancak dünyadaki tüm emekçilerin, ezilen halkların Filistin halkına destek sunmasının ve dayanışmayı örmesinin zorunlu olduğunu belirtti. Kitle, daha sonra yarım saatlik bir oturma eylemi yaptı. "Siyonist İsrail Filistin'den defol!" sloganlarının ardından eylem sona erdirildi. (İstanbul)

F Tipi'nden Filistinli çocuklara...

Filistinli çocuklarla ilgili başlatılan kampanya için pastel boya yolluyoruz. Her ne kadar 1 Haziran'dan sonra boya takımı verilme de bunları çok önceden almıştık.

Filistinli çocuklara gönderiyoruz boya kalemlerini, yarım bıraktığımız gökyüzünü tamamlasınlar diye sapanlarıyla attıkları taşları, üzerlerine yağın bombaları, umudu ve geleceği, hepsini ama hepsini resmetsinler. En iyi onlar resmederler biliyoruz. Geleceklerinin duvarını örüyorlar ne de olsa attıkları taşlarla. Bütün çocukların yurdunu... Anasız-babasız kalmamasın, ayakta kalması ve gülüşleri ardlarından bakmasın bize. Sapanları resmedilmesin tankların altında, taşlarla bombalarla değil, her çocuk gibi oyuncaklarla... Her çocuk gibi yaşamalı, yaşatmalıyız. Ne de olsa attıkları taşlarla örüyorlar geleceklerini. Ve Nazım'ın da dediği gibi "Çocuklar dünyayı alacak elimizden, ölümsüz ağaçlar dizecekler..."

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden bir tutsak Partizan

Filistinli çocuklarla dayanışmaya!

Filistinli çocuklar... Ekranlardan, gazetelerden, sessizce uygulanan sansürden, sessizlik duvarından sızabiliyorlar kimi zaman yaşamlarımızın içine. Magazin programı kadar değer görmediğinden olacak yaşamları, ancak iç parçalayan ölümleri yer bulabiliyor kısacık saniyelerle ekranlarda. Onları çocuk bahçesinde oynarken, havaya neşeli baloncuklar savururken, annesiyle en güzel giysilerini giymiş gezerken göremiyoruz, çünkü onlar işgal edilmiş bir ülkenin, ellerinden çocuklukları alınmış yaşamları ve geleceği de alınmaya çalışılan çocukları. Annelerinin elini tuttukları görüntüler çoğunlukla peşlerinden kovalayan İsrail tanklarından, askerlerinden kaçarken. Ancak bildiğimiz çocuklardan değil onlar, annelerinin yanında korunmak için değil, korumak için varlar küçük boylarına bakmadan. Kaçarken geriye dönüp taş fırlatmak belki onları en iyi hissettiren. Ölüm, sıkça ailesinden, arkadaşlarından, çevresinden herhangi birinin yüzünde görebileceği soğuk bir gülümseme onlar için. Yaşamak sadece ölüme karşı değil, her şeye karşı uğraşmak demek. Okulları bombalanıyor, öğretmenleri öldürülüyor, kontrol noktalarından okula geçmeyi başaramadıklarında sırf baş eğmemek için oturup kontrol noktasında ders çalışıyorlar! Ölüm onları bazen dondurma almaya giderken köşe başında, bazen evlerinin köşesinde okul çantalarıyla buluyor. Zeytin ağaçlarının İsrail buldozerleri tarafından sökülüşünü, evlerinin yıkılışını, beton bir duvarın köylerini ikiye ayırdığını gören çocuklar büyüyorlar ve unutmuyorlar!

Gıda maddesinin bulunamadığı, dünyanın görmek istemediği, sessizlikte boğulmaya çalışılan bir halkın çocukları onlar, ancak yaşam devam etmeli. Tüm imkansızlıklarına rağmen aşkla seviyorlar okumayı, Filistinli çocuklar her gün okula gidebilmek için saatlerce yol yürüyor ve binbir tehlikeyi göze alıyorlar. İsrail füzelere hedef seçerken yaş tanımıyor, kaç yaşında ölürlerse ölsünler arka-

sından sürülen gerekçe "Onlar terörist!" oluyor. Gazze'de, Nablus'ta, Batı Şeria'da hayalleri ve gelecek umutları yok edilmek isteniyor her gün onların. Evlerinin, yurtlarının ellerinden alınmasından sonra sıkıştırıldıkları kamplarda umutlarını sürekli büyütüyorlar, yaşları zaten çoktan büyümüş.

İsrail devletinin yeni saldırılarıyla ortalığı kan gölüne çevirdiği, ambargo ile yoksulluğu derinleştiği bugünlerde Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği Filistin'in geleceği, intifadının taş generalleri için bir yardım kampanyası düzenliyor: "Filistin'de bir kardeşim var" kampanyasının adı. Dayanışmanın somutlanmasının gerekliliğine dikkat çeken dernek yetkilileri, Filistinli çocuklar için başta okul malzemesi olmak üzere, yardım toplayacaklarını, topladıkları malzemeleri daha sonra bir heyetle Filistin'e götürmek istediklerini belirtiyorlar. Ayrıca Filistin'de kamplarda yaşayan çocukların orada bulunan kardeş dernek Al-Karmel aracılığıyla Türkiye'de bir kardeş edinmesini ve destek sunulmasını sağlamaya çalışıyorlar. Önümüzdeki hafta kampanyanın broşür ve afişlerini dağıtmaya başlayacaklarını bildiren dernek yöneticileri, Filistinli çocukların ihtiyaçlarının küçük bir bölümünü bile karşılamasının onlar için oldukça önemli olacağına dikkat çekiyorlar. FHDD'nin kampanyasına destek olmak, kırtasiye malzemesi, giyecek ya da bağış yapmak isteyenler Taksim'de bulunan dernek merkezi ile irtibata geçerek yardımlarını ulaştırabilirler.

FHDD adres: Şehit Muhtar Mah. Süslü Sakı Sok. No:17/2 Be-yoğlu İstanbul.

Tel-Faks: 0212 251 8897

Ayrıntılı bilgi için web adresi:

www.filistindayanisma.org

HEPİMİZ BİRER FİLİSTİNLİYİZ!

Bu katliamı lanetlemek ve Filistin halkıyla dayanışmak için bir araya gelen Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, Demokratik Toplum Partisi, Divriği Kültür Derneği, Emegın Partisi, Halkın Kurtuluş Partisi, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, İşçi Mücadelesi, Yapı Sanatevi, Türkiye Komünist Partisi, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Halkavleri gibi kurumlardan yaklaşık 400 kişi 8 Temmuz 2006 tarihinde 1. Levent metro çıkışında bir araya gelerek İsrail Konsolosluğu'na yürüdü. "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak", "Filistin halkı yalnız değildir" sloganlarının atıldığı eylemde kitle "Her yer Filistin, Filistinliyiz-İsrail Siyonizmi yenilecek, direnen Filistin kazanacak" pankartını taşıdı. Konsolosluk önüne gelindiğinde Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği Başkanı Fusun